

Uddrag af bogen

QUITE CONTRARY

**En bibelsk genovervejelse
af
Jomfru Marias hyppige genfærd
i vor tid**

**af
Timothy F. Kauffman**

**På dansk ved
Børje Flemming Boysen**

Forlagets omtale af bogen:

"En dag vil jeg gennem rosenkransen og skapularen redde verden."

Mariagenfærdet viser sig for St. Dominic Guzman, Frankrig, 1206 e.Kr.

Quite Contrary

Sådan lød løftet, bragt til St. Dominic af Mariagenfærdet, og sådan begyndte brugen af den populære rosenkrans og skapular (et brunt skulderklæde som bæres ind på kroppen). I norges øjne er disse to uadskillelige, og begge er i stadig brug den dag i dag. I 1830 kompletterede genfærdet opbuddet af religiøse smykkegenstande ved brugen af den mirakuløse medaljon blandt de øvrige former for tilbedelsesobjekter, og den katolske kirke har ikke alene givet sin anerkendelse ved brugen af dem, men håndfast opfordret til dette.

Disse tre objekter synes alle at være kommet fra Maria, og den enkle, men glødende tilbedelse, de inspirerer til, har i høj grad overlevet århundrede efter århundrede.

Nu er tiden kommet til at se, om de kan stå imod en ildprøve.

I Quite Contrary beskriver forfatteren, Timothy F. Kauffman, sin tidligere hengivenhed for Mariagenfærd og forklarer, hvorfor han ophørte med at bruge disse Mariatilbedelsesgenstande. Ved at betænke læren og ritualerne omkring de mange Mariagenfærd rundt om i verden, og deres budskab set og prøvet i Bibelens lys, fører Kauffman læseren frem til sin egen afgørelse og ultimative afvisning af fænomenerne.

Quite Contrary er en historie af en mand, som var fortabt i Mariatilbedelse og siden befriet i kraften af Guds Ord. Quite Contrary er en bibelsk genovervejelse af Marias hyppige genfærd i vore dage.

Forlag:

White Horse Publications
Huntsville, Alabama, USA

eller

Penfold Book & Bibel House
P.O. Box 26, BICESTER
OXON, OX6 8 PB, ENGLAND

Forord

I den tid, det tog mig at få denne bog udarbejdet, fra det første udkast til udgivelsen, rapporteredes om to nye, overnaturlige Mariagenfærd, et på Filippinerne og et andet i Virginia, USA. Siden da (1993) har endnu flere genfærd og relaterede, overnaturlige foreteelser fundet sted. Og i den tid, det tager denne bog at komme i dine hænder, vil der uden tvivl dukke nye op, jeg kan ikke registrere dem alle.

Mariagenfærd har fundet sted gennem mere end otte hundrede år. Men på trods af dets langlivede og kontroversielle, religiøse aspekter er fænomenet alligevel så gammelt af dage, at det i katolske kredse nærmest opfattes som forældet. Stadig ny information strømmer ind flere gange månedligt, af og til ugentligt, nogle gange dagligt. Så medens du læser dette, er det formentlig gammelt nyt, men alle har de et fælles træk; de er kontroversielle på grund af, at de strider imod Guds Ord, både mundtligt og skriftligt. Det er den eneste målestok, hvormed vi kan bedømme disse fænomeners tilforladelighed, og jeg vil råde dig til at læse Bibelens henvisninger sideløbende med denne bog eller i stedet for, hvis vidnesbyrdene bliver dig for meget. Den vil komme dig til hjælp på længere sigt og kan besvare flere spørgsmål, end denne bogs forfatter nogensinde kan gøre sig håb om.

En lille smule tid, brugt på biblioteket, vil oplyse dig om, at der for nærværende er hundredvis af bøger, som behandler emnet Mariagenfærd. Hvorvidt det drejer sig om de for længst vedtagne og af kirken godkendte genfærd, som dem fra Fátima, Lourdes og Guadalupe, eller nyere og endnu ej godkendte som dem i Medjugorje, Conyers og Garabandal, så indtager de alle samme holdning: "Maria viser sig og har noget at fortælle os." Hvad enten du læser *The People's Madonna* om genfærdene i Medjugorje eller *Our Lady of Fátima*, finder du, at forfatterne baserer hele deres evaluering på en præmis: "Genfærdene er sandfærdige."

Men hvad hvis de ikke er sandfærdige? Hvis de lyver for os? Vi formenes i Bibelen til at prøve enhver ånd, uanset hvem vi anser dem for at være. Selv Helligånden skal prøves for sin herkomst, og når den består prøven, bliver den herliggjort af Jesus Kristus med den.

Jeg har læst mange bøger om Mariatilbedelse og –genfærd, altid med en sund portion skepticisme, som har ført mig frem til min nuværende position. Det er denne skepticisme, som jeg beder dig indtage, når du selv begynder at læse om det. Denne bog tager fejl, til det modsatte er bevist. Døm selv. Hvis noget som helst i denne bog er i konflikt med, hvad Bibelen siger, så er det Bibelen, som har ret, og jeg tager fejl. *Altid*.

Hav din Bibel ved hånden, medens du læser denne bog, så du selv kan bedømme dens korrekthed. Søg efter sandheden. Det er Guds Ord og den endegyldige autoritet i alt, hvad der vedrører dig.

Prolog

"... Se Guds Lam, som bærer Verdens Synd!"

Joh. 1, 29

Du sidder og ser fjernsyn med din familie. Dit favoritprogram afbrydes af en reklame. Blød musik med mange stemmer toner frem med en sang. Ikke støjende, ingen ord, kun stemmer. Det har religiøse undertoner, men er anstødeligt. Så kommer en præst på skærmen. Han holder nadverskålen og oblaten i sin hånd, i færd med at række den ud til en troende. Han bærer den sædvanlige, katolske messedragt. Man ser træer bag ved ham, det er en udendørs messe. Forsamlingen rejser sig ærbødigt på dette tidspunkt i liturgien. En maskulin stemme tilslutter sig musikken og ceremonien. Han spørger med en medfølelse stemme: *"Har du været borte?"*

Så et barn med den anden præst. Han er tydeligvis klædt i jesuiterudstyr, den karakteristiske sorte kåbe. Han sidder ned, og barnet kommer nærmere, han tager hendes hånd i sin. Denne lille pige er ved at fortælle ham noget. Hun er ved at gå til skrifte. Musikken fortsætter, og stemmen kommer tilbage for at forklare:

"Bliv styrket og genopfrisket med Skriftemålets Sakramente."

Tilbage til den første præst og et andet barn, billedet af uskyldigheden. Man kan ikke se præsten, men kun hans klædedragt og hans udstrakte hånd. Han rækker hende noget, en oblat, som han placerer i hendes hånd, og igen kommer stemmen tilbage og forklarer:

"Fordi kommunionen er det højeste og mest højtidelige øjeblik i dit Liv."

Endnu et barn med øjnene fæstet på nadverbrødet, medens det rækkes ned i hendes hænder. Ærbødig stilhed. Stemmen kommer igen for tredje og sidste gang:

"Dette er øjeblikket, hvor den levende Gud kommer ind i dit hjerte."

Scenariet kulminerer, sangen bliver højere end før. Et budskab glimter på skærmen og informerer dig om, at hvis du ønsker en gratis lydkassette eller ønsker at vide mere om at komme hjem igen, kan du forhøre dig på den angivne adresse på TV-skærmen. Skriv og spørg efter "Lammet", der uddeles af en organisation, som hedder *Caritas of Birmingham*, Alabama, USA. Det er ikke for sent at komme tilbage til kirken underforstået, de ønsker, at du kommer tilbage til skriftemålets sakramente og eukaristien – den katolske nadvers sakramente.

De ønsker, at du skal komme tilbage til Guds Lam.

Som tager Verdens Synd.

Guds Lam ...

Lammet *Maria* ...

Indledning

"prøv alt, hold fast ved det gode! Hold jer fra det onde i enhver Skikkelse!"

Tess. 5, 21-22

Det fjernsynsprogram, du lige læste om, er fra et 30 sekunders reklameindslag kaldet "Lammet". Det udgives af en organisation ved navn *Caritas of Birmingham* i Alabama, USA. Det er en velgørenhedsorganisation, der får "Lammet" sendt uden TV-afgifter, som en offentlig bekendtgørelse, hundredvis af gange rundt om i landet, selv på prestigefyldte kabel TV som CNN og MTV. I en udsendelse af *Caritas Newsletter* vidnede flere breve fra abonnenter, som havde set fjernsynsreklamen, om, at den havde gjort et stærkt indtryk. De ønskede nu at komme tilbage til den katolske kirke. De skriver til *Caritas* og fortæller, at budskabet fungerer.

Men *Caritas* prøver ikke kun at få folk tilbage til eukaristien og kirken. *Caritas* ønsker også at bringe dem tilbage til Maria og specielt til Mariagenfærd. Det er deres hensigt. Hele *Caritas* mission har, inden for de sidste få år, forandret sig fra at bringe det katolske budskab til verden udelukkende til at bringe Mariabudskaber til verden: "Vi tror, uden den mindste tvivl, at gennem Guds Nåde og vejledning har Vor Frue vejledt *Caritas* til at være et redskab for hendes budskaber og til at distribuere dem i Amerika og 65 andre lande.

Caritas' hovedbygning kaldes "Tabernaklet for Vor Frues Budskaber". Det primære formål er at distribuere budskaberne fra Mariagenfærd i Medjugorje, Bosnien til hele verden. Det sendes også som *Jomfru Marias* månedlige budskab på *dansk hjemmeside*: Medjugorje-homepage.dk. TLM, for "The Lamb og Mary", er en del af *Caritas*, der producerer lydbånd, videobånd og reklamer i aviser og andre tidsskrifter. TLM er ansvarlig for mere end 6.000 reklameskilte udstillet i mere end 125 byer i USA. Disse skilte ses af millioner af mennesker hver dag, og de er dekorerede med et billede af Maria, der kalder sine børn tilbage til troen, tilbage til den katolske kirke. De angiver også et afgiftsfrit telefonnummer for dem, der vil have mere information om at komme hjem. Og de kommer tilbage, nogle gange efter 40 års fravær fra kirken.

Foruden *Caritas* er der mange andre organisationer, der formidler tilsyneladende utallige tilfælde af genfærd, som identificerer sig med Maria, der kalder til omvendelse tilbage til den katolske kirke. Og hvor som helst genfærd forekommer, opstår der også en gruppe af tilhængere, der ønsker at gøre det samme som *Caritas* gør. De modtager budskaber fra Mariagenfærd og instrueres af genfærdene om at sprede budskaberne så bredt som muligt og på så mange sprog som muligt på snart alle kontinenter. Listen fortsætter og fortsætter. Det er et faktum, at 232 separate foreteelser af genfærd er rapporterede i 32 forskellige lande fra 1923 til 1975 og godt og vel 300 siden da.

Og medens genfærdene fortsætter med at formere sig, fortsætter trofaste tilhængere, der lytter til dem, med at opfylde deres forpligtelse ved at distribuere og oversætte budskaber-

ne. Verden bliver hele tiden bombarderet med disse himmelske besøg, og vi er blevet for påvirkede af profetierne, for fascinerede af miraklerne og for betagede af genfærdene til at spørge os selv: "Hvorfor?" Det er på høje tid, at vi gør.

Del I

Ave Maria

Hil dig Maria, fuld af Nåde, Herren er med dig; velsignet er du blandt kvinder og velsignet er din livsfrugt, Jesus. Hellige Maria, Guds Moder, bed for os syndere, nu og i vor dødsstund. Amen.

Hil dig Maria

Forfatterens baggrund

"Og i Jødedommen var jeg mere yderliggående end mange af mine jævnaldrende i mit Folk og langt mere nidkær for mine fædrene Overleveringer."

Gal. 1, 14

Det er vanskeligt at gøre det, jeg nu skal gøre, fordi det sætter mig i en besværlig situation. At behandle et emne som Mariagenfærd er én sag, en anden er at bevise at jeg har autoritet til at gøre det.

Uden seminarieuddannelse i Mariadyrkelse i det hele taget ville grundlaget for denne bog mildest talt være dårligt underbygget. Men jeg har noget, som ingen akademisk skoling i hele verden kan erstatte: En tidligere, nidkær hengivenhed for Mariagenfærd. Årelange studier i Mariatilbedelse kan ikke sammenlignes med de år af bøn til Maria og ærbødighed for hendes genfærd, som jeg oplevede det. Men jeg har nu klart forkastet denne tilbedelse og har fundet en ny. Men jeg ønsker at gøre mere end blot at forklare, at jeg ikke længere dyrker dem, jeg ønsker at forklare hvorfor.

Denne bog blev skrevet med ét formål: Ud fra et bibelsk perspektiv at demonstrere, at Mariagenfærd ikke er, hvad de giver sig ud for at være. Hvis denne påstand kan begrundes, bliver følgen naturligvis, at jeg ønsker at advare mennesker om at holde sig væk fra dem og ignorere deres vedvarende opfordringer til omvendelse. Disse er mine hensigter, og jeg vil gerne være på det klare med dem fra begyndelsen. Og jeg tror, at mit udgangspunkt kan forsvares, uanset min katolske fortid. Men hvis jeg afstår fra at relatere til min medfødte, katolske arv, min tidligere hengivenhed til den Velsignede Moder, mine lange nætter i bøn med rosenkransen og mine tidlige morgener til messe, når jeg besøgte klosteret, så kunne du med lethed antage, at jeg skrev ud fra et standpunkt af uvidenhed. Hvis jeg afstår fra at beskrive mine katolske rødder, giver jeg dig en udmærket grund til ikke at læse videre, for efter alt at dømme er jeg i dine øjne ikke i stand til at fatte dybden af de åndelige manifestationer, jeg er ved at fremføre. Hvis jeg kun fortalte dig, at jeg var en forhenværende katolik, ville jeg give dig en god undskyldning for ikke at læse videre, for efter alt at dømme skrev jeg kun ud fra hævnlyst, og hvis jeg bare forstod halvdelen af det, jeg gav mig ud for, ville jeg nok stadig være et trofast medlem af kirken.

Hvilken løsning, du end vælger, giver den dig grund til at droppe denne bog for at se at komme væk, hvilket selvfølgelig ville være lige ufordelagtigt for mig. Men for at kunne forklare, hvorfor jeg er kommet til dette standpunkt, vil jeg beskrive noget af min baggrund, som vejer tungt i den diskussion, vi er ved at begive os ind i.

Jeg blev født i juni 1965 i Sandiego. To uger senere blev jeg døbt og flyttede med min familie til Hawai, hvor min far var udstationeret ved Marine Corps Air Station. Vi boede der i fem år, flyttede tilbage til fastlandet i det sydlige Californien, hvor jeg begyndte i børnehaven og derefter i katolsk skole. Vi var en hengiven, katolsk familie og kendt for dette blandt naboer og i kirken. Min far blev udstationeret i Worcester, Massachusetts Marine Corps på

østkysten. Det var i Our Lady of the Angels, at jeg første gang gik til skrifte og modtog den første hellige kommunion, nadver. Det var også der, jeg tjente som messe-dreng, lige til jeg kom på college. Som familie deltog vi i alle højtider. Under the Feast og the Coronation of Mary, festen for Marias kroning til Himmeldronning, blev en af mine ældre søstre udtaget til at placere blomsterkransen om Vor Frues statue, som stod foran på kirkens græsplæne. Vi var også en iøjnefaldende stor, katolsk familie, idet vi var syv børn, født med to års mellemrum; jeg er nummer fem i flokken.

Årene gik uden nogle særlige afvigelser, men én begivenhed kom til at præge mig for resten af mit liv, da vi besøgte klosteret the Still River Monastery i Massachusetts. Det var en katolsk isoleret orden af munke og nonner (brødre og søstre), som alle havde aflagt religiøse løfter om cølibat, fattigdom og et afsondret, religiøst liv, og de var fromt optaget af og indstillede på at overholde dem. De arbejdede sammen om de daglige gøremål. Mændene brugte det meste af dagen på at drive landbrug og sælge deres produkter til det lokale mejeri. Kvinderne havde travlt i køkkenet og med at holde kapellet i god stand. Men når deres veje krydsedes til andagter og ved spisetider, havde de hver deres indgang og levede adskilt.

Klosterets beboere var rigtig gæstfrie, og som familie kom vi til at holde af dem og den livsstil, de havde valgt. Det var særligt broder Dominic, som virkelig knyttede sig til os, foruden broder Peter, som sædvanligvis var optaget af at underholde alle os syv Kauffmanbørn, men broder Dominic optog os mest og vandt vores hengivenhed. Det var ham, der lærte os den sande tilbedelse af Maria, om rosenkransen og mest om det at være en katolik. Da jeg netop havde afsluttet 6. klasse i skolen, forklarede min mor mig, at nogle gange holdt drenge sommerferie i Still Rivers Kloster, og sommeren mellem mit 8. og 9. skoleår var jeg der en hel måned, hvor min mentor, lærer, ven og kateket (underviser i katekismen) var broder Dominic. Den sommer brugte vi dagligt timer sammen med at malke køer og i mejeriet fra morgen til frokost, alt imens han underviste mig i katolicismen. Det var fra ham, jeg lærte, at der ingen frelse var uden for den katolske kirke, at Maria og apostlene havde været katolikker, og at *Hil dig Maria*, med undtagelse af Fadervor, var den største bøn, der nogensinde var skrevet.

Jeg var forbavset over, hvilken vidunderlig arv jeg havde fået af mine forældre, født og opvokset i den katolske lære. Broder Dominic fortalte mig historier om paver, helgener, Maria og de første, katolske martyrer. Han fortalte mig, at tallet 72 var det perfekte tal, fordi Maria blev optaget til himmelen, da hun var 72 år gammel, og fordi der var 72 bøger i Bibelen (fordi man, ud over de 66 bøger, medregner de apokryfiske bøger). Men først og fremmest lærte han mig om Our Lady of the Rosary, the Brown Scapular of Our Lady of Mt. Carmel (en brun skulderklap) og Our Lady of the Miraculous Medaljon (en mirakuløs medaljon) og om Our Lady of Fátima.

Jeg var fuld af ærefrygt, og inden jeg forlod Still River i slutningen af sommeren 1979 havde broder Dominic givet mig en rosenkrans til at bede med, en brun skapular til at bære ved siden af den mirakuløse medaljon. Han havde introduceret mig til den mest medfølelsesfulde indsigt om den elskelige og magtfulde kvinde, man kunne lære at kende: Maria.

Inden jeg forlod klosteret den sommer, købte jeg, som gave til min mor, en ekstra medaljon, og med min egen medaljon, skapular og rosenkrans satte jeg mig for at praktisere min nyligt vundne tro. Af grunde, som jeg om lidt vil forklare, følte jeg mig ganske sikker på

min frelse, da jeg forlod klosteret, og ved min hjemkomst fortalte jeg venner og familie, at det var mit oprigtige ønske, at de ville blive aktive katolikker, ja, så godt som enhver, jeg mødte, ønskede jeg, måtte blive katolikker, for at også de kunne komme i himmelen.

Før jeg forlod Worcester, besøgte jeg Monsignore Haddad, en præst i the Blessed Sacrement Catholic Church, hvem jeg ofte havde ministreret for som messedreng, for at lade ham vide, at nu var en af Kauffmans børn ved at overveje præstekaldet. Han blev begejstret og instruerede mig i at bede, som om det gjaldt mit liv, og lovede selv at gøre det samme. Da jeg havde sikret mig velsignelse af den højest stående inden for præstekaldet, jeg kendte, tog jeg tilbage til Albany, Oregon, hvor jeg skulle fortsætte min skolegang. Da vi skulle vælge nummer til vore rugby-fodbolduniformer, valgte jeg nummer 72 på grund af min nye dyrkelse af Maria. Jeg fortsatte med at bære den mirakuløse medaljon og den brune skapular i mit niende skoleår, selv under fodboldkampe og træning. Jeg husker specielt, at både medaljonen og skapularen krøb ud af trøjen både i halslinningen og i livet, så mine kammerater kunne se dem. Ydmygende? Ja. Men min forsikring om evigheden hvilede i disse halssmykker, og jeg var ikke indstillet på at give afkald på min garanti på frelse, kun fordi jeg blev gjort nar af.

Skapularen og medaljonen var nemlig ikke kun påmindelser om min tilbedelse af Maria, de var også en garanti for, at jeg ikke ville komme til at opholde mig længe i skærsilden under forudsætning af, at jeg døde i Nådens Tilstand, et privilegium der kun tilkom dem, som bar de religiøse Mariagenstande.

Ifølge traditionen blev St. Simon Stock besøgt af et Mariagenfærd i 1251 i Cambridge, England. Under besøget fik han et klædningsstykke, han skulle bære som et symbol på tilbedelsen af hende. Det bestod af to stykker stof, der kunne bæres samtidig af dets ejer på bryst og ryg. Skapularen var en garanti for, at ”enhver, som dør ikklædt den, ikke skal lide i evigheds ild; og den, som bærer den, når han dør, bliver frelst. Det var i 1322, at pave Johannes 23. udvidede garantien ved at proklamere det Sabbatine Privilegium, hvorved de, som trofast bar skapularen, ville blive befriet fra skærsilden på den første lørdag efter deres død. Denne proklamation blev senere af mange, katolske skolastikere regnet for apokryfisk, men det gik langt ud over min forstand i 9. klasse. Apokryfisk eller ej, jeg var blevet lovet disse privilegier og ville ikke give afkald på dem. Sådanne kontroverser, med hensyn til pave Johannes 23.’s Sabbatine Privilegium, blev senere bekræftet af 20 paver efter ham, indbefattet pave Paul 5., som i 1613 begrænsede fordelene ved skapularen ved at definere, at Maria hjalp sjæle i skærsilden på lørdage, men befriede dem ikke nødvendigvis..

Et tilsvarende privilegium blev garanteret bæreren af den mirakuløse medaljon, som blev givet Catherine Labouré ved et Mariagenfærd i Paris i 1830. Enhver, der altid var trofast bærer af den, ville ”modtage store, nåderige velsignelser”, og jeg bar den så trofast, som nogen kunne.

Foruden min trofaste tillid til disse halssmykker kom min daglige recitation af rosenkransen, ikke kun *Hil dig Maria*, men 50 og nogle gange 150, hvis jeg ønskede at gå igennem alle 15 mysterier (fem sorgfyldte, fem glædesfyldte og fem glørværdige). Ifølge traditionen blev rosenkransen i 1206 givet til St. Dominic Guzman i Frankrig ved et Mariagenfærd og desuden også 15 specielle løfter, der ville ledsage enhver, som trofast reciterede rosenkransen. Det bedste af disse var det 11., der lovede, at ”Hvad som helst, du beder om gennem rosenkransen, skal du få.” Og helt ligeglad, med hvad verden omkring mig tænkte om dette, satte

jeg min tro til den anviste brug af rosenkransen, og jeg behøvede ikke vente længe, før løfterne blev opfyldt.

Da jeg lige var begyndt i rugbyteamet, så jeg frem til en god sæson, og jeg tilbragte hver onsdag nat, før kampen, på knæ, reciterende rosenkransen i bøn for spillernes sikkerhed og for teamets sejr. Som sæsonen skred frem så jeg, at løftet holdt, men på trods af, at vi forblev ubesejrede, hvilket jeg gladelig gav rosenkransen æren for, opnåede jeg ingen placering af vores træner. Da den sidste kamp gik ind, havde jeg endnu ikke fået chancen for at bevise, hvad jeg kunne. I ren frustration besluttede jeg, den kommende onsdag, at undlade rosenkransrecitationen og rigtigt nok, om torsdagen, da vi spillede sæsonens sidste kamp, så jeg rosenkransens magt udspillet for alles øjne. Vi tabte, det var værre, end blot en tabt kamp, at være så tæt på en perfekt sæson, tabt i sidste minut. Jeg var helt overbevist om, at træneren havde fået, hvad han fortjente, fordi han ikke havde ladet mig vise, hvad jeg kunne.

Lyder det egoistisk eller skørt? Det var det. Men for en 9. klasses dreng var det overvældende, at der var så megen kraft i det 11. løfte, at jeg ønskede mig, lige hvad jeg ville, når jeg bad rosenkransens bønner.

Disse begivenheder bidrog til udviklingen af min tro i yderligere otte år. Jeg fortsatte med rosenkransen, men kan ikke genkalde, at jeg har båret skapularen og medaljonen længere end til 10. klasse. Men uanset dette må jeg sige, at brugen af rosenkransen og Mariasmykkerne blegnede i sammenligning med min hengivenhed for Our Lady of Fátima og fortællingen om, hvad hun havde gjort dér. Sandt at sige, var det ikke for hendes skyld, at jeg havde gjort alt dette? Selvfølgelig var det det. Men det var blot indledende indikationer på Marias hengivenhed for hendes børns åndelige udvikling, men åbenbarelsene i Fátima var det store klimaks af hendes trofasthed og kærlighed. Som broder Dominic havde fortalt mig, viste et Mariagenfærd sig for nogle børn i Fátima i 1917, og efter mange genfærd havde hun bogstaveligt talt fået solen til at falde ned på jorden for øjnene af 70.000 øjenvidner. Bare dette fik min fodboldsæson til at blegne som noget ubetydeligt, men jeg tog begge begivenheder til mit hjerte, og hvis jeg fortsatte med at bede med rosenkransen, var det for Our Lady of Fátima; hvis jeg bar den brune skapular eller medaljonen, var det for at ære Fátimagenfærdene, få Marias beskyttelse og modtage hendes mange velsignelser.

Da mine forældre blev skilt, tog min mor tre af os søskende med til Loveland, Colorado, hvor vi umiddelbart blev tilknyttet den katolske kirke, og jeg bar stadig min Fátimadyrkelse med mig. Jeg modtog konfirmationens sakramente, da jeg var 14 år og husker tydeligt, at da jeg under messen blev bedt om at læse fra Paulus' Første Brev til Korinterne, gjorde jeg mig umage for at komme tidligere og tilbringe tiden med at ligge på knæ foran tabernaklet, hvor det forvandlede brød og vin blev opbevaret. Senere fandt jeg ud af, at dette blev kaldt Tilbedelse af Eukaristien, hvilket genfærdet i Fátima så indtrængende havde opfordret til. Fader Roger, der den aften frembar messeofferet, fortalte hele forsamlingen, hvor imponeret han var over, at jeg var kommet tidligere til kirken for at bede, og at den klarhed, hvormed jeg havde læst teksten, var tegn på min åndelige vækst som ung mand. Jeg svulmede af stolthed, da jeg forstod, at min fremragende hengivenhed for Maria og Jesus i eukaristien var blevet omtalt over for hele forsamlingen.

I årevis fortsatte jeg trofast med at deltage i messen, og selvom jeg gradvis lod min Mariadyrkelse aftage, vendte jeg altid tilbage til den i stunder af kriser.

Det var under det sidste år på college, at jeg på ny alvorligt begyndte at overveje det katolske præstekald, og jeg besøgte St. Thomas More Seminariet i Denver for at se, om det var noget for mig. Men da jeg endelig graduerede fra skolen, må jeg indrømme, at det hele var kommet noget på afstand. Men hvis nogen spurgte mig om Mariagenfærd, forklarede jeg, at Maria kun prøvede at nå ud til mennesker med budskabet om Jesus Kristus. Jeg var sikker på, at jeg var en sand kristen, noget mine protestantiske venner tvivlede på, og jeg var sikker på, at det var nødvendigt at tage adskillelsen mellem protestanter og katolikker grundigt op til revision. Jeg fik nogle nye venner og begyndte min søgen i den katolske kirke, for alle at se, som trofast katolik. Og lige fra min ankomst tænkte jeg at forblive der.

Men jeg klarede det aldrig.

Modstillet sætning (logik)

”Hvad, hvis vi er faldet ned på bunden af brønden i den tro, at vi har nået toppen af bjerget? Hvad, hvis vi banker på dødsrigets porte i den tro, at vi er på vej til himmelen?”

Truth – Amerikansk sangalbum med G. Driskell og Karla Worley, 1991.

For at være helt ærlig bliver jeg nødt til at gøre det klart, at jeg som meget ung knapt nok var en moden, teologisk katolik, selvom jeg var meget omhyggelig med at følge de ritualer, min tro krævede. Jeg kunne godt finde på at simulere syg for at undgå søndagsguddstjenester, men fandt også på undskyldninger for at slippe for ”korsvejsstationerne”, velsignelserne og andre kirkerelaterede begivenheder. Jeg var på ingen måde nogen nidkær forsvarer af min tro, ej heller brød jeg mig om at være det. Selv ikke midt i min Mariadyrkelses ungdomsperiode havde jeg nogen forestilling om at få en dybere ”forståelse” af min tro, langt mindre at skulle forsvare den, ikke før i gymnasiet og da kun fordi omstændighederne krævede, at jeg forsvarede den. Jeg havde mødt min første, evangeliske protestant, og jeg var totalt uforberedt. Det frustrerede mig enormt ikke at kunne svare igen, når min protestantiske ven citerede Bibelen vers for vers i et forsøg på at fortælle mig, at den var den højeste autoritet, selv over paven.

For ikke at blive regnet for at være dum begyndte jeg selv at fordybe mig i Bibelen med det ene formål at kunne forsvare de lærer, jeg gav mig ud for at kende, men egentlig ikke forstod, og, (dette kan komme som en overraskelse for nogle protestanter), der er måder at forsvare den katolske kirke på, med Bibelens Skrifter, selv de lærer, som er i centrum af splittelsen imellem protestanter og den katolske kirke. Og jeg lærte dem alle. *Quid pro quo* – og vers for vers havde jeg til sidst lært at forsvare moderkirken mod ligestillede og velbegrundede argumenter fra mine ikke-katolske venner og blev rigtig god til det. Desuden var jeg ved at modnes til ung, katolsk manddom. Jeg byggede en robust struktur af dens massive fundament. Det var mildt sagt meget fyldestgørende at begynde at forstå dybderne af kirkens lære, som jeg så længe havde taget til mig som min egen.

Hvorfor fortæller jeg alt dette? Jo, for at betone følgende: Jo mere jeg blev konfronteret med mennesker, der smed rundt med vers, som var det projektiler på en åndelig slagmark, jo mere overbevist blev jeg om, at når alt kom til alt, var moderkirken korrekt. Hvis Reformationen havde fostret så megen forvirring om lærer og frelsemetoder, så ville Gud afgjort ære den kirke, der havde bidraget mindst til splittelsen og bitterheden, som fulgte. Og desuden, selvom man ved hjælp af Bibelens Skrifter kunne bevise, at enhver doktrin i den katolske kirke var forkert, var jeg desto mere overbevist om, at de, der kom med sådanne argumenter, var så meget mere ondsindede. De kritiserede jo den selvsamme kirke, som Maria havde besluttet at ære med sine hyppige besøg, besøg som var beklemmende undervurderede over hele verden af den protestantiske befolkning. Kort sagt, ved hver konfrontation blev jeg drevet længere tilbage, ind i kirken, med en nyvunden tro og styrket med

følelsen af kirkelig broderskabs stolthed, ja, let overmodig over for dem der havde prøvet på at omdirigere min vej.

Men siden dengang, jeg forlod den katolske kirke, har jeg ofte befundet mig i den modsatte situation, som den aggressive der prøvede at overbevise en katolik om hans fejltagelser og altid til min egen frustration. Ultimativt var jeg nødt til at se det faktum i øjnene, at mine anstrengelser kun resulterede i at skubbe katolikken tilbage, ind i den katolske kirke, uden nogensinde, i det hele taget, at have indledt nogen produktiv dialog.

Så jeg tror, jeg godt kan sige, at jeg har været på begge sider af stakittet. Som en katolik, tiltalt af en protestant, og som en protestant, der konfronterer katolikker. Jeg forsikrer dig om, at ud fra al min erfaring er jeg overbevist om, at det aldrig var budskabet, der svigtede, det var metoden. Gud lover, at hvor hans Ord går ud, kommer det aldrig tomhændet tilbage, og jeg er overbevist om, at hvert af hans Ord, som jeg valgte, var så hensigtsmæssige, som de overhovedet kunne blive, men metoden, jeg brugte, var, og er stadig, beklagelig. En metode som aldrig fungerede for mig; jeg var for hurtig til at prøve andre, som om der ikke var nogen lærdom fra andre menneskers fejl eller fra mine egne.

Men nu vil jeg gerne prøve at gøre det anderledes og indlede en diskussion i dette kapitel, hvor der kun er én regel: Alle katolske lærer antages for at være sandfærdige. Og så går vi videre ud fra denne betragtning; grundlaget, som denne påstand hviler på, læren om den Pavelige Bulles Autoritet og dermed også læren om Pavens Ufejlbarlighed. For havde paverne Pius 9. og Pius 12. ikke talt ud fra deres ufejlbarlighed, defineret som *ex cathedra* (latin fra lærestolen), var de jo nærmest uden betydning. Men nu går vi ud fra, at Maria virkelig er undfanget uden synd, og at hun med krop og sjæl blev optaget til himmelen ved afslutningen af sin jordiske tjeneste, og at disse lærer, som paverne definerede, *ex cathedra* fra Peters lærestol, skal anerkendes som en katolsk trosartikel.

For den ikke-katolske læsers skyld citerer jeg direkte:

**Læren om Marias Ubesmittede Undfangelse.
Fra den Pavelige Bulle *Ineffabilis Deus*
Udstedt af Pave Pius 9., 1854**

”Vi, ved vor Herre Jesus Kristus’ autoritet og de velsignede apostle Peter og Paulus’ og ved vor egen autoritet, kundgør, erklærer og præciserer, at læren om den velsignede Jomfru Maria, fra det første øjeblik af hendes undfangelse, var ved den almægtige Guds særlige privilegium med henblik på Jesu Kristi nåde og fortjenester som frelser af den menneskelige race, bevares ubesmittet af arvesynden, dette er åbenbaret af Gud og skal derfor bestemt og vedvarende fastholdes af alle troende.”

Pave Pius 9. *Ineffabilis Deus*, 8. december 1854

Læren om Jomfru Marias Himmelfart
Fra den Apostoliske Konstitution *Munificentissimus Deus*
Udstedt af pave Pius 12., 1950

”Efter at have rettet ydmyge og gentagne bønner til Gud og påkaldt sandhedens ånds lys til den almægtige Guds ære, som har skænket Jomfru Maria sin særlige gavmildhed til ære for sin Søn, den udødelige konge i århundreder og sejrherre over synd og død til større ære for sin ophøjede Moder og til hele kirkens glæde og lovprisning ved vor Herre Jesu Kristi autoritet, de velsignede apostle Peters og Paulus’ og ved vor egen, erklærer vi og præciserer det for at være en lære åbenbaret af Gud, at den ubesmittede Gudsmoder, Maria, for evigt Jomfru, da hendes jordiske liv var fuldbyrdet, blev optaget med krop og sjæl til den himmelske salighed.”

Pave Pius 12. *Munificentissimus Deus*, 1950

Læren om Pavens Ufejlbarlighed
Fra 1. Vatikankoncil, Session IV, 1870,
Dogmatisk Konstitution *Pastor Aeternus*

”Derfor, ved trofast at overholde den tradition modtaget fra begyndelsen af den kristne tro til Gud vor frelser, til ophøjelse af den katolske religion, og det kristne folks frelse, med det Hellige Konciliums billigelse, lærer og præciserer vi, at det er et guddommeligt åbenbaret dogme: At den romerske pontiff, når han taler, er cathedra, dvs., når han som ansvarlig pastor og doktor for alle kristne, i kraft af sin supprime, apostoliske autoritet, præciserer en lære vedrørende tro og morale overholdt af den universelle kirke, med guddommelig hjælp lovet ham i den salige Peter, besidder den ufejlbarlighed, ved hvilken den guddommelige forløser ønskede, at hans kirke skulle blive medgivet for at definere læren vedrørende tro og morale: Og det er derfor, at sådanne definitioner af den romerske pontiff i sig selv er uforanderlige og ikke får kirkens samtykke.!

1. Vatikankoncil, Session IV, Kapitel IV, 18. juli 1870

Nuvel, vi antager, at disse dogmer er sande, så vi kan begynde vores diskussion med at vurdere udviklingen af dogmet om Himmelfarten. Det var meget interessant for mig, i begyndelsen af mine studier, at erfare, hvor intimt forbundet de første to dogmer var med hinanden. Således er læren om Himmelfarten baseret på læren om den Ubesmittede Undfangelse og med rette. For hvis Maria virkelig var blevet undfanget uden synd, så var det ubegribeligt at tro på, at hun nogensinde skulle lide under følgerne af arvesynden, dvs. legemets forrådnelse i graven, fra hvilken hun, ved Guds Nåde, blev beskyttet. En meget anset, katolsk teolog betonedede dette i en radioudsendelse fra Vatikanet i 1950, lige før deklARATIONEN om Himmelfartdoktrinen. Han erklærede, at Marias Ubesmittede Undfangelse og hendes Himmelfart var uadskillelige, og at vi med rette kunne sige, ”at hun var taget op, fordi hun var ubesmittet”.

Og sandt nok er følgerne af arvesynden den synd, som vi arvede på grund af Adam og Evas død. Gud advarede dem om, at dette ville blive konsekvensen af deres ulydighed. I 1 Mos. 2, 16-17 står der:

”Men Gud HERREN bød Adam: ”Af alle Træer i Haven har du lov at spise, kun af Træet til Kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den Dag, du spiser deraf, skal du visseligt dø!”

Og igen, efter at de havde været ulydige, forklarede Gud, at hans advarsel ville ske i 1 Mos. 3, 19:

”i dit Ansigts Sved skal du spise dit Brød, indtil du vender tilbage til Jorden; thi af den er du taget; ja, Støv er du, og til Støv skal du vende tilbage!”

Som det er almindeligt kendt, er denne forbandelse ”fra jord til jord” bogstaveligt ment, at vi går i forrådnelse i graven som følge af Adams ulydighed. Så enkelt, det end lyder, og så alment forstået, det end er, føler jeg det alligevel nødvendigt at vende tilbage til det og konstatere, at døden er en følge af synd, eller som Paulus siger det i Rom. 6, 23: ”thi Syndens Løn er Døden, ...” Det er nøjagtig denne ”Løn”, som Maria var blevet immun over for i kraft af hendes syndefrihed. Det er denne forbandelse, som teologen Roschini forklarede, der umuligt kunne overgå Maria, for hvis hun virkelig var formål for denne forbandelse, hvordan kunne hun så være blevet undfanget uden synd? Roschini var korrekt, da han betonedede, at disse to dogmer er så indbyrdes afhængige, at den logiske følge må blive, at Maria blev taget op, netop *fordi* hun var ubesmittet af synd. Dette koncept er lige siden blevet stærkt understreget i hver af de efterfølgende pontifikater og fremdeles af Johannes Paul 2. Under en pilgrimsrejse til Lourdes, Frankrig i 1983, til stedet for 1958-genfærdene, erklærede han, ”at de to mysterier, om den Ubesmittede Undfangelse og Mariahimmelfarten, sammenførtes her og afslørede deres gensidige komplementaritet”.

Så grundigt sammenflettede er disse to koncepter, at pave Pius 12. anså det for passende at fremføre og klarlægge disse emners *ufejlbarlighed* i sin proklamation i 1950, da han skrev:

”Og alligevel, ifølge den generelle regel vil Gud ikke tilstede den retfærdige den fulde effekt af sejren over døden, før endens tid kommer. Og sådan er det, at selv de retfærdiges legemer fordærves efter døden, og kun på en sidste dag bliver de forenede, hver til sin egen glørværdige sjæl. Men nu har Gud villet, at den velsignede Jomfru Maria skulle undtages fra denne generelle regel. Ved et fuldstændigt unikt privilegium overvandt hun synd ved sin Ubesmittede Undfangelse, og som følge deraf var hun ikke underlagt loven om at blive tilbageholdt i gravens forrådnelse, og hun behøvede ikke vente på forløsning af sit legeme til endens tid.”

Pave Pius 12., *Munificentissimus Deus*, 1950

Denne beskyttelse af Maria, fra enhver følge af synd, blev yderligere understøttet af denne forestilling, så kærkommen for katolikker og så godt som ukendt for protestanter: At Maria, efter at være blevet undfanget uden synd og derfor ikke underlagt dødens forbandelse, ej heller kunne underlægges dødens forbandelse og ligeledes heller ikke smerter ved fødselsveerne, fordi dette også var et resultat af syndefaldet, særligt pålagt kvinden:

”Til Kvinden sagde han: ”Jeg vil meget mangfoldiggøre dit Svangerskabs Møje; med Smerte skal du føde Børn; ...”

1 Mos, 3, 16

Eftersom denne forbandelse var rettet mod Eva og alle andre kvinder, som følge af syndefaldet, og eftersom Maria, i kraft af sin Ubesmittede Undfangelse og ved Guds Nåde, var født uden om Adams slægtstavle, var hun også givet immunitet mod ”graviditetens genvordigheder”. Det var specielt vigtigt at stadfæste dette faktum med hensyn til Marias Evige Jomfrudom, for imedens hendes *fysiske* jomfrudom var bevaret ved Kristi undfangelse, ifølge bibelsk beskrivelse, var det tilsvarende vigtigt, at hendes *fysiske* jomfrudom blev bevaret ved fødslen. Pave Leo 1. den Store gjorde dette klart, da han skrev:

”Han blev undfanget af den Helligånd i moderlivet af hans Jomfru Moder, som fødte ham uden at volde hendes jomfrudom skade, ligeledes som hun, uden at volde hendes jomfrudom skade, havde undfanget ham.”

Pave Leo 1. den Store, i et brev til Flavian, biskop af Konstantinopel, 13. juni 449

Eftersom hendes legeme blev bevaret ved barnefødslen, kan hendes fødsel heller ikke have forvoldt hende nogen smerte. Hun var jo som sagt ikke underlagt syndens konsekvenser. Og hvis Marias Ubesmittede Undfangelse var grundlaget, hvorpå påstanden om smertefri fødsel blev bygget, så var Marias frihed fra smerte ved Kristi fødsel et ligeså solidt grundlag for doktrinen om Himmelfarten. Dette har længe været bekræftet af pave Alexander 3., som i det 12. århundrede udførligt fastslog, at Maria havde født Kristus uden smerte:

”Maria undfangede uden vold og skade på sin jomfrudom, fødte uden smerte og optoges derfor uden at være underlagt forrædelse.”

Virgin Wholly Marvelous: Praises of Our Lady from the Popes, Councils, Saints, and Doctors of the Church, Peter Brookby, ed., 1981

Efterhånden som doktrinen modnedes, opstod en ny overvejelse, idet teologerne begyndte at spekulere på, om Maria i det hele taget havde været død, eftersom forrædelse *og* død begge var følger af det, som Maria ikke havde haft nogen del i. Desuden var sygdom også et resultat af syndefaldet, så spørgsmålet om Marias død blev ført så vidt som til at foreslå, at selvom Maria var død, havde hendes død afgjort ikke været forårsaget af sygdom, fordi hun havde været beskyttet fra arvesynden, som havde været årsag til sygdom fra begyndelsen af.

Dette spørgsmål blev på ingen måde henlagt som uovervejelse i den endelige definition af dogmet om Marias Himmelfart. Forud for proklamationen blev forskellige appeller og bønneskrifter underkastet granskning med hensyn til spørgsmålet om Marias død. Medens der var betydelig uoverensstemmelse om slutningen på Marias liv, var der generel modvilje mod at diskutere emnet om hendes død, eftersom det kunne komme til at forråde hendes antagede syndefrihed, på hvilken dogmet om Himmelfarten var baseret.

”Ud af de 3.019 anmodninger, fra hvad man kunne kalde kirkens lærer, nævner 2.344 ikke emnet, fem synes at tvivle på Vor Frues død, 24 synes at bekræfte hendes død, men gør det ikke klart, 434 (incl. 264 residerende biskopper) bekræftede, at Vor Frue døde, de ønsker ikke hendes død defineret, men snarere placeret i et tvetydigt argument eller fortolkning, 212 (incl. 151 residerende biskopper) ønsker, at hendes død inkluderes i selve definitionen af Himmelfarten.”

Carter, ”The Assumption”, pp. 425-432

Men på trods af de mange forskellige opfattelser af omstændighederne omkring Himmelfarten afsluttedes år 1950 med en énstemmig billigelse og en guddommelig åbenbaret doktrin vedrørende Marias umiddelbare, korporlige optagelse til himmelen, da hun forlod jorden.

Indtil nu har jeg ikke fremført denne bogs nøgleemne, de hyppige genfærd, men det var vigtigt, at vi først etablerede, at Maria, ifølge den katolske kirkes lære, selv blev undfanget uden synd og derfor ikke underlagt konsekvensen af den. Hun undfangede Kristus uden beskadigelse af sin fysiske jomfrudom, fødte ham uden smerte og forlod jorden, uden at kroppen gik i forrådnelse. Der var ingen synd og derfor, på intet tidspunkt, ikke nogen nedbrydelse af hendes legeme overhovedet i hendes liv. Det er et faktum, at med hensyn til synd tillod St Augustin ikke, at emnet blev diskuteret, hvis det var med det formål at sætte spørgsmålstejn ved Marias undtagelse fra den:

”Vid derfor, at hvor synd kommer på tale, kan jeg ikke, med respekt for vor Herre, tillade nogen som helst diskussion med hensyn til den Hellige Jomfru Marias undtagelse.”

St. Augustin, *De Natura et Gratia*, pp. 36, 42

Og jeg selv ville med glæde have ladet emnet hvile der, hvis ikke det faktum eksisterede, at tilhængerne af Mariagenfærd uopfordrede havde introduceret spørgsmålet om synd i denne diskussion. Det kan simpelthen ikke undgås, at dette må tages op i det følgende.

Når Marias hyppige genfærd viser sig, er det sædvanligvis med en krone af 12 stjerner om hovedet. Dette har været tilfældet med Rue de Bacgenfærdene, Paris i 1830 og i Medjugorje, Bosnien fra 1981 til dags dato. Under Rue de Bacgenfærdene, også kendt som genfærdene af Vor Frue af den Mirakuløse Medaljon, sagde man, at Maria havde vist sig med en krone af 12 stjerner og stående på månen. Statuen af Vor Frue af den Mirakuløse Medaljon i Rue de Bac, Paris fremstilles på samme måde. Ved visionerne refereredes til navnet den Mirakuløse Medaljon, fordi genfærdet anmodede om, at Catherine Labouré, der så genfærdet, skulle lade et frimærke trykke og uddele en medaljon til ære for besøget. Catherine beskriver hændelsen:

”I det øjeblik vidste jeg ikke, hvor jeg var eller ikke var, en oval figur formede sig rundt om den Salige Jomfru, og på den stod disse ord skrevet med bogstaver af guld: ”Oh Maria, undfanget uden synd, bed for os som søger tilflugt hos dig.”

Så hørtes en stemme, som sagde: "Lad en medaljon præges efter denne model. De, der bærer den, vil modtage store nådegaver; talrige nådegaver vil blive givet dem, som betror sig." Pludselig syntes den ovale figur at dreje sig. Jeg så bagsiden af medaljonen: Bogstavet M, anbragt på et kors, og under det to hjerter, det ene kronet med en tornekrone og det andet gennemboret af et sværd. Jeg syntes at høre en stemme, der sagde til mig: "M'et og de to hjerter siger tilstrækkeligt."

Ball, p. 73

De to hjerter, der viste sig under bogstavet M, er Jesu Hellige Hjerte og Marias Ubesmittede Hjerte, men af særlig betydning er det, som omgiver billedet på bagsiden af den "Mirakuløse Medaljon". På forsiden er der et billede af Maria, stående på månen med en slange under sine fødder og en glorie rundt om hovedet, med disse ord: "Oh Maria, undfanget uden synd, bed for os som har vor tilflugt hos dig", graveret rundt om hendes billede, sådan som Catherine Labouré havde beskrevet det.

Aradi Zsolt, *Shrines to Our lady Around The Wordl*, Farrar, Straus and Young, 1954 pp. 94-95

De, der distribuerer pamfletter, traktater og anden information om de forskellige genfærd, er sandelig frimodige, særligt med hensyn til de 12 stjerner. I en pamflet, der beskriver Medjugorjehændelser, under hvilke Jakov Colo så et genfærd, skriver de:

"Dette er Medjugorje. I Medjugorje ønsker Vor Frue at frelse hele verden. Vor Frue kommer som en moder, hvis børn er i et hus, der brænder. Hvordan passer den Mirakuløse Medaljon ind her? Der er 12 stjerner rundt om medaljonen. Disse 12 stjerner er blevet set af visionære i Medjugorje ved ethvert genfærd indtil den dag i dag. I begyndelsen sagde lille Jakov: "Hun har 12 stjerner rundt om hovedet. Stjernerne er lige som i kirken med undtagelse af, at hendes stjerner ikke har wirer til at holde dem oppe med." Betydningen af stjernerne er bibelsk og i sig selv et stort tegn."

Medjugorje: The Fulfillment of All Marian Apparitions? Comp. 1991, p. 13

Pamfletten fortsætter med at referere til Åb. 12, 1 og med at beskrive betydningen af solen og månen i profetien:

I Medjugorje viser Vor Frue sig på bjerget for en eller to visionære, særligt på mandag aftener. Mange gange, på Vor Frues vej tilbage til himmelen, beskriver de hende som omgivet af solens lys. Man kunne beskrive det som Johannes' Åbenbaring gør, "iklædt solen".

St. Catherine sagde, at den globus, hun så i Vor Frues hænder, repræsenterede jorden. Den globus, hendes fødder hvilede på, blev beskrevet som en globus, hvor kun den ene halvdel kunne ses. Er dette månen omkring hendes fødder, som Johannes' Åbenbaring beskriver? Det er vanskeligt at benægte. Selv i

Frankrig, hvor statuen viser, hvad St. Catherine så, ser den ud som månen under Vor Frues fødder.”

Medjugorje: The Fullfillment of All Marian Apparitions? Comp.
1991, pp. 13-14

Men refererer Åb. 12, 1 virkelig til Maria? Talløse tusind tror, at det gør den, og deres tal inkluderer nogle ansete, katolske ledere. Pave Pius 12., der proklamerede Himmelfartdoktrinen, henviste til de 12 stjerner i Himmelfartsbønner, som han komponerede specielt til ceremonien, hvor det nye dogme skulle proklameres:

”Vi tror slutteligt, at i den herlighed, hvor du regerer, iklædt solen og kroner med stjerner, er du, næst efter Jesus, alle engles og helgeners glæde og fryd.”

Doheny, William and Kelly, Joseph, *Papal Documents on Mary*,
Comp. 1954, p. 241

I 1983, da pave Johannes Paul 2. var i Frankrig, besøgte han Lourdes, ”ikke kun for at ære Jomfruens himmelske fødsel, men også hendes jordiske undfangelse og fødsel”. Om Maria skrev Johannes Paul 2.:

”... Og se! Her er, hvad der tales om i Johannes’ Åbenbaring: ”Dragen stoppede foran Kvinden, som skulle føde, så han kunne æde det, så snart det blev født af dets Moder.””

Pave Johannes Paul 2., ”Maria, première figure de la Rédemption,
La Documentation Catholique Lourdes, 4. - 18. September 1983

Med denne enslydende, pavelige tolkning om Kvinden i Åb. 12, iklædt Solen og med en Krone af Stjerner, er det ikke forbavsende, at genfærdene bekræfter, at pavens tolkning er korrekt. Agredagenfærdet i Spanien, i begyndelsen af 1600-tallet, forklarer betydningen af verset i Åb. 12, og herefter over for den som så synet, at kvinden er Maria:

”Kronen, med de 12 stjerner, er tydeligvis alle de dyder, med hvilke Dronningen i himmelen og på jorden skulle smykkes. Men det mysterium, at den er komponeret med 12 stjerner, har tilknytning til Israels 12 stammer, ved hvilke alle de udvalgte og prædestinerede er udpeget, som det er nævnt af evangelisten Johannes i Åb. 7. Og eftersom alle de udvalgte gaver, nådegaver og dyder bestod i at krone deres Dronning i en eminent og ophøjet grad, blev en krone med 12 stjerner placeret rundt om hendes hoved.”

Mary of Agreda, *Mystical City of God: The Divine History and Life of the Virgin Mother of God*, Volume I. *The Conception*,
(Hammond Comp. 1914).

Og i 1989 i San Nicolás, Argentina støttede genfærdet denne tolkning:

”Herren har markeret denne tid med et tegn; Kvinden iklædt Solen (Åb. 12, 1). Hun repræsenterer det håb, til hvilket hendes børn skal klynge sig.”

Our Lady Queen of Peace, An Urgent Appeal Our Lady in Argentina.” p. 7. Message February 28, 1989.

Det er uden for enhver tvivl, pavedømmet har proklameret det, genfærdene har bekræftet det, og mange lægmænd har troet på det hele tiden, Maria er ikke kun Kvinden i Åb. 12, men genfærdene er fuldbyrdelse af denne særlige profeti. Og hvad angår genfærdet så har det intet gjort for at overbevise om det modsatte. Som det kan ses i mange Mariahelligdomme rundt om i verden, afbildes hun som Madonnaen med en fuld måne eller halvmåne rundt om fødderne og/eller med en krone af stjerner, som regel 12, rundt om hovedet, dette er næsten universelt.

Nuvel, efter næsten 15 sider apologetisk forsvar af disse dogmer antager jeg, at læseren siger: ”Ja, men *hvorfor* fortæller du mig dette?” Jo, for jeg er kommet til det punkt, hvor jeg må fortælle dig hvorfor, men der er god grund til, at jeg er gået i dybden med denne research og har forklaret disse lærers oprindelse så detaljeret.

Vi har antaget dem for at være sande, vi har antaget de papale buller for at være ufejlbarlige, og vi har antaget, at kirkens holdning, til de godkendte genfærd, ligeledes er sand. Så hvis det alt sammen er sandt, hvad er så pointen?

Hvis du vil, så husk diskussionen, der førte til kultivering af Himmelfartdogmet. Hvad var emnerne? Kunne den Ubesmittede Maria være *død*, hvis døden er en følge af synd? Kunne den Ubesmittede Marias legeme udsættes for forrådnelse, hvis legemlig nedbrydelse er en følge af synd? Kunne den Ubesmittede Maria komme ud for *sygdom*, hvis sygdom var forårsaget af menneskets oprør? Kunne den Ubesmittede Maria have oplevet svangerskabets genvordigheder og fødselssmerter, hvis en smertefuld fødsel er følgen af menneskets syndefald? Oplevede den Ubesmittede Maria *nogensinde* noget, som var en følge af synd? Hvordan kunne hun? Hun blev undfanget totalt og fuldstændig uden synd og var derfor ikke offer for dens konsekvenser. Så meget har vi i hvert fald fået fastslået i denne diskussion. Alle postulater har vist sig at være sande, baserede på den absolutte sandhed i katolske dogmer.

Så hvad siger i virkeligheden Åb. 12, 1? Jeg beder dig læse følgende vers omhyggeligt. De er citeret fra Åb. 12, 1-2 i the New American Bible, en, af den katolske kirke, godkendt oversættelse:

”Og et stort Tegn viste sig på Himmelen: en Kvinde med Solen som Klædebon og Månen under sine Fødder og en Krans af tolv Stjerner på sit Hoved. Og hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød og Fødselsveer.

Se nærmere på ordene: ”*Skreg i Barnsnød og Fødselsveer.*” Husk, at svangerskabsgenvordigheder er et resultat af menneskets syndefald. Konsekvensen af synd: Hvis mennesket aldrig var faldet, ville kvinder have oplevet praktisk talt smertefrie fødsler. *Enhver* kvinde,

der ikke er under forbandelse, ville opleve smertefrie svangerskaber. Men Kvinden i Åb. 12, 1-2 lider tydeligt under følgerne af synden.

Men i begyndelsen af dette kapitel læste vi, ”*at det altid havde været forkyndt i kirken, at synd aldrig kan associeres med Maria*”. Vi er imidlertid givet to indbyrdes, eksklusive valg: 1) Den Hellige Skrift er sanddru, og Kvinden i Åb. 12 gennemlever svangerskabets genvordigheder, en følge af synd, og derfor *kan* det ikke handle om Maria, eller 2) Genfærdet er sandfærdigt, når det identificerer sig både som Kvinden i Åb. 12 og som Maria, og det tilfælde går imod kirkens lære om Marias syndefrihed. Vi kan ikke acceptere begge muligheder, og den sidste må fjernes, fordi den modsiger de antagelser, vi indledte vor diskussion med.

Du må forstå betydningen af dette problem, fordi det, hvis det håndhæves i sin yderlighed, underminerer selve den katolske kirkes fundament. For hvis Kvinden, beskrevet i Åb. 12, 1-2, virkelig er Maria, som genfærdet vil have os til at tro, så led Maria fødselsveer, en veritabel vold på hendes fysiske jomfrudom som følge af synd. Men kirken har allerede sagt, at dette er umuligt. Dvs., ”synd kan aldrig associeres med Maria”, det var jo derfor, at hendes smertefrie fødsel blev brugt som grundlag for Himmelfatsdogmet.

Hvis Kvinden i Åb. 12, 1-2 er Maria, betyder det, at Maria ikke var syndefri og derfor ikke undfangede ubesmittet, hvilket betyder, at den papale bulle *Ineffabilis Deus* ikke var ufejlbarlig. Dette betyder, at argumentet for hendes Himmelfart falder fra hinanden, og med det den Apostoliske Konstitution *Munificentissimus Deus*, som definerede den. Vi kan sige dette, for ved at definere konceptet om den Ubesmittede Undfangelse fastslog Pius 9., at Maria var blevet bevaret fra synd og forrådnelse. Således at konceptet om den Ubesmittede Undfangelse og Himmelfarten hvilede på samme fundament. ”Og de er uadskillelige, for hvis Maria var ubesmittet, *var hun nødt til* at blive optaget.

Men hvis Maria led fødselsveer, som beskrevet i Åb. 12, 1-2, så var det indlysende, at hun ikke var ubesmittet, og hvis hun *ikke* var ubesmittet, så blev hun *ikke* optaget. Og hvis hun ikke blev optaget, så var hele Himmelfatsdogmet en vildfarelse og ligeledes doktrinen om ufejlbarlighed, på hvilken begge dogmer hviler.

Men som Duggan skrev i *Himmelfatsdogmet*: ”Hvis Himmelfarten var falsk, ville Gud være ansvarlig for at holde kirken hen med fejllærer; en fuldstændig umulighed”, fordi Helligånden residerer permanent i kirken ... og derfor tilskrives enhver afgørelse nærværelse af denne, sandhedens værge: ”En fejltagelse af sådanne proportioner i et sådant spørgsmål ville være fejltagelsernes triumf i den forkyndende kirke, hvilket selvfølgelig er umuligt.” (Citeret af Carter i bogen af Duggan s. 16). Så at associere Maria med Kvinden i Åb. 12 skaber en myriade af doktrinære problemer, som ikke uden videre lader sig bortforklare.

Måske genkender efterfølgerne af Mariagenfærd også problemet. *Cartitas of Birmingham* undgår omhyggeligt den sidste del af verset i Åb. 12, 2, når dette vers oplæses. På lydbåndet, med titlen ”Mellem Himmel og Jord”, siger oplæseren følgende:

”Og et stort tegn viste sig under hendes Fødder, en kvinde iklædt solen, med månen under sine fødder, og en krone med 12 stjerner på sit hoved. Og hun fødte et barn.”

Et lydbånd fra Medjugorje, produceret af Birmingham TLM Ministries, tape 4404, 1991.

Det er det resterende af vers 2, der forårsager problemerne, så det bliver ikke citeret på den pågældende PR-tape. Til og med fodnoterne til det 1986-reviderede New Testament of the New American Bible, en katolsk oversættelse, vedkender sig grunden til smerter, fordi det gøres klart i den følgende forklaring: ”På grund af Evas synd føder kvinder deres børn i nød og med smerte.” Hvorimod efterfølgerne af Mariagenfærd *insisterer* på, at Kvinden i Åb. 12 er Maria, og derfor ser det ud til, at man har en særlig interesse i at være sikker på, at den sidste halvdel af Åb. 12, 2 ikke bliver retmæssig tilføjet.

Men én person i særdeleshed har ført dette ud i det ekstreme, nemlig selve Mariagenfærdet. Og når genfærdet forklarer dette forstyrrende vers til søster Maria af Agreda i Spanien, gør hun det ved at foreslå, at Johannes, forfatteren til Johannes’ Åbenbaring, virkelig mente ”Sorg”, hvor ordet ”Smerte” forekommer i verset:

”Han siger ikke dette, fordi hun var ved at føde med kropslig smerte, for det er umuligt i denne guddommelige nedkomst. Men fordi det ville blive en stor sorg at se det guddommelige spædbarn forlade det hemmelige, jomfruelige moderliv for at lide og dø som offer for syndens forsoning ... Den Højeste har bestemt at unddrage hende fra skyld, men ikke fra fødselsveer, sorger og lønnen som var beredt hende. Således var sorgerne ved fødslen ikke en følge af synd, som den er det for Evas efterkommere, men de var effekten af den intense og fuldkomne kærlighed, som den Hellige Moder følte for sin guddommelige Søn.”

Mary of Agreda, *Mystical City of God*, Volume I, *The Conception*, pp. 99-100

Dette ville antagelig være en accepteret tolkning af verset, hvis ikke genfærdet i sin udlægning af Åb. 12, 2 modsiger pavens ufejlbarlige lære, den der fra begyndelsen definerede Himmelfartsdogmet. Pius 12.’s lære var, at Maria *ikke* oplevede sorg, da hun fødte Jesus. I teksten af hans *cathedrdekret*, *Munificentissimus Deus*, citerer Pius 12. Johannes af Damascene, en teolog i det 8. århundrede, der regnes for at være ”Himmelfartens store teolog”. Han skrev, og Pius 12. bekræftede dette i kraft af sin ufejlbarlighed, at sorgens sværd, som Simeon sagde, ville gennembore Marias hjerte (egentlig sjæl), men gjorde det ikke før langt senere, efter Kristus’ fødsel, dvs ved korset, og at Maria havde været fuldstændig fri for sorg, da hun fødte ham:

”Det var passende, at hun, som havde set sin Søn på korset, og som derved havde fået sorgens sværd i sit hjerte, *hvilket hun havde undgået ved selve fødslen af ham*, skulle se ham, som han sidder ved Faderen.”

Pave Pius 12., *Munificentissimus Deus*, 1950

I virkeligheden vidner Skriften i Bibelen om, at Maria ikke blev informeret om sorgens sværd førend hele otte dage efter, at Kristus blev født. Ved tidspunktet for omskærelsen af Jesus, hørte Marias sorg til noget langt ude i fremtiden. (Luk. 2, 35).

Men ifølge Pius 12. inspirerede Gud ham til at proklamere nøjagtig det *modsatte*, i det guddommeligt åbenbarede dogme, som forklaret i den Apostoliske Konstitution, da han fastslog, at Maria ikke oplevede nogen sorg ved barnefødslen i det hele taget. Paven siger et, Mariagenfærdet det modsatte; sådanne modsigelser er uacceptable. De, der propaganderer for genfærdsbudskaberne, betoner, at Marias ord ikke er på samme niveau som Bibelens:

”Så det er i den sammenhæng, budskaberne fra Medjugorje skal forstås. De er underlagt Bibelen, Guds inspirerede Ord, men står over alle bøger, selv med den største, menneskelige visdom i verden gennem alle tidsaldre ... Er de lige stillede med Bibelen? Bestemt ikke!”

Understanding Our Ladys Messages, Birmingham 1991

Jeg er helt enig. Vi skal acceptere Bibelens Ords vidnesbyrd frem for genfærdets, og når Bibelen giver en grund, til at Kvinden er i sådanne smerter, er det, fordi hun har fødselsveer. Den siger ikke noget om, at disse smerter er en følge af hendes intense og fuldkomne kærlighed, som Moder til sin guddommelige Søn, som genfærdet påstår.

Det er med denne forståelse, vi begynder at indse, at hvis teksten i Åb, 12 virkelig skal fuldbyrdes af en kvinde, der viser sig på himmelen med 12 stjerner rundt om hovedet, iklædt solen og med månen under sine fødder, så *kan det umuligt være Maria af Nazaret*. Genfærdet Maria kan umuligt være, hvad hun giver sig ud for at være.

Vi kom frem til det standpunkt ved at antage, at alle katolske doktriner er sande. Og eftersom kirkens lærer ikke kan være forkerte, må vi derfor konstatere, at *genfærdet* er det. Dvs., at enten må vi tro, at kirken tager fejl i sin definering af dogmerne, og at Gud derfor er ”ansvarlig for at bevare sin kirke under fejltagelser”, eller at *genfærdet* har uret i at påstå at være både Maria og Kvinden i Åb. 12. Men kirken kan ikke tage fejl, så sidstnævnte er den eneste konklusion, vi kan komme frem til: At Mariagenfærdet *ikke er*, hvad det giver sig ud for at være.

Selvom Himmelfartsdogmet er et spørgsmål om obligatorisk tro ifølge Pius 12.’s *ex cathedra*-proklamation, så er troen på genfærdene det ikke, ifølge pave Benedikt 14. i det 18. århundrede.

”Forskellen her er mellem *fides catholica* og *fides humana*, dvs. mellem den katolske tro og den menneskelige tro, hvilket gør det muligt for katolikker at tro på Himmelfarten, men at betragte tilbedelsen af genfærdet som frivilligt.”

Fra bogen *Encountering Mary*, N.Y. 1991

Derfor, selvom det forlanges af katolikker, at de skal tro på Himmelfarten, står det dem *frit for at afvise Mariagenfærdene*. Men hvad nu når både konceptet om Ufejlbarlighed og Himmelfart er forbundet med skarpe advarsler om, at enhver, der tør ”tænke anderledes”

eller ”benægte, hvad vi har defineret”, er ”faldet fra kirkens fællesskab” og ”har forladt den guddommelige, katolske tro”?

Fra den Pavelige Bulle *Ineffabilis Deus*, Pius IX) og
Munificentissims Deus, 1950 (Pius XII)

Dette betyder, at kvinden i genfærdet, der viser sig for børnene i Medjugorje og viste sig for de visionære i Fátima, Lourdes, Paris og andre steder rundt omkring i verden, med 12 stjerner som krone, som om det var Kvinden i Åbenbaringen 12, som om hun var den Ubesmittede Maria, og som om hun var Jesu Moder, der midlertidigt forlader himmelen for at bringe et vigtigt budskab, umuligt kan være den Maria i disse dogmer, som den katolske kirke lærer.

Hvilket igen betyder, at det, der dukker op som Maria talløse steder rundt omkring på jorden og har gjort det igennem 800 år, hele tiden har *maskeret sig til nogen, som det umuligt kan være*.

Det betyder altså, at hvem eller hvad dette genfærd end er, *så har det løjet for os. Med vilje*.

Modus Operandi

(Fremgangsmåden)

Før vi begynder at diskutere selve genfærdene, og de budskaber de bringer, er det på sin plads at diskutere den måde, de forekommer på. Selvom de i begyndelsen virker fremmedartede, beder jeg skeptikeren om at holde sin endelige dom tilbage, indtil diskussionen er færdig, fordi, som det skal vise sig, alle hændelserne har ét tilfælles. Genfærdenes fremgangsmåde har alle sammen forudgående eksempler i Bibelen.

Det er vigtigt at forstå de fem forskellige måder, der sætter modtageren, eller til tider flere individer, i en slags ekstase, når genfærdet viser sig. Nogle gange fornemmes genfærdet kun som en indre oplevelse uden at være ledsaget af ydre nærværelse. Andre gange bringes budskabet ved Mariagenfærdets synlige nærværelse, så personen, der oplever det, er i stand til at tale med og reelt røre ved det. I nogle tilfælde viser genfærdet sig enten som Jesus, Maria eller ærkeenglen Mikael, ja, endog som alle tre samtidig. Genfærdene er på ingen måde konstante verden over. Kun én ting er konstant den samme, den måde hvorpå de observeres af uden for betragtede; de ser kun læber, der bevæger sig, og et ekstatisk udtryk i ansigtet hos dem, der oplever det, som tegn på at genfærdet virkelig er til stede.

Jeg ved, at der er skeptikere, som ikke tror, at genfærdene forekommer, men jeg vil påminde om, at den måde, hvorpå åbenbaringerne forekommer i både Det Gamle og Det Nye Testaments bøger, kan opfattes som uvirkelig, se fx Ez. 4 og Hos. 1, og alligevel vidner Guds Ord om, at åbenbaringerne *er* fra Gud, HERREN selv. Så gå nu ikke din vej med følelsen af, at også disse genfærd er sandfærdige. Det er de ikke. Men de bruger samme rimelige metoder, som, når de sammenlignes med Det Nye Testamente, kan overbevise nogle om, at de er.

Pointen er, at Mariagenfærdene også synes at bruge metoder, der til forveksling ligner Bibelens åbenbaringsmåder – det er det, jeg vil sige. Men det er ikke nok at bruge tilsvarende metoder som i Bibelen. Vi må også, som Guds Ord opfordrer os til, prøve ånden bag dem, om de virkelig er i overensstemmelse med den Hellige Skrift.

Prøv ånderne

"Hvis der nemlig kommer nogen og prædiker en anden Jesus end ham, vi prædikede, eller I får en anden Ånd end den, I fik, eller et andet Evangelium end det, I tog imod, så finder I jer kønt deri."

2 Kor. 11, 4

Jeg formoder, at et af problemerne med new age-bevægelsen er, at dens tilhængere er så barnlige godtroende og intetanende. Jeg ved godt, at dette lyder groft og måske uforstående, når Jesus selv siger til os, "... hvis I ikke vender om og blive som Børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget." (Matt. 18, 3). Men problemet, som jeg ser det, er, at den, der er involveret i new age-bevægelsen, kan opleve et virkeligt paranormalt fænomen og derved være af den opfattelse, at "eftersom det er overnaturligt, må det være fra Gud". Enhver, som har læst nogle af Shirley MacLaines bøger, må indrømme, at hun lægger en uønsket stor portion tillid i det overnaturlige udelukkende baseret på, at det forekommer.

Men Bibelen formaner os om, at væsener i den åndelige sfære ikke uden videre skal opfattes tilforladeligt. Som mange kristne ved, er ikke alt, hvad der er overnaturligt, af det gode, uanset dets ydre fremtoning. Paulus gjorde dette klart, da han sagde, at "... Satan selv giver sig jo Skin af at være en Lysets Engel. Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at også hans Tjenere giver sig Skin af at være retfærdigheds Tjenere; ..." (2 Kor. 11, 14-15). Som kristne burde vi derfor vide bedre. Vi er kommet til Faderen som hans børn, men som Kristus belærte os, mens vi er enfoldige som duer, er vi samtidig snilde som slanger. (Matt. 10, 16). Og selv duer forstår at holde sig væk fra deres fjender.

Men hvis new age-tilhængere er ofre for den ene ekstreme side af problemet, kan man sige, at langt de fleste kristne hælder til det modsatte. Dvs., at medens new age-tilhængere kan beskrive en paranormal oplevelse ved at sige, "Det er overnaturligt, og derfor er det fra Gud", vil en kristen måske tilsvarende beskrive det samme fænomen ved at sige det modsatte, "Det er ikke fra Gud, og derfor er det ikke overnaturligt". Dette er det samme som at fornægte, at overnaturlige, men ondartede, fænomener forekommer. Teologisk svarer dette til i fællesskab at begrave hovederne i sandet, og jeg tror, det er sådan, Mariagenfærdene er blevet behandlet i protestantiske kredse.

På Jesus' tid havde farisæerne samme teologi, og i stedet for at komme til tro på Lazarus' genopstandelse fra de døde, prøvede de at komme selve beviset til livs ved at slå Lazarus ihjel. (Joh. 12, 10-11). Dengang var de meget tæt ved at begå den utilgivelige synd at håne den Ånd, som virkede i Kristus. (Matt. 12, 22-32). Og så længe, verdens kristne fortsætter med at forkaste Mariagenfærdene, kun baseret på det faktum at de virker fremmedartede på os, vil deres tilbedere med rette beskyldes os for at være nutidens farisæere.

Men hvis du tror, at jeg stadigvæk ønsker at overbevise dig om, at disse visioner er fra Gud, har jeg ikke forklaret mig tydeligt nok. Jeg ønsker ikke at overbevise nogen om, at genfær-

dene er sandfærdige, jeg ønsker kun at overbevise mennesker om, *at de virkelig forekommer*. De er virkelige paranormale foreteelser, der behøver opmærksomhed fra de kristne kirker. Men vi kan ikke benægte deres forekomst, simpelthen fordi de synes mærkelige eller uden for det sædvanlige. Der findes bedre måder at prøve deres oprindelse på end at gemme os bag et tæppe af ligegyldighed.

Under min research blev jeg forbavset over at opdage, at blandt de mange hundred Maria-genfærd, er kun ét, så vidt jeg ved, blevet testet ifølge den bibelske metode at teste ånder på, således som den er åbenbaret for os i 1 Joh. 4, 1-3:

”I elskede, tro ikke enhver Ånd, men prøv Ånderne, om de er af Gud; thi mange falske Profeter er draget ud i Verden. Derpå kan I kende Guds Ånd: enhver Ånd, der bekender, at Jesus er Kristus, kommen i Kød, er af Gud. Og enhver Ånd, der ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; ...”

Der er andre kriterier, som ånden skal opfylde i tillæg til denne prøve: Dens profetier skal gå i opfyldelse (5 Mos. 18, 21-22), og den skal forkynde det sande Evangelium, der blev givet apostlene og de hellige. (Gal. 1, 8-9). Men 1 Joh. 4 er det *eneste* skriftsted, der nøjagtig beskriver måden at prøve ånderne på. Mærkeligt nok er det også denne måde, der lyser ved sit fravær i alle diskussioner om genfærdene, og det eneste genfærd, som blev konfronteret med det, skiftede samtaleemne og forsvandt øjeblikkeligt. (Dette genfærd bliver diskuteret senere hen i dette kapitel). Men det vil ikke sige, at resten af genfærdene ikke er blevet prøvede, for de er også blevet testede. Og på en yderst interessant måde.

Fx, da det første genfærd i 1981 viste sig for børnene i Medjugorje, blev de forståeligt nok forskrækkede. Det ville ethvert normalt menneske være blevet. Så efter at børnene havde modtaget disse budskaber i nogle dage, bestemte de sig for at prøve, om genfærdene var fra Gud. Da de næste dag kom tilbage, i forventningen om at se et nyt genfærd af kvinden, der havde vist sig for dem, medbragte de en flaske med helligt vand (vievand). Da kvinden kom til syne, hældte Vicka Ivankovic noget af vievandet på genfærdet. En ven og nabo til børnene, Marinko Ivankovic, der ledsagede dem den dag, forklarer:

”Jeg havde taget noget vievand fra mit hus for at stænke det rundt om genfærdet for at se, hvem hun var: Madonna eller dæmon. Men da vi var kravlet op ad bakken og havde knælet, gav jeg vievandet til Vicka.”

Vicka forklarer, hvad hun gjorde med det:

”Det var mig, der stænkede det på genfærdet, og jeg sagde med lav stemme: ”Hvis du er Vor Frue, så bliv hos os. Hvis du ikke er hende, så forlad os.” Jeg gik nærmere hen til hende og sparede ikke på vandet. Hun smilte. Jeg tror, hun var glad.”

Begge citater fra bogen ”Between Heaven & Earth”

Da børnene senere blev spurgt, hvorvidt man kunne forestille sig, Satan skulle sige: ”Jeg er den salige Jomfru Maria”, svarede de, at de vidste, at Djævelen ville løbe væk fra bøn og vievand. (Ashton, Joan, *The People's Madonna*, London 1991, p. 179). Denne bemærkning blev senere bekræftet af genfærdet. Det anerkendte deres brug af vievand som en legitim måde at teste ånder og beskytte sig mod det onde og opmuntrede dem til og med til at øge brugen af det. Dette, kombineret med brugen af ”velsignede ting”, garanterede beskyttelse mod dæmoner.

”Bær velsignede ting med jer. Læg dem i jeres hus og genindfør brugen af vievand. Kære børn. I dag beder jeg jer om at sætte flere velsignede ting i jeres hjem og om, at enhver af jer bærer velsignede ting på jer. Lad enhver ting blive velsignet, så Satan vil friste jer mindre, fordi I er væbnede imod ham.”

O'Carroll, Michael, *Medjugorje: Facts, Documents, Theology*, (Dublin, Irland: Veritas Publications, 1989, pp. 171, 211. A Message from 1982 and 1985.

Genfærdet i Medjugorje mangler endnu at blive officielt anerkendt af kirken, men den test-metode, der bruges her, er den samme, som blev brugt i Lourdes. Historien går på, at i 1858 besøgte den unge Bernadette Sourbiours af et Mariagenfærd, da hun gik på markerne nær sit hjem i Lourdes, Frankrig. En figur af ”den Lille Frue” viste sig for hende, medens hendes søster og veninde var beskæftigede på de nærliggende marker. Da de kom tilbage, fandt de Bernadette knælende foran en tom grotte, mens hun knuede en rosenkrans i sin hånd. De spurgte hende, hvorfor hun knælede? Først var hun tavs, men senere røbede hun historien, der hurtigt spredte sig rundt om i den lille by. To dage senere vendte Bernadette tilbage til grotten i selskab med flere venner,

”... en af dem bar i lommen af sit forklæde en lille flaske, som hun i hemmelighed havde fyldt med vievand fra kirken for at stænke det på ”den Lille Frue”, som Bernadette nu var begyndt at kalde hende.

Hun kom først til grotten, og da hendes veninder nåede frem til hende, fik hun dem til at knæle og tage deres rosenkrans frem. Genfærdet kom til den tid, som Bernadette havde ventet, det ville, og i slutningen af det første led af rosenkransen råbte børnene:

”Der er hun, hun har en rosenkrans over den højre arm, og hun ser på os!”

Bernadette rejste sig, tog flasken med vievandet og gik hen til en vildrose i nichen og råbte:

”Hvis du kommer fra Gud ... så bliv!”

Hun hældte hele flaskens indhold over ”Fruen”, og i stedet for at forsvinde smilede hun til Bernadette, der følte sig forsikret og vendte tilbage og knælede med sine veninder.”

Agnellet, Michel, *I Accept These Facts*, (London 1958)

Siden genfærdets besøg i Lourdes i 1858 har utallige mirakler fundet sted dér, og mange troende har forsøgt at dokumentere dem for at bevise, at Maria virkelig har besøgt Bernadette. Iblandt dem er Ruth Cranston, som genkalder det følgende i sin bog, *The Miracle of Lourdes*:

”Tusindvis af tilskuere. 1.500 syge i lange, dobbelte rækker på Esplanade – et stort antal umiddelbare helbredelser. Blandt de syge, som rejste sig fra deres bårer og fulgte processionen, var Fanny Pepper, en tuberkuløs patient i sidste stadium; Helene Duval, tuberkuløs bughindebetændelse; Philimene Albrecht, lårbensbrud; Josephine Grosset, tuberkuløs bughindebetændelse; Irma Jacquart, cerebrale forstyrrelser med pareser; Felicie Serreau, endnu et bughindeoffer; J. Lacome, Tott’s disease ...”

Cranston, Ruth, *The Miracle of Lourdes*, (New York Doubleday & Company, Inc., 1955, 1983, 1988) p. 261

Mere end 60 andre officielle helbredelser er i detaljer dokumenteret i Tillæg E i Cranstons bog, og hendes forsøg på at autentisere genfærdenes oprindelse er virkelig beundringsværdigt. Det samme kan siges om børnene og deres brug af vievand. Men disse tester viser kun, at genfærdet kan modstå bestænkning med vievand, at noget viste sig for Bernadette i Lourdes i 1858, og at der stadigvæk udføres mirakler den dag i dag. Men ud fra alle deres op-rigtige forsøg, på at gøre det hele autentisk, har de i virkeligheden ikke bevist noget som helst med hensyn til genfærdenes egentlige herkomst.

Et andet eksempel, på andre end bibelske testmetoder af ånder, er det genfærd, der dagligt viser sig i en lille by lige sydøst for Atlanta Georgia, USA. Byen kaldes Conyers, og genfærdet har siden 1987 vist sig for en kvinde, kaldet Nancy Fowler. Ofte viser der sig, sammen med Mariagenfærdet, et genfærd, som identificerer sig med Jesus, og for at være sikker på, at Nancy afholder sig fra at blive bedraget, har disse to ånder givet hende en strikt metode, hvormed hun kan prøve, om de er autentiske:

Nancy er underlagt at adlyde Jesus og vor elskelige Moder ved at teste alle deres budskaber og genfærd, fordi Jesus har sagt til hende: ”Mine udvalgte børn over hele verden bliver bedragede.” En af testene er at kaste vievand på genfærdet. En anden er, at Jesus identificerer sig ved at sige: ”Jeg er Jesus, jeg bøjer mig ned for Gud. Til ham alene giver jeg pris og ære.”

Ofte identificerer vor Elskelige Moder sig selv, før hun begynder at tale til Nancy for at hjælpe hende med at teste budskabets ægthed. ”Jeg er den Salige Jomfru Maria, den Hellige Guds Moder og jeres Elskelige Moder. Jeg bøjer mig ned for Gud, Faderen. Jeg ærer og tilbeder ham af hele mit hjerte, sind og sjæl og med al min styrke. Jesus er Guds Søn, og jeg tjener ham.” Engang, da hun blev opfordret til at teste genfærdet ved at sige, ”Den Velsignede Jomfru er større end Satan”, rettede vor Elskelige Moder udsagnet ved at sige, ”Ved Guds Nåde er den Salige Jomfru Maria større end Satan.””

To Bear Witness, pp. 6-7

Og i et andet tilfælde udførte Nancy en anden test:

”Nancy spurgte: ”Kære Jesus, hvem er du?” Jesus svarede, ”Jeg er Jesus, Jeg er ét med Faderen. Jeg er den Anden Person i den Velsignede Treenighed. Jeg er den, som taler med dig.””

To Bear Witness, p. 95, Message of December 29, 1990

Uanset alle disse tester mangler Nancy stadig at bevise, at genfærdene af Maria og Jesus er fra Gud. Hun mangler stadig at anvende den bibelske prøve og har indtil nu kun bevist, at ånderne, med hvem hun kommunikerer, kan udtale sig og komme med påstande, hvilket dæmoner, under alle omstændigheder, er fuldt ud i stand til.

I et andet tilfælde, hvor et genfærd fra 1961-1965 viste sig i Garabandal, Spanien, var den lokale præst skeptisk over for de visionæres syner, så for at teste genfærdenes ægthed, udførte han en test ved brug af et krucifiks:

”Den selvsamme dag ankom en total skeptisk præst fra Asturias, iklædt hverdagstøj. Han betragtede et af børnene, der nærmede sig. Hun tilbød ham et krucifiks, som han skulle kysse flere gange. ”Hvis dette er ægte, tænkte han for sig selv, så lad barnet komme til sig selv.” I samme øjeblik forlod ekstasen hende, og hun smilte til præsten og vendte sig om for at gå hjem. Knap havde hun gået mere end nogle få skridt, før hun igen faldt i trance. Præsten sagde til sig selv: ”Hvis du blot har slået korsets tegn for mig med dit krucifiks, fordi jeg er præst, ønsker jeg, at du endnu engang beviser det for mig ved at give mig krucifikset for at kysse det og for at slå korsets tegn med det flere gange.” Aldrig så snart havde anmodningen formet sig i hans tankegang, før pigen vendte sig om, kom hen til ham, smilte, og foruden at opfordre mig til at kysse det slog hun korsets tegn tre gange efter hinanden.”

Sanchez-Ventura y Pascual, F., *The Apparitions of Garabandal*, p. 88, 1966

Men præstens tester udrettede intet ud over, at genfærdet var i stand til at læse hans tanker og få den visionære til at slå korsets tegn. Det beviste ikke dets guddommelige herkomst.

Måske den mest forbavsende måde, at bevise om et genfærd var fra Gud, var den, givet ved genfærdet i Fátima, Portugal i 1917. Ved en af genfærdets nærværelser udspurgte Lucia Abóbora det: ”Hvad ønsker du af mig?” Genfærdet svarede:

”Jeg ønsker, at du fortsætter med at gå til Cova da Iria på den trettende dag og fortsætter med at recitere rosenkransen hver dag. I den sidste måned vil jeg udføre et mirakel, så alle skal komme til troen.”

I sidste måned udkom endelig bogen *Our Lady of Fátima*, hvori William Thomas Walsh redegør for, hvad der skete. I midten af en klar, blå himmel, den dag over Fátima, så 70.000 tilskuere, at solen begyndte at snurre rundt og skifte kulør i alle regnbuens farver

for derefter at slynge ”blodrøde ildflammer” hen over himmelen. Til sidst gjorde den noget helt uhørt, for ikke at sige astrofysisk umuligt:

”Efter at have roteret tre gange begyndte den flammende orbis at ryste for, i en mægtig sigsaglinje, at bevæge sig hen imod folkeskaren ... Dette varede måske ti minutter. Så så alle, at solen begyndte at stige op i samme sigsaglinje til det sted, hvor den havde vist sig før. Så blev den helt rolig og herefter blændende. Ingen kunne længere se op imod den. Det var den sædvanlige sol ... Så tidligt som i maj 1917 havde Jacinta og Lucia fortalt, at Vor Frue, som de havde set, havde lovet et mirakel, den 13. oktober ved middagstid, som tegn på deres oprigtighed ... På selvsamme dag og time, som de havde forudsagt, vidnede omkring 70.000 mennesker om, at de havde set solen snurre rundt, som om den skulle falde ned.”

William Thomas Walsh, *Our Lady of Fátima*, (New York Doubleday & Company, 1954)

Dette fænomen, af de trofaste kaldet ”Solens Mirakel” eller ”Den Dansende Sol”, er forekommet på mange af de steder, hvor Mariagenfærd går igen, fra Medjugorje, Bosnien til Lubbock, Texas og Conyers, Georgia, USA til Sabana Grande, Puerto Rico. Og ifølge de visionære sagde Vor Frue, ”at alle disse tegn forekom for at styrke dem i troen”.

Medjugorje: The Lasting Sign, en video, 1989

Alle disse fænomener og helbredelser beviser ikke, at de er, hvad de giver sig ud for at være. At identificere sig som Maria og Jesus Kristus viser kun, at de virkelig forekommer. Men til dem, der lader sig advare af Jesus Kristus selv, siger han:

”... ”Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild. Thi mange skal komme i mit Navn og sige: ”Jeg er Kristus;”; ”... og ”Tiden er nær.” Men gå ikke efter dem!”
Matt. 24, 4-5; Luk. 21, 8

Jeg bringer dette op for at pointere, at ånder, der ikke kommer fra Gud, er i stand til at identificere sig som Jesus Kristus og Maria, selv når de bliver testede, *så længe det ikke er en bibelsk metode, ånderne bliver testede på.*

Betænk historien om Johanna Michaelsen. Før hun blev kristen, var hun stærkt involveret i det okkulte – spiritisme, clairvoyance, psykisk kirurgi – hun var helt nedsunket i det. Og hun havde en åndelig guide, eller ophøjet mester, hvem hun regelmæssigt konsulterede. Han kaldte sig selv Jesus, og hun mødte ham ved et fire dages mind control-seminar kaldet ”Applied ESP”. Johanna nedskrev disse episoder i sin bog *The Beautiful Side of Evil*, og hun forklarer, hvad der skete, da hun først blev introduceret til rådgiveren i hendes psykiske laboratorium, efter at være steget ind i alphabevidsthed:

”Medens min dør forsvandt, fyldtes værelset med et lys, der strålede ud fra skikkelsen bagved den. Langsomt, centimeter for centimeter, tonede skikkelsen frem. Skinnende brunt hår, delt i midten, høj pande, brune øjne, dybe og venlige. Det var Jesus! Døren gik op af sig selv og viste resten af skikkelsen,

der var iklædt en lang, hvid linnedklædning. Han var omgivet af et helligt, strålende lys og smilede venligt. Jeg stod op, men faldt ned for hans fødder.”

Harvest House Publishers, Oregon 1982

Man kunne ikke uden videre benægte, at Johanna, ifølge hendes egne udsagn, oplevede det, som om hun var sammen med Jesus, og at ånden, som hun konsulterede, også gav sig ud for at tro på Jesus Kristus. Men det var stadig en ond ånd. Johanna var ikke selv i stand til at gennemskue dette, før hun, langt senere, blev kristen og lærte den bibelske metode at prøve ånderne på. Hvad der skete, da hun prøvede, er fascinerende:

”Det var under en stund af bøn, kort tid efter, det kom til mig at prøve ånderne, såsom det beskrives i 1 Joh. 4, 1. Jeg gik ind i mit psykiske laboratorium og anråbte min rådgiver: ”Du er ikke Jesus i Bibelen, er du?”. Jeg udfordrede skikkelsen ”Jesus”, der stod foran mig blandt skyggerne. Der kom intet svar. Hans øjne var lukkede ... ”Så befaler jeg dig, i Jesu Kristi fra Nazarets navn, sig mig: ”Tror du, at Jesus Kristus er Guds Søn, kommen i kødet?”” Et voldsomt brag, som fra en bombe, fik væggene i mit ametyst- og guldlaboratorium til at styrte sammen rundt om mig. Da jeg så op, var min rådgiver forsvundet.”

Johanna Michaelsens bog, s. 154

Hvis dette virkelig skete, og det er jeg overbevist om, at det gjorde, er det værd at lægge mærke til, at selv en ånd, der viste sig som Jesus, var helt ude af stand til at besvare et spørgsmål, hvis svar ville have været indlysende. Set i det lys er det påfaldende, at de metoder, brugt af børnene i Lourdes og Medjugorje og af præsten i Garabandal, ikke en eneste gang modsvarer det, som Bibelen formaner os om. Johannas situation viser tydeligt, hvor effektivt det virkede at anråbe ånderne, og vi ser tillige, at dæmonerne også tror på Jesus Kristus, men at de er i stand til at bedrage ved at give sig ud for at være lysets engle, Guds retfærdige tjenere.

I andre forsøg, på at bevise genfærdenes gyldighed, er nogle entusiaster gået til det ekstreme, bl.a. ved at bruge rent videnskabelige metoder. Elektroder blev fæstede på børnene for at følge deres øjenbevægelser, og det viste sig, at alle havde deres øjne fokuserede på det samme punkt inden for 0,2 sekunder, hvilket også blev optaget på video. Men det hele virker instrueret, når børnene, som på befaling, falder ned på knæ, som om nogen havde skubbet dem, ja, man fik en isnende fornemmelse af, at nogen rent faktisk havde gjort det.

Lignende, om ikke endnu mere forstyrrende optagelser, er tilgængelige fra Garabandal, Spanien. De viser Conchita González og hendes veninde vandre rundt i ekstatiske trance under besøget af et genfærd. De opløftede konstant religiøse objekter hen imod en usynlig skikkelse, åbenbart for at få dem velsignede af Mariagenfærdet, og ind imellem løftede de også hinanden op, uden det mindste besvær, for selv at blive velsignede. På et senere tidspunkt blev Conchita lovet et mirakel, hvor ærkeenglen Michael skulle vise sig sammen med Mariagenfærdet og placere en oblat (eukaristisk nadverbrød) på hendes tunge for at folk skulle tro på, at han viste sig for hende. Selvom Michaelgenfærdet var usynligt, var ”brødet” det ikke, og det blev fanget på film for, uden for enhver tvivl, at bevise, at han virkelig

havde lagt et nadverbrød på hendes tunge. Og jeg tvivler ikke et øjeblik på, at nogen gjorde det!

Fra videoen "Marian Apparition of the 20th Century, A Message of Urgency",
Birmingham Network, Alabama, 1991

Den trance, børnene i Garabandal oplevede, ligner den, Nancy Fowler oplevede under genfærdsbesøgene i Conyers, Georgia, USA. Hendes trancer blev for nylig testet af et ekspertteam, der inkluderede Ricardo Castanon, en professor i neuropsykofysiologi ved det Katolske Universitet i Bolivia, to neurologer, to EEG-teknikere, en psykiater, en pensioneret forskningsvidenskabsmand fra Universitet i Florida og Umberto Velasquez samt en radiolog fra Florida States Health Department. Hensigten var at bedømme, om der var noget fysisk bevis på de overnaturlige møder, som Nancy beskrev. Deres fund var usædvanlige. Ved at bruge instrumenter, der målte elektrisk konduktivitet i Nancys hud, blev det fastslået, at hun oplevede overnaturlige fænomener. De videnskabelige forsøg beviste selvfølgelig, at noget virkeligt skete med Nancy under besøget af genfærdet, men en anden test indikerede, at en fremmeds nærværelse var en kendsgerning i værelset, og denne fremmede kommunikerede med hende under forsøget:

"Den 13. juni 1993, på den tid da Nancy sagde, at Jomfru Maria viste sig for hende, selvom ingen af de tilstedeværende kunne se noget, kunne man dog høre en bippende lyd fra måleinstrumentet, som Mr. Velasquez brugte. Han bekræftede senere, at fra det tidspunkt, hvor Nancy sagde, at Maria viste sig for hende, til tidspunktet hvor hun sagde, hun var forsvundet, havde han registreret ioniseret stråleudslag i værelset. Han kunne ikke forklare, hvorfor det skete."

Citat fra *The Journal of Reported Teachings and Messages from Our Loving Mother*, Conyers, GA, 30207. 1994. Medical and Scientific Testing

Disse var kun nogle få ud af de mange psykologiske, fysiologiske og neurologiske test, der blev udført den dag, og alle konstaterede, at Nancy Fowler er helt normal, så langt som eksperimenterne var i stand til at registrere normalitet. Desuden beviste de, at nogen eller noget besøgte hende den dag i dagligstuen i hendes hjem. Og jeg betvivler ikke, at det gjorde.

I tilfældet med genfærdet i Akita, Japan var en statue af Maria kendt for at fælde tårer i mere end 100 separate tilfælde, tilsyneladende for at bekræfte, at budskabernes autenticitet kom fra Maria, da hun viste sig for søster Sasagawa. På et tidspunkt blev tårerne opsamlede af John Ito, daværende biskop i Niigataforsamlingen, og analyserede ved et førende, japansk universitet, hvorved de blev konstaterede som værende ægte. Og jeg betvivler ikke, at de var det.

"Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency"

Og jeg ville heller ikke have haft brug for kemiske, neurologiske og fysiologiske tester eller video for at bevise, at de var det. Den enkle forklaring er, at noget viser sig hyppigt for børn og meget oftere for voksne mange steder rundt om på jorden. Og hvad det end er, så har

det bedraget dem med tegn og undere, ved maskering som Kristus selv, hans moder Maria og nogle gange som ærkeenglen Michael.

Men blot det at give sig ud for at være Jesus Kristus, eller for den sags skyld nogen anden bibelsk person, giver ikke en troværdig demonstration af dets åndelige oprindelse, og bevis på paranormale foreteelser er ikke det samme som bevis på guddommelighed. Du bør lægge mærke til, at 1 Joh. 4, 1-3 ikke drejer sig om at bevise paranormalitet. Skriftstedet går ud fra (antager eller formoder) dette for at hjælpe de troende til at skelne, hvorvidt en ånd er fra Gud eller ej. Indtil dags dato er denne metode ikke blevet prøvet af de visionære, er snarere, for det meste, blevet undgået af genfærdene selv.

Som tidligere nævnt er der kun ét tilfælde, hvor genfærdet har rekommanderet Bibelens metode. Det var genfærdet, der regelmæssigt viste sig for Maureen Hinko af Seven Hills, Ohio, USA. Hendes beskrivelse, af hvad der skete, da hun brugte testen, er interessant, for da hun prøvede at teste ånden, der talte til hende, skiftede den samtaleemne, talte usammenhængende en kort tid, forsvandt uden at besvare Maureens spørgsmål og afgjort uden at bekende Jesus Kristus som kommen i kødet:

”Jeg sagde: ”Tror du, at Jesus blev født i kødet?” Hun svarede: ”Jeg er det Inkarnerede Ords Moder. Forstår du, min datter, at mine ord til dig viser vejen til mit Hellige Hjerte og til min Søns Hjerte og til omsorg for hans resterende flok? Det er gennem hellig kærlighed, at du vil være et tegn på glæde og fred i stunder af modgang. Du kan ikke stole på det, hvis du ikke først elsker.” Vor Frue velsignede mig og forsvandt.”

Holy Love: Messages from Our Blessed Mother Leading Souls to Holiness. (Seven Hills, OH. 1994)

Kort sagt, genfærdet gjorde intet andet end at fortsætte med at påstå, hvad det havde sagt fra begyndelsen: Det var Jesus Moder, noget demoner alligevel kan påstå. Genfærdet bekræftede kun, at det var Maria, hvilket jo ikke var spørgsmålet. Prøven blev ikke gentaget, da den visionære ikke insisterede, hvilket var en lettelse for genfærdet.

I et andet tilfælde, hvor en ånd påstod at være Jesus sammen med en anden ånd, der påstod at være Maria, frarådede den faktisk at prøve 1 Joh. 4, 2 og foreslog i stedet en bedre metode til at skelne ånder på, som ikke krævede en direkte konfrontation:

”Kære børn, det er godt altid at prøve ånderne, men den Hellige Skrift har fortalt jer en ufejlbarlig måde at gøre det på: ”Ved deres Frugter skal I kende dem.””

A Call to Peace, Volume 4. Number 1, Message of January 23, 1992

Ånden, der identificerer sig som Jesus, henviser til det velkendte skriftsted i Matt. 7, 16, som er en prøve af *profeter* ikke af ånder, og det er ikke ”den eneste sande måde”. Tilhængerne af Medjugorjegenfærdet skriver:

"Hendes ord overdriver ikke, og vi skal ikke debattere, hvorvidt Vor Frue har ret eller tager fejl."

Understanding Our Lady's Messages, p. 9

"I elskede, tro ikke enhver Ånd, men prøv Ånderne, om de er af Gud; ..."
1 Joh. 4, 1

Som der står skrevet i Evangeliet om Jesus Kristus.

Del II

Salve Regina

(Vær hilset Nådige Himmeldronning)

Hil dig Hellige Dronning, barmhjertighedens Moder, vort liv, vor sødme og vort håb. Til dig nødråber vi, Evas stakkels, fordømte børn. Til dig opsender vi vore sukke, sorger og gråd i denne tårernes dal. Vend derfor, vor nådige hjælper, dine barmhjertige øjne mod os. Og efter dette eksil, vis os hen til frugten af dit velsignede moderliv, Jesus. Oh, du barmhjertige, elskelige, milde Jomfru Maria. Bed for os. Oh, Hellige Guds Moder, at vi må blive værdige til Kristi løfter. Amen.

The Hail, Holy Queen

Forløserinde

”Men om så vi selv eller en Engel fra Himmelen forkyndte jer Evangeliet i Strid med det , vi har forkyndt jer – forbandet være han!”

Gal. 1, 8

En af de tydeligste henvisninger til Kristus, i Det Gamle Testamente, er Es. 53. Der er andre, men jeg ønsker ikke her at skabe et kompliceret, teologisk argument. Jeg vil kun vise, at Gud ofrede Kristus som et forsonende offer for vore synder, og at han tog alle vore synder på sig. Dette er et meget enkelt koncept i Bibelen, og jeg ønsker ikke at komplicere det med egne kommentarer. Jeg vil lade Ordet tale for sig selv:

”Og dog – vore Sygdomme bar han, tog vore Smerter på sig; vi regnede ham for plaget, slagen, gjort elendig af Gud. Men han blev såret for vore Overtrædelser, knust for vor Brødes Skyld; os til Fred kom Straf over ham, vi fik Lægedom ved hans Sår. Vi for alle vild som Får, vi vendte os hver sin Vej, men Herren lod falde på ham den Skyld, der lå på os alle.

Es. 53, 4-6

Jeg indser, at dette er en meget ligefrem sætning, og den eneste måde, hvorpå jeg kunne gøre det mere ligefremt, var at prøve på at forklare det med egne ord – så det vil jeg ikke. Men også om jeg forsøgte, er der en ting, jeg *ikke* kan. Jeg kan ikke finde noget sted, hvor der står, at vore synder blev valgt til nogen anden end Kristus alene. Ikke til Moses eller nogen som helst anden profet, ej heller apostlene eller nogen af disciplene. Jeg kan ikke finde et eneste skriftsted i hele Bibelen, der siger, at mine synder kun blev pålagt mig, men ene og alene Jesus Kristus. Ved Guds Nåde hvilede mine synder på hans skuldre på Golgata og tilregnes mig ikke mere. Jesus led, i mit sted, for mine synder. Han døde, i mit sted, for mine synder. Han sonede mine synder med sit eget blod. Og på trods af, at han tog byrden og straffen – døden - for mine synder på sig, opstod han igen tre dage senere. Efter som han gjorde alt dette, har jeg ingen grund til at sætte min tro og tillid til nogen som helst anden end ham. Jeg har heller ingen grund til at føle anger ved, at nogen, foruden Jesus, skulle have lidt for mine synder. Den pris, som betaltes for mine overtrædelser, blev betalt af Jesus Kristus, og ”...der behøves ikke mere noget Offer for Synd.” (Hebr. 10, 18).

Jeg ønsker ikke at bearbejde pointen yderligere, men jeg prøver kun at give et billede af det, som du kommer til at læse om i det følgende. Det er en oversigt over de budskaber, som er blevet citeret fra Mariagenfærd rundt om i verden og igennem den katolske kirkes historie. De danner et billede af en lidende frelser, som er bebyrdet med vore synder, hvis blod renses os fra vor skyld. De danner et billede af en *forsonerinde*, hvis smerte fritager os fra skyld for vor ulydighed: Maria.

Mariagenfærdet viser sig for børnene i Medjugorje, Bosnien 1981 til dags dato.

”Jeg elsker jer også, selvom I er langt væk fra min Søn. Jeg beder jer om ikke at lade mit hjerte fælde tårer af blod over de sjæle, som fortabes på grund af synd.”

O’Carroll, p. 161. Message of May 24, 1984

Mariagenfærdet viser sig for Julia Kim, Naju, Sydkorea 1985 til dags dato.

”Jeg beder uafsladeligt for disse mine børn, som er faldet ned i laster og for-dærv, og lider i deres sted.”

Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency

Mariagenfærdet viser sig for søster Agnes Sasagawa, Akita, Japan 1973-1981.

”... et blødende sår viste sig på højre hånd af Vor Frues statue i kapellet. Søsterens skytsengel fortalte hende, at det flydende blod er kendetegnende for omvendelsen af syndere og som godtgørelse for synder.”

Samme henvisning som ovenfor.

Mariagenfærdet viser sig for Lucia Abóbora, Fátima, Portugal 1917.

””Jesus ønsker at bruge dig for at anerkende og elske mig. Han ønsker at etablere en tilbedelse af ”Mit Ubesmittede Hjerte” i verden ... (genkalder Lucia).” Foran håndfladen af Vor Frues højre hånd viste der sig et hjerte omgivet af torne, der så ud, som om de var trængt ind i det som nåle. Vi forstod, at det var Marias Ubesmittede Hjerte, i harme over menneskehedens syndefuldhed, for hvilken der må gives godtgørelse.”

Walsh,, *Our Lady of Fátima*, pp. 68-69

Mariagenfærdet viser sig for søster Mary af Agreda, Spanien ca. 1617.

”Den store Moder ydmygede sig til de laveste dybder; ... Hun begræder den universelle glemsomhed og mangel på påskønnelse af det udgydte blod til alles frelse. Og i nærværelse af sin guddommelige Søn skammede hun sig over ikke at have betalt, hvad hun var skyldig. Hun ofrede sit eget liv og sit eget blod som godtgørelse og som efterligning af sin Mesters eksempel ... Hun bad om, at hun alene måtte blive udset til at lide for hans kærlighed.”

Mary of Agreda, *Mystical City of God*, Volume. IV, p. 565

Mariagenfærden viser sig for Nancy Fowler, Conyers , Georgia, USA 1987 til dags dato.

”Vor elskede Moder sagde: ”Vi har begge åbenbaret vores lidende ansigter for dig. Fortæl andre, at vi lider for dem i kærlighed.””

To Bear Witness, p. 99. Message of February 2, 1991

”Dit folk og du modtog i går en meget speciel nåde. Det er meget sjældent, at min Søn får tilladelse til at se mit lidende ansigt.”

To Bear Witness, p. 68. Message of March 30, 1991

Mariagenfærden viser sig for Tarcisio di Biasi, Oliveto Citra, Italien 1985.

”Min søn, når du reciterer rosenkransen, bør du tænke på, at i hvert mysterium rummes al min Søns og min kærlighed og lidelse for dig.”

Our Lady Queen of Peace, ”Our Lady of Italy”, Message of May 7, 1986.

Mariagenfærden viser sig for Juan Angel Collado, Sabana Grande, Puerto Rico. 1953.

”Guds børns ligegyldighed tillader dem ikke at se den store fare, som venter dem. Smerten i mit hjerte vil blive så meget desto mere gennemtrængende, fordi det er disse specielt elskede sønner, som svigter mig ... Guds børns selvished vil blive årsag til konflikter og adskillelse, som vil intensivere min smerte.”

Our Lady Queen of Peace, Message of April 13, 1953

Mariagenfærden viser sig for Maximin Giraud og Melanie Mathieu, LaSalette, Frankrig 1846.

”I lang tid har jeg lidt for jer; hvis jeg ikke ønsker, at min Søn skal overgive jer, er jeg nødt til selv at bede til ham uden ophør. I ænsrer det ikke. Hvor meget I end ville gøre, kan I aldrig godtgøre den smerte, jeg har påtaget mig for jer.”

Zimdars-Swartz, p. 30. Message of September 19, 1846

Disse er kun nogle få af de mange citater, som jeg har været i stand til at lokalisere. Der er mange flere, som beskriver Marias lidelse og det blod, hun udgyder for os, men er de berettigede? Det er klart fastslået i Bibelen, at godtgørelse er nødvendig for at gøre bod for synd. Men det virkelige spørgsmål er, hvem der er værdig til at betale prisen for vore synder og lide for os. Vi behøvede nogen til at lide og dø i vort sted, til at betale prisen for vort oprør og borttage byrden for vore synder.

Kun Jesus kan.

Kun Jesus gør.

Mariagenfærdene, og deres kohorte, er slet ikke, hvad de giver sig ud for at være. De udbringer et falskt evangelium.

Mediatrix

(Formidler)

”... ”Jeg er Vejen, og Sandheden og Livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.”

Joh. 14, 6

Mellem kristne er det i Evangeliet en fundamental og universel forstået forskrift, at mænd og kvinder alle vegne er adskilte fra Gud og behøver at genforenes med ham. På grund af syndens kødelige natur, som vi alle har nedarvet fra Adam og Eva, behøver vi at få genoprettet det privilegium, som Adam og Eva havde før syndefaldet: At være ét med Skaberen. Som følge af den barriere, den afgrund, som opstod, har vi ikke længere fri adgang til Guds Trone. Men Gud løste problemet. På grund af den uendelige afstand, der opstod mellem Gud og mennesket, der var så stor, at *ingen* i himmelen eller på jorden kunne afkorte den, undtagen Jesus Kristus, måtte han gøre den rejse for os. Ved at gøre det, fandt han sig frivilligt, for en tid, i at give afkald på sin guddommelige ophøjethed og blive som en af os. På ham lagdes alt det værste i os, for at vi kunne få, hvad *kun* han var værdig til at give os:

”Den, som ikke kendte til Synd, har han gjort til Synd for os, for at vi kunne blive Guds Retfærdighed i ham.”

2 Kor. 5, 21

Ved at udføre den største gerning af kærlighed placerede Kristus sig mellem den retfærdige Gud og det syndige menneske, og således og fremdeles virker han som mellemmand mellem os og Gud. Det er ikke muligt for os at gå direkte til Faderen - vore synder forhindrer os. Men vi *kan* nærme os Jesus, vor mellemmand, og han kan nærme sig Gud på vore vegne. Han kan så tale vor sag over for Faderen og forsone os med ham, som der står skrevet:

”Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i Forbøn for dem.”

Hebr. 7, 25

Der er ikke behov for, at jeg udlægger dette yderligere. Det skrevne Ord taler for sig selv.

Men under alle mine studier har jeg været helt ude af stand til at finde et sted i Bibelen, som indikerer, at der er en anden mellemmand, at der er nogen anden, som kan nærme sig Gud på mine vegne. Hverken Moses eller profeterne, apostlene eller disciplene. Jeg har ingen steder i Bibelen opdaget nogen anden, jeg kan sætte min lid til, end Jesus Kristus, der kan gå imellem mig og Gud, som jeg har gjort oprør imod. Og jeg kan intet sted finde, der viser, at jeg behøver *en anden* mellemmand mellem mig og Jesus, den sande og eneste vej til Faderen.

Jeg ønsker heller ikke at bearbejde dette punkt yderligere, men jeg ønskede at bane vej for det, du kommer til at læse i det følgende. Det er en oversigt over de budskaber, der er blevet citerede fra Maria- og Jesusgenfærd rundt om i verden i vore dage, såvel som gennem historien. De afbilleder en barmhjertig formidler, der yndefuldt placerer sig selv mellem det syndige menneske og en vred Jesus. Mellem det syndige menneske og en retfærdig Gud. De afbilleder en elskelig *formidlerske*, gennem hvilken vi må nærme os en hellig Jesus og derved blive forsonede med Faderen: Maria.

Mariagenfærdet viser sig for børnene i Medjugorje, Bosnien 1981 til dags dato.

”Jeg indbyder jer til bøn, så I kan møde Gud. Af samme grund, små børn, sæt lidt tid til side i løbet af dagen for at bede i fred og ydmyghed, for at få denne stund med Gud, Skaberen. Jeg er med jer og går i forbøn for jer over for Gud.”

O’Carroll, pp. 224-225, Message of November 25, 1988

”I dag indbyder jeg jer til at tænke over, hvorfor jeg bliver så længe hos jer. Jeg er formidlerske mellem jer og Gud.”

O’Carroll, p. 181, Message of July 17, 1986

Mariagenfærdet viser sig for Patricia Talbot, El Cajas, Ecuador 1988 til dags dato.

”Jeg holder min Søns hånd tilbage, og hvis mine børn omvender sig, vil min Søns hjerte blødgøres, og intensiteten kan tiltage eller aftage for altid. Hvis ikke, kommer den store dom.”

Our Lady Queen of Peace, Message of September 1, 1988

Mariagenfærdet viser sig for Nancy Fowler, Conyers, Georgia, USA 1987 til dags dato.

”... dette lands synder, og synden i verden, øger Guds vrede. Fortæl mine børn det. Vær sød at fortælle dem det, kom tilbage til Gud. Omvend jer fra jeres onde veje. Jeg kan ikke holde hans arm tilbage meget længere. Please – Please – Please hør efter.”

To Bear Witness, p. 97, Message of April 15, 1991

”Jeg modtager bønnerne fra jeres hjerte. Jeg modtager dem i mit hjerte og giver dem videre til Jesu hjerte.”

To Bear Witness, p. 74, Message of February 13, 1991

Mariagenfærden viser sig for Gladys Quiroga de Motta, San Nicolás, Argentina 1983-1990.

"I sandhed, denne tid er en kostbar tid. Den burde ikke gå til spilde, men man burde få gavn af den, for forløseren tilbyder menneskeheden vejen til at stå døden imod, der er Satan, som han gjorde det efter korset. Han tilbyder også sin egen Moder; formidlersken over alle nåder."

Our Lady Queen of Peace" in Argentina, p. 7, Message of January 5, 1987

Jesugenfærden viser sig for Nancy Fowler, Conyers, Georgia, USA 1987 til dags dato.

"Se efter, hvorfra nådegaverne strømmer, hvor de begynder. Hvis der ikke var nogen nådegaver fra mig, ville der ikke være nogen på jorden. Mine nådegaver strømmer gennem min Moder. Nu giver jeg jer mine nådegaver."

To Bear Witness, p. 63, Message of August 26, 1990

"Jeg kommer gennem min Moder, og jeg ønsker, kære børn, at I skal komme gennem min Moder på jeres rejse tilbage til mig."

To Bear Witness, p. 66, Message of February 10, 1991

"Står I min Moder imod, står I mig imod. Hvis I ikke accepterer min Moder, så bliver I afskåret fra mig. Hørte I, hvad (et navn, personens navn var udeladt i originalen) sagde om min Moders nærværelse? Han sagde, at han havde hende i nakken. Det kan jeg lide. Fortæl andre om dette. Når de afskærer min Moder, skærer de nakken over. Fjern nakken; fjern min Moder. Da er I dødsens. Så er I helt afskårne fra mit legeme."

To Bear Witness, p. 64, Message of December 4, 1990

Mariagenfærden viser sig for Theresa Lopez, Denver, Colorado, USA, 1991 til dags dato.

"Jeg fortæller jer det igen, jeg er jeres Moder, jeres formidler til min Søn. Jeg behøver bønner fra hjertet for at opfylde alt, hvad landets befolkning beder mig om. Jeg ønsker at frembringe alle jeres bønner til min Søn."

Gary J. Kuntz, *Our Holy Mother of Virtues*, Denver, Colorado, Message of February 11, 1991

"Jeg beder jer om at bede og bed uforknyt til mig. Jeg vil gå i forbøn for jer over for Gud."

Kuntz, p. 43. Message of February 23, 1991

Mariagenfærden viser sig for Beulah Lynch, Bessbrook Grotto, Irland 1987.

”Mit barn, jeg er din Moder, Guds Moder. Du kender ikke Guds vrede. Gud er meget vred over synden i verden. Jeg kan snart ikke holde det tilbage længere.”

Our Lady Queen of Peace, ”Apparition Europe”, p. 11. Message of November 11, 1987

Mariagenfærden viser sig for Maria Esperanza Bianchini, Betania, Venezuela 1984.

”Mine børn, jeg er Maria, Jomfrumoder for genforening af folk og lande i min Søns arme, oh, du sublime håb for alle, bed med rosenkransen.”

Our Lady Queen of Peace, Venezuela p. 12, Message of March 25, 1984

Mariagenfærden viser sig for Perina Gilli, Montichiari, Italien 1947.

”Jeg har stillet mig som formidler mellem min guddommelige Søn og menneskeheden, specielt for de sjæle som er helliget Gud.”

Our Lady Queen of Peace, Mustical Rose ... p. 17, Message of October 22, 1947

Mariagenfærden viser sig for Maximin Giraud og Melanie Mathieu, LaSalette, Frankrig 1846

”Hvis mit folk ikke vil adlyde, kan jeg blive tvunget til at give slip på min Søns arm. Det er så tungt, så presserende, at jeg ikke længere kan stå imod det.”

Lord, Bob & Penny, *The Many Faces of Mary*, p. 70. Message of September 19, 1846.

Kun Jesus kan.

Kun Jesus gør.

Mariagenfærdene, og deres kohorte, er slet ikke, hvad de giver sig ud for at være. De udbringer et falsk evangelium.

Ypperstepræstinde

”Thi enhver Ypperstepræst indsættes til at frembære både ublodige og blodige Ofre; derfor måtte også han nødvendigvis have noget at frembære.”

Hebr. 8, 3

Der var en tid før Kristus, hvor det ved Mose Lov var foreskrevet, at en mand af Levi stamme skulle udvælges til ypperstepræst. Hvert år skulle denne ypperstepræst begive sig ind i det allerhelligste for at ofre på grund af folkets synder. Hvert år tjente disse ofre til påmindelse om vort uophørlige slaveri i synd, et slaveri som kun Jesus Kristus kunne befri os fra. Og ifølge Loven kom Jesus, den perfekte ypperstepræst, og ofrede sig selv én gang for alle for at borttage synden i verden for så mange, som tog imod ham. Han frembar det eneste offer, som kunne forsone vore dødssynder hos Gud: Hans eget kød. Hans eget blod:

”Thi en sådan Ypperstepræst passede også for os: en, der var hellig, uberørt af det onde og ubesmittet, skilt ud fra Syndere og ophøjet over Himlene; en, der ikke som de andre Ypperstepræster hver dag har nødig at bringe Ofre først for sine egne Synder, og så for Folkets; thi det gjorde han én gang for alle, da han ofrede sig selv. Thi Loven indsætter til Ypperstepræster skrøbelig Mennesker; men Edens Ord, der lød senere end Loven, indsætter en Søn, som er nået til Fuldendelse for evigt.”

Hebr. 7, 26-28

Der er ingen grund til at forklare. Guds Ord taler for sig selv. Jesus Kristus ofrede sig selv, som et offer for Gud, én gang for alle. Han var og *er* den eneste sande ypperstepræst.

For altid.

Og under al min forskning og alle mine studier af Bibelen har jeg været ude af stand til at finde et skriftsted, der siger, at en anden må gå til Faderen og ofre et forsoningsoffer på mine vegne. Ikke Moses eller nogen af apostlene eller disciplene. Kun Jesus.

Jeg siger dette for at gøre dig opmærksom på de budskaber, som er blevet citeret fra ærkeenglen Michael- og Mariagenfærdene rundt om i verden igennem historien og nu om stunder beskriver en næstekærlig stedfortræder, der ydmygt igen og igen bærer ofre frem for Gud og Jesus Kristus på syndige menneskers vegne for at sone synden i verden. De beskriver en elskelig, omsorgsfuld ypperstepræstinde, som går frem for Gud for at indfri et soneoffer på vore vegne: Maria.

Mariagenfærdets budskab til børnene i Medjugorje, Bosnien 1981 til dags dato.

”Jeg er med jer, og dag efter dag bringer jeg jeres ofringer og bønner til Gud for verdens frelse.”

Caritas of Birmingham, ”Messages From Our Lady”, September-December 1990

Maria taler til Cyndi Cains indre, Bella Vista, Arkansas 1989 til dags dato.

”Bed den Himmelske Fader om tilladelse til, at mit Ubesmittede Hjerte må sejre. Bed. Vær mine små ofre, for at så mange sjæle som muligt må frelses ved jeres kærlige ofringer.”

A Call to Peace, vol 4, Message of August 14, 1992

Mariagenfærdet viser sig for Nancy Fowler, Conyers, Georgia, USA 1987 til dags dato.

”Kære børn, tak fordi, I besvarer min kalden her i Conyers. Jeg kalder på alle mine børn her. Tak for jeres bønner og ofringer. Min Søn modtager alle jeres bønner og ofringer, og han stoppede krigen.”

To Bear Witness, p. 75. Message of March 13, 1991

”Jeg kan ikke stå imod min Søns hånd. Vær søde at hjælpe mig at hjælpe jer. Bring jeres daglige offer og bønner som godtgørelse for synden i verden.”

The Apparition of Mary’s Message to the United States, October 13, 1992

Fader Don Stephano Gobbi hører Marias indre stemme, Italien 1973 til dags dato.

”Lev i bøn. Lev i tillid. Lev i dit præsteskabs kostbare offer med mig, din inderlige Moder, som har taget imod dig i sit Ubesmittede Hjerte for at bringe dig til den Himmelske Fader, som et velbehageligt offer til ham, for verdens frelse.”

Our Lady Queen of Peace, Message of November 12, 1988

Michaelgenfærdet viser sig for Lucia Abóbora, Fátima, Portugal 1916.

”Hellige Treenighed, Fader, Søn og Helligånd, jeg tilbeder dig umådeligt og bringer dig Jesu Kristi kostbareste legeme, blod, sjæl og guddom, nærværende i alle jordens tabernakler, som godtgørelse for den vrede, blasfemi og ligegyld-

dighed, som han selv bliver såret af. Og gennem hans hjertes uendelige fortjenester og Marias Ubesmittede Hjerte beder jeg for stakkels synderes omvendelse.”

Walsh, *Our Lady of Fátima*, pp. 41-42

Mariagenfærden taler til Theresa Lopez, Denver, Colorado, USA 1991 til dags dato.

”Jeg er med dig dag efter dag; jeg bringer dine bønner og ofre til Gud for verdens frelse.”

Kuntz, p. 61. Message of November 4, 1991

”Gud har givet mig hele sin tillid. Jeg beskytter særligt dem, som er blevet helliget til mig. Jeg kan ikke hjælpe dem, der ikke beder eller bringer ofre.”

Kuntz, p. 54. Message of July 28, 1991

Mariagenfærden taler til Lucia Abóbora, Fátima, Portugal 1917.

”Ønsker du at ofre dig selv til Gud, at udholde al den lidelse, så han vil finde det velbehageligt at sende dig som en godtgørelse for de synder, over hvilke han er krænket, og for at bede for synderes omvendelse? ... Bed, bed meget og bring ofre for syndere, for mange sjæle kommer i Helvede, fordi de ikke har nogen, der bringer ofre eller går i forbøn for dem.”

Walsh, *Our Lady of Fátima*, pp. 51-52, 120

Mariagenfærden taler til søster Agnes Sasagawa, Akita, Japan 1973-1981.

”Med min Søn er jeg gået i forbøn så mange gange for at mildne Faderens vrede. Jeg har forebygget kommende ulykker ved at bringe ham Sønnens lidelser på korset. Hans kostbare blod og elskede sjæle, der søger trøst hos ham, danner en kohorte af ofrede sjæle. Bønner, bod og modige ofre kan mildne Faderens vrede.”

Our Lady Queen of Peace, ”Church Approves Messages, Weeping Statue as Supernatural.” p. 16. Message of August 3, 1973

Mariagenfærden taler til søster Mary af Agreda, Spanien ca. 1617.

”Så bragte hun det blod til Faderen, som hans Søn havde ofret og udgydt ved omskærelsen og hans ydmyghed ved at lade sig omskære i sin syndefrihed.”

Mary of Agreda, *Mystical City of God*, Volume IV, p. 565.

Der er mange flere referencer, men pointen er klar. Kun ÉN PERSON er værdig til at bringe ofre, kun ét offer er nødvendigt, kun ét offer er velbehageligt for Faderen, og det er allerede

bragt for længe siden. Intet kan tillægges eller tages bort. Og den eneste, som kunne bringe dette offer, har allerede gjort det. Spørgsmålet drejer sig ikke om at bringe Gud ofre, men om HVEM der i virkeligheden kan. Det er ikke et spørgsmål om mangel på ofringer, men snarere mangel på tro på det ene offer, Gud bragte som straf for synden. Vi behøvede én, som kunne betale den fulde pris for vore overtrædelser og bringe Faderen et offer som soning for vort oprør.

Kun Jesus kan.

Kun Jesus gør.

Mariagenfærdene, og deres kohorte, er slet ikke, hvad de giver sig ud for at være. De udbringer et falskt evangelium.

Messias

”Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke under Him-
melen givet Mennesker noget andet Navn, hvorved vi kan frel-
ses.”

Ap. 4, 12

Fra den første dag, Adam så op og forstod, at han var adskilt fra Gud, har menneskeheden haft en fornemmelse af et guddommeligt væsen, der forpligter os til at adlyde en morallov, og som straffer vor ulydighed mod den. For enhver som har prøvet at leve i overensstemmelse med en hvilken som helst lov – enten Mose Lov, som jøderne havde, eller en ny slags af ”Det Nye Testaments Lov”, som nogle gør i dag – bliver resultatet altid det samme: Det mislykkes totalt. Og som Jakob påtalte, og som vor egen kommen til kort gør klart for os, er den, der holder hele Loven, men blot på et punkt snubler, blevet skyldig i hele Loven. (Jak. 2, 10). Hvis vi er ærlige over for os selv, indser vi, at vi er komplet ude af stand til at frelse os selv. Vi har brug for nogen til at redde os fra vor egen fordærvelse. Vi har brug for nogen, der kan frelse os.

Og på trods af menneskets anstrengelser for at redde sig selv, hvilket i virkeligheden er genstridighed, og på trods af vor totale urenhed i sammenligning med Gud, har han i Kristus genforenet syndere med ham selv:

”men Gud viser sin Kærlighed mod os ved, at Kristus døde for os, medens vi endnu var Syndere.”

Rom. 5, 8

Og ved at gøre dette beviste Kristus, at han er verdens Frelser. Gud stillede sin retmæssige vrede ved at lade straffen for vore synder falde på Ham i stedet for på os, som virkelig var skyld i den. Det var netop dette, som jøderne var blinde overfor, og ved at afvise Kristus afviste de Ham, den eneste ene, som kunne opfylde Loven i deres sted. Og i dag afviser mennesker ofte Gud, ligesom jøderne gjorde, ved at prøve at frelse sig selv ved hjælp af deres egen lydighed mod Loven.

Men Kristus kom til verden vel vidende, at hele verden allerede var fordømt ved Adam for hans ulydighed, og at ingen lov kunne redde dem. Han vidste, at han ikke behøvede fordømme verden. Han behøvede at frelse den.

”Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden for at dømme Verden, men for at Verden skal frelses ved ham.”

Joh. 3, 17

Guds klare hensigt er denne: At ære den overenskomst, han gjorde med Kristus, før jordens grundvold blev lagt, ved at give Kristus dem, han havde lovet ham. Og Kristus modtog dem, som Faderen havde givet ham ved at adlyde Loven på deres vegne. (Joh. 17, 4-6).

Og under al min forskning har jeg været ude af stand til at finde nogen i menneskehedens historie, som har opfyldt alle disse krav om en Messias, undtagen Jesus. Hverken Moses eller nogen af profeterne, ej heller nogen af apostlene eller disciplene. *Ingen* anden har nogensinde opfyldt hver eneste messiansk profeti og hvert eneste bud i Loven, som Jesus gjorde. Han er den eneste ene. Han er Messias, den levende Guds Søn. Han kom for at frelse os.

Jeg siger dette for igen at forberede dig på de følgende beskrivelser af budskaber, der er citeret fra Maria- og Jesusgenfærd rundt om i verden gennem historien. De beskriver en elskende Frelser, der ønsker at forsoner syndige mennesker med deres Gud. De beskriver en uselvvisk og givende Frelser, som kan knuse Satans hoved, som kan rense os fra vore synder og til sidst frigøre os: Maria.

Mariagenfærden viser sig for Julia Kim, Naju, Sydkorea 1985 til dags dato.

”Verden går ubarmhjertigt mod sin undergang, medens Satan sætter al sin magt ind på at ødelægge den. Jeg ønsker at frelse verden ved min sejrende barmhjertighed og kærlighed. Det er derfor, mit Ubesmittede Hjerte vil sejre.”

Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency

Mariagenfærden viser sig for børnene i Medjugorje, Bosnien 1981 til dags dato.

”Jeg beder jeg give jer selv til mig, så jeg kan frembære jer rene og uden synd som en Guds gave.”

O’Carroll p. 171. Message of August 1, 1985

”Jeg søger jeres bønner, for at I kan frembære dem til mig for dem, som er under Satans indflydelse, at de må blive frelst.”

O’Carroll, p. 222. Message of February 25, 1988

”Jeg elsker jer med hele min moderlige kærlighed, og jeg kalder jer, for at I skal åbne jer helt for mig, så jeg gennem hver eneste af jer må være i stand til at frelse verden, hvor der er megen synd, og meget der er af det onde.”

Caritas of Birmingham, June-October 1992 edition, pp. 1-2.
Message of August 25, 1992

Mariagenfærden viser sig for Theresa Lopez, Denver, Colorado, USA 1991 til dags dato.

”Jeg er kommet for at frelse verden gennem jer, kære børn.”

Kuntz, pp. 61-62. Message of November 10, 1991

Mariagenfærden viser sig for Estela Ruiz, Phoenix, Arizona, USA 1988 til dags dato.

”Satan har krævet mange sjæle. Vid, at jeg er her i verden for at besejre ham.”

Our Lady Queen of Peace. Messages from Our Lady of the Americas, p. 9. Message of January 13, 1991

Mariagenfærden viser sig for søster Agnes Sasagawa, Akita, Japan 1973-1981.

”Jeg alene er i stand til at frelse jer fra de ulykker, som nærmer sig. De, som sætter deres lid til mig, vil blive frelst.”

Our Lady Queen of Peace, Message of October 13, 1973

Mariagenfærden viser sig for Mafalda Mattia, Oliveto Citra, Italien 1985.

”Jeg vil engagere mig i den sidste strid mod Satan, hvilket vil slutte med mit Ubesmittede Hjertes sejr og med Guds Rige kommen til verden.”

Our Lady Queen of Peace, Our Lady in Italy, p. 14. Message of January 10, 1986

Mariagenfærden viser sig for Simon Stock, Cambridge, England 1251.

”Dette skal være et privilegium for dig og alle karmelittere, at enhver som dør, iklædt denne, ikke skal lide evig ild; og hvis de dør, medens de bærer den, skal de blive frelst.” (Henvisning til Vor Frues brune skapular).

Cruz, pp. 26-27

Mariagenfærden viser sig for Renato Baron, Oliveto Citra, Italien 1985.

”Jeg viser mig overalt i verden for at forandre verden, for at fjerne synden ved hvilken mennesker forbereder verdens ødelæggelse.”

Our Lady Queen of Peace, ”Jesus to the World, p. 18. Message from 1985

Mariagenfærden viser sig for Marina Kizyn, Hrushiv, Ukraine, tidligere USSR 1987.

"Husk, at rosenkransen vil bevare menneskeheden fra synd og fortabelse."

Our Lady Queen of Peace, "Our Lady in Hrushiv", p. 15.
Message of April 27, 1987

Mariagenfærden viser sig for Gladys Quiroga de Motta, San Nicolás, Argentina 1983-1989.

"I det forgangne blev verden reddet ved Noas Ark. I dag er min Moder arken. Det er gennem hende, sjæle vil blive frelst, fordi hun vil lede dem til mig. Dem, der afviser min Moder, afviser mig."

Our Lady Queen of Peace, "An Urgent Appel ... p. 7. Message of December 30, 1989.

Jesusgenfærden viser sig for Nancy Fowler, Conyers, Georgia, USA 1987 til dags dato.

"Jeg er Jesus, den levende Guds Søn. Jeg blev født af min hellige Moder, den salige Jomfru Maria, der vil knuse Satans hoved."

To Bear Witness, p. 58. Message of November 17, 1990

Mariagenfærden viser sig for Juan Angel Collado, Sabana Grande, Puerto Rico 1953.

"Jeg Lover at sørge for de nødvendige nådegaver til frelse før døden til alle dem, som, i tider af forvirring og af definition af vejen til min højt elskede Søn, kundgør mit navn som Moder til den sande vej til Faderen."

Our Lady Queen of Peace. "Our Lady of the Rosary in Puerto Rico." p. 13. Message of April 23, 1953

Disse er kun nogle få citater, som jeg har været i stand til at lokalisere. Der er mange flere, men emnet drejer sig ikke om behovet for en frelser, snarere om hvem det er, der i virkeligheden har magten til at frelse. Vi har brug for nogen, som kan rense os fra vore synder og gøre vore sjæle hvide som sne. Vi behøver nogen, som kan præsentere os fejlfri for Guds trone. Vi har brug for nogen til at frelse os fra den vrede, som vi retmæssigt fortjener.

Kun Jesus kan.

Kun Jesus gør.

Mariagenfærdene, og deres kohorte, er slet ikke, hvad de giver sig ud for at være. De udbringer et falskt evangelium.

Gudinde

”I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.”

Joh. 1, 1

Det er ofte blevet sagt, at religion defineres som, mennesket der søger Gud, medens kristendom er Gud, der søger mennesket. Og sådan er det. Religion er et sæt regler, skabt af mennesker, og overholdelse af dem er afgørende for vor tilgang til himmelen. Kristendom derimod bygger på Love, der er fastsat af Gud, og overholdelse af dem er afgørende for vor tilgang til himmelen. Hvad er forskellen? Jo, ifølge religion indikerer reglerne, at nogle mennesker *faktisk fortjener at komme i himmelen*. Der er en tillempet, men definitiv grænse, hvorefter ingen kan komme ind, hvilket betyder, at der er et definitivt antal, som kommer ind blot ved at overholde reglerne.

Men ifølge kristendom er der *ingen*, som kan komme ind. Lovene er fastsat af Gud selv, og hvis du blot på et punkt snubler, er du skyldig i dem alle. (Jak. 2, 10). Dette kan synes uretfærdigt for nogen, men Gud sætter reglerne, og ifølge hans regler er alle nægtet adgang på grund af Adams syndefald, der rammer os alle, i og med at døden kom til verden på grund af synden.

Men den samme Gud, som skabte reglerne for kristendom, der kundgjorde, at kun fuldkomne mennesker kan komme ind i himmelen (Matt. 5, 48), har også en plan, der bringer hans børn hjem til ham gennem Kristus Jesus:

”Du har jo givet ham Magt over alle Mennesker, for at han kan give evigt Liv til alle dem, som du har givet ham.”

Joh. 17, 2

Fordi han elskede verden så meget, satte han alt ind på at opsøge sine fortabte børn og frelse dem én efter én. Og han sparede ingen omkostninger for at opnå det.

Han, som satte reglerne, ville ultimativt selv blive den eneste ene, der var i stand til at overholde dem. Hvis kun fuldkomne mennesker kan komme ind i himmelen – og kun fuldkomne – hvad så?

Jo, Gud beredte en vej, ved hvilken hans børn kunne blive erklæret for fuldkomne. For at gøre dette lod han sin Søn bære vor utilstrækkelighed, så mens vore mangler og kommen til kort alle blev lagt på hans skuldre, bliver Jesu Kristi fuldkommenhed overført til dem, som tror, og som tager imod ham.

Så reglerne gælder stadig. Kun fuldkomne mennesker kan komme ind i himmelen. Fordi Gud elsker os så meget, spænder han over den største afstand mellem ham og os for at vise

os den største kærlighed; og for at redde de største syndere lod han sin Søn dø en ydmygende død, dødsstraffen for vore overtrædelser. Men han lever og går stadig i forbøn for overtrædere. (Es. 53, 12). Så han erklærer sine børn for fuldkomne. For at bringe dem hjem.

Dette er Evangeliet, det glade budskab. Det er ligetil. Det er sandt. Og der er kun ét Evangelium og kun én Gud. Der er ingen anden.

Og lige meget, hvor jeg søger i Bibelen, kan jeg ikke finde noget som helst, der siger, at jeg skal tilbede nogen anden end Jahve, Israels Gud. Ingen anden, hverken Moses eller profeterne, ej heller apostlene eller disciplene. Ingen anden end Gud selv.

Hvorfor betoner jeg det så kraftigt? Jo, fordi kun Gud kunne gøre det, han gjorde, og fordi det, du kommer til at læse i det følgende, vil kunne støde dig des mere i bevidstheden derom. I den følgende oversigt citeres budskaber fra Maria- og Jesusgenfærd rundt om på jorden i nutid som i fortid. De beskriver en almægtig, allestedsnærværende, altid værende *gudinde*, som ønsker at frelse dig, som er værdig til at blive herliggjort, og som ultimativt vil afgøre, hvor godt du har overholdt reglerne. De beskriver en majestætisk monark, som sidder ved Guds højre hånd, og til hvem den syvende dag er tilsidesat som hellig. De beskriver den strålende morgenstjerne, som deler guddommelighed med Faderen, Sønnen og Helligånden, og som har den uendelige magt til at afkorte den umådelige afstand mellem den retfærdige Gud og det syndige menneske. De beskriver en gudinde, som regerer i himmelen og på jorden og under jorden: Maria.

Jesusgenfærdet viser sig for Nancy Fowler, Conyers, Georgia, USA 1987 til dags dato.

”Se på korsets fire punkter. Jeg skal forklare. Se Guds hellige treenighed i de tre punkter. Se i det fjerde punkt. Min Moder, som er en del af Guds hellige treenighed.”

To Bear Witness, p. 38. Message of August 14-15, 1990

””En gren blev udvalgt af alle grene. Denne gren er den pureste, den fineste, den mest perfekte af alle grenene. Min Moder er ophøjet over alle skabninger, og hun er ophøjet til Guds trone.”

To Bear Witness., p. 38. Message of July 11, 1991

Mariagenfærdet viser sig for børnene i Medjugorje, Bosnien 1981 til dags dato.

”Kære børn. Jeg giver først og fremmest nådegaver til sognebørnene og derefter til andre. I skal have budskaberne først. I vil være ansvarlige over for mig og min Søn Jesus.”

O’Carroll, p. 176. Message of February 6, 1986

”Fortsæt tilbedelsen af det mest hellige sakramente (eukaristien). Jeg er altid nærværende, når de trofaste tilbeder.”

O’Carroll, p. 160. Message of March 15, 1984

”Jeg beder jer endnu en gang om at bede, særlig for mine forsætter. Hvis I beder for mine forsætter, bliver jeg herliggjort gennem jer.”

O’Carroll, p. 259. Message of November 26, 1988

”Gud sendte mig til jer for at hjælpe jer. Hvis I ønsker det, så ræk ud efter rosenkransen. Allerede nu gør rosenkransen mirakler i verden og i jeres liv.”

Words From Heaven: Message of Our Lady from Medjugorje,
p. 218. Message of January 25, 1991

**Mariagenfærdet viser sig for Carlos Lopez, San Francisco, Californien, USA
1991 til dags dato.**

”Hav tillid også til din Moder. Jeg er morgenstjernen, som bebuder dagen, lyset som er nært, Guds lys, kærlighedens lys, fredens lys, den evige frelses lys ... Jeg vil stige op til himmelen og indtage min plads på tronen ved min Søns side.”

Signs of the Times, Volume. 6, Number 2, April/May/June 1994.
Message of February 2, 1994

Jesusgenfærdet viser sig for Julia Kim, Naju, Sydkorea 1985 til dags dato.

”Fortæl enhver, at det, at acceptere min Moders ord, er det samme som at acceptere mig, og at holde hendes hånd og følge hende er den korteste vej til mig.”

Signs of the Times, Volume. 6, Number 2, April/May/
June 1994. Message of May 16, 1991

Mariagenfærdet viser sig for søster Mary af Agreda, Spanien ca. 1617.

”Efter at have placeret den salige Maria på denne ophøjede og yderst bemærkelsesværdige trone, erklærede Gud hende alle de privilegier, der tilkommer hende i kraft af hendes andel i hans majestætiskhed ... På samme tid hørtes en røst fra tronen, der sagde: ”Min højt elskede, valgt blandt skabningerne, vort rige er dit ... Vi giver dig magt, majestætiskhed og suverænitet. Ved at være fyldt af nåde, mere end alle andre, har du ydmyget dig selv i dit eget skøn til det laveste lave; modtag nu den suveræne værdighed, der tilkommer dig, og som del af din guddom, overherredømme over alle skabninger i vor almagt.”

Mary of Agreda,, *Mystical City of God*, Volume IV, *The Coronation*, pp. 655-656

Mariagenfærdet taler til Cyndi Cain, Bella Vista, Arkansas 1989 til dags dato.

”De, der nægter at anerkende mig som Himmeldronning (Queen of Heaven and Earth), kommer til at se Guds væld, og deres stolthed og stivsindethed skal blive bøjet, deres øjne skal fornemme sandhed og vide, at Gud ikke ringegtes ved, at man ærer skabningen, men snarere bliver ophøjet på grund af min dyd og lydighed.”

A Call to Peace, Volume 4, Number 1, 1992, Locutions from the Hidden Flower of the Immaculate Heart, p. 3, Message of January 8, 1992

Jesusgenfærdet taler til Cyndi Cain, Bella Vista, Arkansas 1989 til dags dato

”Mine kære små, jeg beder jer lytte til min Moders ord, for de er mine ord og mine uendelige nådegaver og meritter, som hun, den evige Jomfru, uddeler. Ja, evindeligt, for før tidsaldrenes begyndelse var hun kendt af treenigheden.”

A Call to Peace, vol. 4, no. 1, ”1992 Locutions from the Hidden Flower of the Immaculate Heart”, p. 4. Message of January 23, 1992

Mariagenfærdet viser sig for Maximin Giraud og Melanie Mathieu, LaSalette, France 1846.

”Jeg giver jer seks dage til at arbejde i. Den syvende har jeg afsat til mig selv. Men ingen giver mig den. Det er, hvad der gør vægten af min Søns arme så knusende.”

Lord, p. 70. Message of September 19, 1846

Disse er kun nogle få ud af mange citater, som jeg har været i stand til at lokalisere. Der er mange flere, men jeg tror, at disse er tilstrækkelige til at fremhæve pointen. Spørgsmålet er ikke, hvorvidt der er en Gud, men HVEM den Gud virkelig er. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi har brug for nogen med uendelig magt til at redde os. Men snarere HVEM det er, som har uendelig magt til at gøre det – magt nok til at gennemtrænge evigheden. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt vi skal holde sabbatten hellig eller ej, *men* HVEM vi skal holde den hellig for.

Men mest af alt er det et spørgsmål om at have en Gud, som har magt til at komme ned fra Himmelen og frigøre os. Kun Gud kan gøre dette.

Kun Jesus kan.

Kun Jesus gør.

Mariagenfærdene, og deres kohorte, er slet ikke, hvad de giver sig ud for at være. De udbringer et falsk evangelium.

DEL III

Solo Christo

”Hvo opsteg til Himmelen og nedsteg igen, hvo samlede Vinden i sine Næver, hvo bandt Vandet i et Klæde, hvo greb fat om den vide Jord? Hvad er Hans Navn og Hans Søns Navn? Du kender det jo.

Ordsp. 30, 4

Af frugterne ...

"Lad jer ikke frakende Sejrsprisen af nogen, hvis Lyst står til
"Ydmyghed" og Engledyrkelse, og som fordyber sig i, hvad han
har set i Syner, uden Grund opblæst af sit kødelige Sind,"
Kol. 2, 18

Næsten uden undtagelse bestrider fortalere for Jomfru Mariagenfærd mine konklusioner og afviser min indtrængende bøn om at lade genfærdene teste. De svarer med dette udsagn: "Men vi prøver jo Mariagenfærdene på deres frugter!" Grundlaget for denne holdning er naturligvis Mattæus-Evangeliet, hvor Kristus advarede sine tilhørere om at være på vagt over for falske profeter, "... som kommer til jer i Fåreklæder, ..." (Matt. 7, 15). Kristus' advarsel munder her ud i at prøve de falske profeter: "Af deres Frugter skal I kende dem. ..." (Matt. 7, 16). Og jeg er ikke uenig.

Men det ses tydeligt af versene, som følger, at Jesus ikke foreskrev en prøve af ånderne, men af *menneskene*, som i falskhed siger, de er kristne. I vers 21-23 i samme kapitel beskriver han de ynkværdige bønner fra *virkelige mennesker*, der, selvom de har udført en mængde gode gerninger i deres jordiske liv, stadig er nægtet adgang til Himmelen på dommens dag. Hvorfor? Fordi de stolede på, at deres egen retfærdighed kunne give dem adgang, i stedet for at stole på Kristi fuldførte gerning på korset. Det er på dette punkt, vi ser vildfarelsen ved at bruge dette afsnit, som var det en prøve af ånderne. Det er det afgjort ikke. Disse ulve i fåreklæder, der tigger om at blive lukket ind i Himmelen, er ikke dæmoniske ånder eller onde engle. De er mennesker, der aldrig fik et personligt forhold til Jesus Kristus, for han irettesætter dem og siger: "... Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, ..." (Matt. 7, 23).

Men genfærdsfortalernes insisteren på at bruge dette afsnit, som gjaldt det om at prøve ånderne, giver dem en unik mulighed for at bedømme deres frugter uden at give det udseende af at blive dømt for selvretfærdighed. Uheldigvis kommer prøven af genfærdenes frugter også til kort. For selvom det er sandt, at genfærdene næsten altid ender med bøn, faste og "omvendelse", må vi ikke overse det faktum, at frugter i sig selv ikke skal betragtes som det endegyldige resultat. Denne fejltagelse gjorde Ivan Dugandzic, en franciskanermunk i Medjugorje, da han bestred resultatet af komiteens undersøgelser af genfærdenes oprindelse dér.

I 1983, da komiteen returnerede deres bedømmelse, som fastslog, at genfærdene ikke var af guddommelig herkomst, skrev Ivan Dugandzic til biskoppen for at få luft for sin uenighed. Ved at appellere til genfærdenes gode frugter skrev Dugandzic:

"Er det muligt, at Satan kan blive i splid med sig selv og ikke falde? Er han kommet til den konklusion, at hans sædvanlige måder, at bringe mennesket til

fordømmelse på, ikke er virksomme, så han må falde tilbage på de ekstreme tilflugter af bøn og faste?”

O’Carroll, p. 244. From Ivan Dugandzic’s letter to Pavao Zanic, Bishop of Mostar, September 22, 1987

En sådan appel kan ikke gå ubesvaret hen, men vi må ikke appellere til frugter udelukkende baseret på egne meritter. Snarere burde ethvert suk fra Maria overensstemme med Jesu Kristi Evangelium. Nogle fortalere for Mariagenfærdene giver en stiltiende accept af dette princip, omend i en anden sammenhæng, når de skriver:

”Der er nogle genfærd, der vækker troen, og som billiges af Gud, men et øget antal af ”påståede” genfærd og indre syner, som gør krav på at vejlede verden og tilbyder en plan for at frelse menneskeheden, kan ikke accepteres. Selvom budskabene er enslydende, eller man føler sig godt tilpas på de steder, hvor et påstået genfærd eller indre syn forekommer, er det ikke nok til at erklære dem for gyldige.”

Caritas of Birmingham, May-August 1991, p. 10. Emphasis in original

Deres pointe er godt formuleret – frugter i sig selv er nødvendige, men ikke tilstrækkelige som afgørende faktor. På dette punkt er vi alle enige. Vi ved, at mange falske religioner i verden instruerer folk til at bede og faste. Men til hvilket formål? De er utvivlsomt ”frugter” af en eller anden art, men de er knapt i overensstemmelse med Evangeliet. Og hvad slags merit er ”omvendelse”, hvis det ikke er omvendelse til Jesus Kristus? Omvendelse til Maria eller den Salige Moder er ikke en frugt, der er resultatet af at prædike Evangeliet, men Mariagenfærdene instruerer folk til at bede på eksakt samme måde til helgener, ærkenglen og Maria selv således: ”Hil dig hellige Dronning, til dig anråber vi om hjælp” og så videre.

Så hvilke frugter *gør* genfærdene gyldige? Ingen retningslinjer er blevet foreslået af dem, der insisterer på, at vi skal prøve dem på den måde, men Jesus sørger for den eneste retningslinje, vi har brug for. Hans prøve af menneskelige, falske profeter i Matt. 7 har sit udgangspunkt i dette Evangelium, Paulus en dag lod genlyde, idet der står, at Gud frelste os,

”... ikke for de retfærdige Gerningers Skyld, vi havde gjort, men på Grund af sin Barmhjertighed, ...”

Tit. 3, 5

Det er ved det selvsamme Evangelium, man må prøve frugterne af genfærdene. Og vi vil opdage, at på trods af al bøn og faste sætter efterfølgerne af genfærdene lid til deres egne gerninger eller Marias snarere end at stole på, at Jesu Kristi blod renses og frelser dem. Og vi ser, at deres ”omvendelse” ikke er i overensstemmelse med det, Bibelen lærer på dette punkt. De er faldet i den samme fælde, som dem der råber i Matt. 7, 22: ”... ”Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Ånder ved dit Navn, og har vi ikke gjort mange Undergerninger ved dit Navn?”” Råbene fra genfærdenes tilhængere vil måske på den dag være ligeså forgæves: ”Bad vi ikke med rosenkransen? Bragte vi ikke ofre til din Moder som godtgørelse for vore synder i denne verden? Satte vi ikke vor lid til Maria? Bad, fastede og omvendte vi os ikke til den salige Moder?”

Selvom det synes at være en utrolig formodning at forestille sig, at sådanne tanker skulle strejfe genfærdenes tilhængere, så er deres egne vidnesbyrd fulde af lignende udtalelser. Pilgrimme har rejst til verdens ende for at se genfærd, opleve den fred, som disse genfærd synes at give, og finde svar på dette simple spørgsmål: "Hvordan får man adgang til Himmelen?" Mariagenfærdene mangler endnu at give dem det rette svar. Betänk følgende ni vidnesbyrd fra de, som følger dem. De beskriver en oprigtighed og troshengivenhed, der er uden for al tvivl, men de åbenbarer et evangelium, som ikke er det.

- 1) Nancy Fowler, den synske, der modtager budskaber og syner fra Mariagenfærd i Conyers, Georgia, fik lov til at se glimt af Himmelen og Helvede under adskillige af hendes mange genfærd. Alligevel ved hun ikke, at frelsen er en fri gave, noget som hun ikke kan opnå gennem gode gerninger.

"Nancy siger, at hendes erfaringer med Helvede er nok til at få én til at arbejde på at gøre alt og at tale sandhed for at hjælpe enhver med at undgå denne skæbne. På den anden side var hendes besøg i Himmelen så overvældende, at hun finder det vanskeligt at beskrive det. "Det var så dybtgående, så vidunderligt, så fredfyldt, at det er værd at bruge hele sit liv på at komme dertil."

To Bear Witness, p. 4

Jeg tvivler ikke på Nancys oprigtighed, men jeg sætter spørgsmålstegn ved hendes teologi. Hvis hun planlægger at bruge hele sit liv på at komme ind i Himmelen, forsikrer Bibelen os om, at hun ikke kommer til at klare det – fordi Himmelen ikke er til salg, og vore gerninger kan ikke skaffe os adgang. Mariagenfærdenes lære bærer dårlig frugt, af den slags Jesus advarede os imod i Matt. 7, 21-23.

- 2) Anna Graham publicerede, efter hjemkomsten fra Medjugorje, en pjece med titlen, *En Pilgrims Dagbog fra Medjugorje*, i hvilken hun skrev om sine oplevelser dér. I et tilfælde lærte en præst hende om Guds forhold til Adam og Eva og om følgerne af menneskets syndefald. Præsten understregede "Jomfru Marias rolle i vor frelse og i kirkens arbejde", og Anna relaterer til, hvad præsten lærte hende:

"I det øjeblik, Gud talte til dem om deres ulydige handling, lovede han dem, at de ville blive frelst. Det var da, Gud planlagde, at en kvinde, Maria, skulle forsones mennesket med Gud. Maria blev da den første frelser ved sin fødsel ... en speciel skabning ... den Ubesmittede Undfangelse."

Graham, Anna, *Diary of a Pilgrim to Medjugorje*, December 4, 1988, pp. 3-4. Ellipses in original.

Men Bibelens Skrifter fortæller os, at det var Jesus Kristus, og ikke Maria, der forsonede mennesket med Gud ved at skabe fred imellem os gennem blodet på korset. (Kol. 1, 20). Så hvis Anna har sat sin lid til Maria som sin "første frelser", så forsikrer Bibelen os om, at hun ikke kommer til at opnå adgang til Himmelen, for der er et navn, og kun ét navn, ved hvilket vi kan frelses. (Ap. 4, 12). Læren om Mariagenfærd modsiger dette og avler dårlige frugter ved at instruere mennesker om at sætte deres lid til Maria som deres personlige frelser.

- 3) Da John Radzilowicz, en katolsk diakon, bevidnede sin hustrus helbredelse i Medjugorje, blev han en hengiven tilhænger af Maria. På grund af dette mirakel (en helbredelse jeg ikke benægter), erklærer han nu Maria for sin primære forbeder:

”Nuvel, for det første har jeg ingen autoritet til at tale på den katolske kirkes vegne, men jeg taler fra hjertet ... Hovedforskellen mellem andre kristne og os er, at vi ærer den salige Moder, som katolikker gør. Jesus og Gud er ”bossen”, men Maria er den største mellemmand og forbeder.”

Geraldo, Host: Geraldo Rivera, air date December 20, 1991 – Transmitteret i et radioprogram

Men Skriften fortæller os, at Jesus er den største mellemmand, og det er Jesus, ikke Maria, ”... fordi han altid lever, så han kan gå i Forbøn for dem.” (Hebr. 7, 25). Hvis John planlægger at vinde adgang til Himmelen gennem Marias forbøn, forsikrer Bibelen os om, at han ikke klarer det, for der er kun én mellemmand imellem Gud og mennesket. (1 Tim. 2, 5). Læren om Mariagenfærd modsiger dette og bærer dårlig frugt for dem, som sætter deres lid til Maria – og til og med sætter hende over Jesus Kristus – for at gå i forbøn for dem over for Gud.

- 4) En udgave af *The Mir Response*, et magasin dedikeret til at distribuere budskabene fra Medjugorje, skrev for nylig i en artikel om en ung mand, Steve Drennan, der for kort tid siden havde oplevet en dramatisk omvendelse i sit liv. Hans vidnesbyrd blev udgivet under titlen: ”Jeg ønsker at blive en helgen! En teenager giver sit liv til Kristus.” Han skrev: ”Nu, som 19-årig, ønsker jeg at give mit liv til Gud gennem Vor Frue.” (*The Mir Response*, Volume 4, Number 6, December 1992/January 1993). Men hvis Steve har givet sit liv til Gud gennem Maria, kan han være forsikret om, at Gud ikke har modtaget det, for Maria er ikke midlet, hvormed vi vinder adgang til Faderen. Jesus er, og *kun* Jesus. (Joh. 14, 6). Læren om Mariagenfærd modsiger dette og bærer dårlig frugt for de mennesker, der tror, de kan gå ind i det personlige forhold med Gud gennem Maria.
- 5) Under Maria Medjugorje Konferencen, som blev holdt i New Orleans, Louisiana i december 1991, vidnede en kvinde, ved navn Lylan Mitchell, om, at hun havde været buddhist hele sit liv og til sidst havde ”konverteret til den salige Moder”, (fra en videooptagelse fra Maria Medjugorje Konferencen), efter en pilgrimsrejse til Medjugorje, hvor hun oplevede en virkelig fysisk helbredelse. Denne kvinde døde senere af en anden sygdom, men modtog budskaber fra Jesus- og Mariagenfærd helt frem til det øjeblik, hun døde. Hun modtog disse budskaber gennem en nær vens indre oplevelser, og det sidste budskab, hun selv modtog fra Jesusgenfærdet, var:

”Min elskede Lylan, jeg er Jesus, som elsker dig ... Dine lidelser har givet forsoning til mange, mange sjæle ... Når du kommer til mig, vil jeg vise dig mange, mange sjæle, som du har frelst.”

The Mir Response, Volume 5, Number 2, April/May 1993 issue

Men omvendelse til Maria er ikke nævnt nogen steder i Bibelen som midlet til frelse. Og intet sted lærer Skriften, at jeg kan gøre bod for noget som helst menneske gennem mine egne lidelser. Der er kun ét navn under Himmelen, ved hvilket vi kan frelses: Jesus

Kristus. (Ap. 4, 11, 12). Det er ene og alene ved hans fortjeneste, at enhver sjæl kan forløses og blive forsonet med Faderen. Lylan døde, uden på noget tidspunkt at have hørt dette fra genfærdene. Genfærdenes lære bærer dårlige frugter som disse og får mennesker til at sætte deres lid til egne lidelser, snarere end til Jesus Kristus, for at opnå evigt liv.

- 6) Adskillige pilgrimme i Medjugorje blev spurgt, hvad de ønskede at få at vide af Maria-genfærdet. En pilgrim sagde, at han ville spørge:

”Er jeg værdig? Hvordan ved jeg, at jeg lever mit liv rigtigt, og hvordan ved jeg, at jeg er værdig til at komme i Himmelen?”

”Medjugorje: The Lasting Sign”

Hvis denne kvinde virkelig ønsker at vide, om hun lever sit liv rigtigt, og om hun er værdig til at komme i Himmelen, har Bibelen et enkelt svar: Det er hun ikke. Og det er jeg heller ikke. Jeg lever ikke mit liv på en måde, og det gør denne pilgrim heller ikke, der gør os værdige til at opnå evigt liv. Skriften siger udtrykkeligt, at jeg ikke kan, for jeg har syndet og kommer til kort ved at stræbe efter Guds herlighed. (Rom. 3, 23). Men jeg vil opnå adgang til Himmelen alligevel. Hvorfor? Fordi, selvom jeg aldrig kunne blive god nok til at komme i Himmelen, har jeg sat hele min tillid til én, som ikke kun er Himmelen værdig, men tillige har betalt en høj pris for også at gøre mig værdig. Maria-genfærdet oplyser ikke sine tilhængere om denne enkle sandhed, og de høster dårlige frugter af selvretfærdighed, som Kristus advarede os om i Matt. 7, 21-23.

- 7) En katolsk præst, ved navn Harold Cohen, er blevet en efterfølger af Mariagenfærd og er fastansat som lærer ved the Eternal Word Television Network, der sender fra Birmingham, Alabama, USA. Hans hengivenhed for Maria er særdeles stærk, og han refererer hyppigt til hende i sin undervisning. I en artikel, med titlen ”Mother of Mercy”, som kunne læses for nylig i *The Mir Response*, skriver han:

”Der er en lille historie, som jeg elsker at fortælle. Jesus vandrede en dag gennem Himmelen, og han så en masse mennesker, som ikke hørte til der. Så han gik til Peter og sagde: ”Peter, hvorfor lukker du alle disse mennesker ind?” Og Peter svarede: ”Herre, jeg bliver ved med at sige til dem, at de skal gå væk, men din Moder lukker dem ind ad bagdøren.””

”Mother of Mercy”, by Harold Cohen, *The Mir Response*, Volume 5, Number 2, April/May 1993 issue p. 5

Cohen berettiger udtalelsen ved at sige: ”Virkeligheden bag historien er ikke, at Maria er mere barmhjertig end Jesus, men at Maria er en smuk, feminin refleks af Guds uendelige ømhed.” (*The Mir Response*, Volume 5, Number 2, April/May 1993, p. 5). Men Cohens anstrengelser, for at minimere de dybtgående, teologiske implikationer i denne historie, går tabt, da han citerer fra John Chrysostoms helgenbeskrivelser for at understrege sin pointe:

”Hun blev valgt for i al evighed at være Guds Moder, for at de, som ikke kunne blive frelst ifølge den strenge, guddommelige retfærdighed, kunne blive det ved hjælp af hendes milde barmhjertighed og magtfulde indgriben.”

The Mir Response, Volume 5, Number 2, April/May 1993, p. 5

Cohens mening er tydelig. Han har konkluderet, at hvad Gud ikke kan frelse ved sin uendelige retfærdighed, det kan Maria ved sin store barmhjertighed. Denne lære går langt ud over, hvad bibelsk kristendom ville kalde gudsbespottelse. Og det er frugten af Mariagenfærdene – en frugt der for længst har forladt enhver afspejling af Jesu Kristi Evangelium. Det er i virkeligheden Marias evangelium, som genfærdene vil have deres efterfølgere til at forkynde, og dette falske evangelium høster dårlig frugt, fordi det får mennesker til at tro, at Maria kan frelse de sjæle, der ikke troede på Jesus Kristus.

- 8) Den mest forstyrrende ”frugt”, jeg indtil nu har set, er Louis de Montfort og hans arbejde *The Secret of the Rosary*. Skrevet i begyndelsen af det 17. århundrede har hans bog været igennem 27 genoptryk, efter først at være udkommet på engelsk i 1965, med den seneste udgave i 1992 i et oplag på fire mio. eksemplarer. De Montforts arbejde distribueres over hele verden på mange sprog og afspejler en katolsk helgen, som levede en livstid i tilbedelse af Maria og rosenkransen. Betænk den bemærkelsesværdige udtalelse han i sin bog kommer med, baseret på det faktum, at rosenkransen indeholder ligeså mange ”Hil dig Maria”, som der er Salmer i Bibelen:

”Eftersom enkle, ulærde mennesker ikke er i stand til at citere Davids Salmer, anses rosenkransen for at være ligeså frugtbar for dem, som Davids Salmer er det for andre. Men rosenkransen kan, af tre grunde, anses for at være endnu mere værdifuld end sidstnævnte: For det første fordi den englelige psalter (rosenkransen) bærer ædlere frugt, den genfødte verden, hvorimod Davids Salmer kun profeterer om hans komme; for det andet, ligesom den ægte ting er mere værd end en efterligning, og ligesom kroppen er mere værd end dens skygge, er Vor Frues psalter på samme måde større end Davids Salmer, som ikke gjorde mere end at foregive det; og for det tredje, fordi Vor Frues psalter (eller rosenkransen, som består af Fadervor og Hil dig Maria), er en direkte handling af den salige treenighed og ikke blev frembragt gennem noget menneskeligt redskab.”

De Montfort, St Louis, *The Secret of the Rosary* (NY: Montfort Publications 1965-92), p. 25

Selvom efterfølgerne af genfærdene udtrykkeligt har påstået, at genfærdenes lære ikke er større end Guds Ord, så har vi antagelig her den største fortaler for rosenkransen og genfærdene, en kanoniseret helgen i den katolske kirke, og hans skrifter indikerer det stik modsatte. De Montforts lære er en sørgelig resonans af Kristi lignelse om sædemanden, hvor Satan forhindrer mennesker i at høre sandheden ved at fjerne Ordet fra deres hjerter, ”... for at de ikke skal tro og blive frelst.” (Luk. 8, 12). De Montforts påstand, om at rosenkransen er større end Davids Salmer, eller at det er mere gavnligt at recitere den end at læse Salmerne, er intet mindre end det bedrag, som beskrives i lignelsen. Rosenkransen er et produkt af disse genfærd, og den bærer dårlige frugter, som

får mennesker til at stole mere på rosenkransen end på Guds Ord, som en måde til helligelse.

- 9) Hvert år samles i New Orleans, Louisiana, USA genfærdsentusiaster fra hele verden til konference til ære for de mest celebre genfærd, der viser sig i dag: Dem i Medjugorje, Bosnien. Og hvert år deles en sangtekst ud med lovprisnings- og tilbedelsessange, der synges på konferencen. Sangteksten, på Maria Medjugorje Konferencen 1991, indbefattede en korsang kaldet "Fredens Moder", der begynder med følgende strofe:

"Fredens Moder, kærlighedens Moder, kom og se vor glæde nu, prisende dine ord."

The Mir Response, Volume 3, Number 6, Conference Edition
December 1991, p. 23.

Hvad de Montfort påbegyndte, ved at devaluere Guds Ord i Davids Salmer, det har genfærdenes efterfølgere fuldført ved at ophøje disse ord og give dem status, som var det selve Skriften. Det blev ikke sagt lige ud i korsangen, men implikationen er der. Idet vi synger, at vi "priser" Marias ord, kan det ikke betyde noget andet, når vi betænker, at David reserverede sådanne følelsesudtryk alene til Guds Ord. (Sl. 56, 4, 10). Det er meget uheldigt, efter at Gud lovede, at hans Ord ville blive skrevet i vore hjerter som et tegn på Den Nye Pagt (Jer. 31, 33), at disse mennesker var tilfredse med at have disse genfærds ord skrevet i deres. At prise ordene fra et genfærd, er en meget tvivlsom frugt, som får mennesker til at stole på noget andet end Guds skrevne åbenbaring, som en kilde til sandheden.

Genfærdenes ord skal ikke prises. De skal betvivles og sættes på prøve, noget som deres efterfølgere er rigtigt uvillige og måske også ude af stand til. Denne observation synes måske urimelig, men den eneste måde, hvormed Kristi legene kan være udrustet til at prøve ånderne, er at være bekendt med de midler, Gud har sørget for at prøve dem med: Hans Ord. Men de, som følger genfærdene, er ofte ude af stand til at skelne mellem, hvad der er Guds Ord, og det som kun er et genfærds bedrageriske syn. Bud Macfarlane, en fortaler for genfærdene, der beskrives som en af topekspertene, hvis ikke den absolutte topekspert i dette emne i landet, forklarede en gang, hvad de tre dages mørke gik ud på, som genfærdene havde profeteret om. For at give det mening refererede han til samme profeti i Esajas' Bog og i Det Nye Testamente, hvor der står:

"Mange af jer har læst om de tre dages mørke, der er blevet publiceret af mystikere gennem de sidste to århundreder, og en lignende overnaturlig intervention, hvor jorden vil blive formørket. Og I ser også i Skrifterne i Esajas' Bog, at månen og solen ikke lyser i tre dage."

Macfarlane, Bud, Sr., M.I., "Update on Marian Apparitions"

"De tre dages mørke forekommer i forskellige profetier. De nævnes til og med i Skriften. Det står i Det Nye Testamente, det står i Esajas' Bog relateret til den periode, hvor solen bliver formørket, og månen ikke giver sit skin."

From the tape: "The Coming Tribulations." by Bud Macfarlane, Sr., M.I., August 7, 1993

Måske refererede Macfarlane til Es. 13, 10 og Matt. 24, 29, der taler om, at sol og måne og stjerner skal miste deres skin, eller måske Es. 60, 2, som profeterer om, at mørke vil dække jorden. Men i en periode af tre dage? Der findes ikke en sådan profeti i hele Bibelen, endnu mindre i Esajas' Skrifter. (2 Mos. 10, 22-23 gælder kun Egypten). Esajas profeterede overhovedet ikke om noget sådant, og Macfarlane har begået en alvorlig fejltagelse ved at forvirre genfærdenes lærer med Guds Ord. Der er afgjort plads i Guds Rige for mennesker, som begår ærlige fejltagelser, men Gud har vist megen ringe tolerance i det forgangne for mennesker, der lægger ord i hans mund. (Se fx 5 Mos. 13, 1-6). Macfarlanes fejltolkning bliver nu gentaget om og om igen på lydbånd og distribueres af the Mary Foundation for at advare mennesker om Marias budskab. Og selvom genfærdstilhængerne ville indrømme, at genfærdenes lære ikke er Guds Ord, så vil de, der hører lydbåndene fra the Mary Foundation, opfatte dem, som om de mildest talt var en alvorlig fejltagelse. Og for at bidrage til forvirringen, som genfærdene har bragt, fortsætter Macfarlane, efter udtrykkeligt at have påstået at det var Skriftens profetier, hvilket det ikke er, med at fortælle sine tilhørere, at disse profetier måske ikke engang vil ske.

"Men der er ingen garanti for, at disse profetier, om tre dages mørke, vil ske, selvom der er mange mystikere, der refererer til dem."

Macfarlane, Bud, Sr., M.I., "The Coming Tribulations"

Ved at løfte genfærdenes lærer og ritualer over Bibelen, og nogle gange skabe forvirring om dem, viser de Montfort og andre genfærdst fortalere frugterne af deres gerningers sande natur. Og selvom det let kan argumenteres, at rosenkransen har sin oprindelse i Skriften (Fadervor og Hil dig Maria etc.), og i Skriftens profetier om at solen og månen engang skal formørkes, kan vi med sikkerhed konstatere, at genfærdenes ritualer og instrukser bestrider, at Guds Ord er ophøjet over alt andet (Sl. 138, 2), og at kristne skal undgå meningsløse gentagelser af deres bønner. (Matt. 6, 7). Disse ritualer og lærer bliver midlet, hvormed genfærdsefterfølgerne får stjålet Guds Ord fra deres hjerter. De hører derfor ikke Evangeliet om Jesus Kristus, og på trods af deres gentagne recitation af rosenkransen, og andre associerede bønner, har de ikke hørt, at frelsen er en fri gave, noget som de ikke kan arbejde sig til og ikke fortjener. På trods af deres oprigtige lovord om genfærdenes budskaber har de endnu ikke hørt, at det kun er Jesus alene, som kan frelse dem, og kun hans Ord der kan hellige dem. (Joh. 17, 17).

Med dette kan vi konkludere, at Mariagenfærd hverken kender Evangeliet eller ønsker, at nogen af deres tilhængere skal høre om det. Jeg er kommet til den konklusion, at sidstnævnte er sandt, og at Mariagenfærd med vilje holder det sande Evangelium væk fra deres tilhængere. Frugten af deres lærer kan knapt vise det tydeligere.

Uanset disse betragtninger instruerer den katolske kirke de trofaste i, at det er bedre at følge genfærdene end at lade være. Vedlagt så godt som enhver bog eller nyhedsbrev, der udspreder Mariagenfærdenes budskaber, er følgende:

”Til slut skal vi betænke, hvad pave Urban 7. erklærede på 1600-tallet: ”I tilfælde, som gælder private åbenbaringer, er det bedre at tro, for hvis du tror, og det viser sig at være sandt, vil du være glad for, at du troede, fordi vor hellige moderkirke sagde det. Hvis du tror, og det skulle vise sig at være falskt, vil du modtage alle velsignelserne, som hvis det havde vist sig at være sandt, fordi du troede, det var sandt.””

Denne standard afstandstagen forekommer i mange af genfærds-tilhængernes bøger og månedsblade som fx *Signs of the Times* og *A Call to Peace*

Disse lærer er vidt spredt blandt genfærdstilhængerne, men har ingen forankring i Skriften, der tværtimod ville have indtaget en meget mere skeptisk holdning, som hvor Paulus siger: ”Men Ånden siger med klare Ord, at i de sidste Tider skal nogle falde fra Troen, idet de lytter til forførende Ånder og Dæmoners Lærdomme,” (1 Tim. 4, 1). Og alligevel er det ved Urban 7.’s lære, at mange vildledes til at praktisere Mariagenfærdenes tvivlsomme frugter uden hensyn til muligheden for at blive bedraget. Denver-genfærdstilhængerne gik endda så langt som til at moderere Urban 7.’s erklæring ved at læse, ”fordi vor Moder bad om det,” (Kuntz, p. 20), og udelukke ”hellige” og ”kirke” fra afstandstagningen. Ved at gøre dette flytter de pavens åndelige autoritet over på selve genfærdene.

På grundlag af frugter som disse afviser jeg helt Mariagenfærdene og deres lærer. En bekendt til mig modsagde min afvisning ved at sige: ”Døm dem som du vil, men jeg kan ikke afvise Vor Frues genfærd, blot fordi nogle mennesker ikke giver det rette gensvar. De må bedømmes som en helhed og ikke individuelt.” Dette ville måske være på sin plads, hvis det blot drejede sig om en fejltolkning af disse lærer og syner, men det er ikke tilfældet, fordi disse tvivlsomme lærer udspreddes af diakoner, præster og helgener, som var de selve den bibelske kristendom. Det, der forkyndes, er en direkte frugt af disse genfærds lærer, og ifølge Urban 7. kan det sammenfattes således, at hvad vi ikke ved skader os ikke.

Dette udvander Kristi advarsler i Matt. 7. For hvis ulvene i fåreklæder ikke kan skade os, kan man undre sig over, hvorfor han advarede os så grundigt. Det fremgår klart, at ulvene, selvom de har båret frugter hele deres liv, er udsprunget fra et råddent træ, som tilbageholdt Jesu Kristi Evangelium. Hans befaling giver ikke plads til sådanne dementier, som Urban 7.’s, og skal derfor afvises. Ligeledes følgende hule selvforsvar fra dets fortalere:

”For de, som tror på dem, behøver ingen forklaringer. For de, som ikke tror på dem, hjælper ingen

Geraldo broadcast of December 20, 1991

Det er altid skuffende for mig at høre dette forsvar, fordi vi i Skrifterne opfordres til at være skeptiske over for *alle ånder*, indtil de underlægger sig en prøve ved at bruge Guds Ord, ligesom de rettroende i Tessalonika. (Ap. 7, 11).

En ven af mig, en genfærdsentusiast, nægtede at kende dem på frugterne og antog: "Jeg har nære venner, der har været i Medjugorje, og deres husstande er så fredfyldte, så elskelige, så fromme og så spirituelle. Hvis de er bedragede, ønsker jeg, at vi havde flere bedragede mennesker i denne verden!" Han kunne ligeså godt have ønsket, at flere mennesker på dommedag ville sige, "Herre, Herre har vi ikke ..." kun for at høre Kristus svare, "Jeg har aldrig kendt jer ..."

Og hver gang jeg hører om et nyt Mariagenfærd på et nyt sted, hver gang jeg modtager et eksemplar af de allersidste budskaber fra et eller andet sted på jorden, og hver gang jeg møder nogen, som ønsker, at jeg besøger dem for at se det med egne øjne, bliver jeg ked af det, fordi det sande Evangelium fortsat bliver holdt væk fra så mange. Hvis min bekendt ønskede, at der var flere bedragede mennesker på jorden, så er hans ønske gået i opfyldelse. Og broder IvanDugandzic havde også ret. Satan har taget sin tilflugt i bøn, faste og omvendelse til Maria som et middel til at vende mennesker fra Gud. Dette snedige bedrageri har fungeret i århundreder, og Satan er, forståeligt nok, modvillig til at opgive en metode, han har haft en sådan fremgang med.

Globalt netværk

”Og mange falske Profeter skal fremstå og føre mange vild.”
Matt. 24, 11

Efter at have eksamineret frugterne af deres lærer forestiller jeg mig, at det ville være vanskeligt at fortsætte uden rent faktisk at antyde, hvad, jeg tror, de mange genfærd prøver på at gøre. Det er indlysende, at de ikke er Maria, men lyver om deres identitet og derfor ikke er sendt fra Himmelen, som de påstår. Men hvor er vi så henne? Er der en neutral zone mellem englene i Himmelen og englene i Helvede? Er der noget mellem disse to, som agerer på menneskers mærkelige forestillinger og manifesterer sig alt efter, hvad menneskene gerne vil se eller forstår? Er der noget mellem engle og dæmoner, som der egentlig ikke me-nes noget alvorligt med, hverken godt eller ondt? Jeg tror ikke, at en sådan beskrivelse forekommer i Skriften. Ordet forklarer, at nogle engle var ulydige mod Gud og blev kastet ud. Resten forblev i Himmelen. Der var ingen, der helt enkelt valgte ikke at beslutte sig. (Se bl.a. 2 Pet. 2, 4 og 1 Tim. 5, 21). Hvilket betyder, at hvis Mariagenfærdene ikke kommer fra Himmelen, har vi intet andet valg end at acceptere, at de stammer fra afgrundens dybeste afkroge. Og eftersom de lærer et falskt evangelium, ved vi helt sikkert, at de er dæmoner. De kan meget vel være de mest udbredte dæmoniske manifestationer i vor tid.

Man kan begynde at spekulere på, om alle disse budskaber kommer fra én og samme dæmon, der agerer på forskellige steder i verden, og for at være helt ærlig er det vanskeligt at bedømme. Hvis ikke, er Satan da så snedig, at han kan koordinere en sådan indbyrdes forbundet hær af genfærd, der foregiver at være Maria? Han er helt sikkert i stand til det, men igen, det er svært at sige noget om.

Men der synes at være en fællesnævner i alle budskaberne, selvom de udtrykker sig forskelligt fra sted til sted, fx i Medjugorje: ”Bed, fast og omvend jer.” På lignende måde begyndte genfærdene i LaSalette med en trussel om, at kartoffelhøsten ville slå fejl, og at alle børn under syv år ville dø, med mindre byen omvendte sig. Men foruden disse apokalyptiske trusler fulgte et enklere budskab, som børnene kunne give videre til forældrene: ”Hvis mit folk ikke underkaster sig, må jeg lade min Søns hånd komme over dem.” og andre opfordringer som at holde daglig messe og iagttage fasteperioden før påske. (Lord, pp. 70-82. Message of September 19, 1846).

Af nyere dato viser genfærdene sig og taler fx om en sidste 10-års periode i historien, under hvilken menneskeheden har en sidste chance for at ændre deres veje, som med Fader Gobbi i Melleray Grotto, Irland. (*Our Lady Queen of Peace* from 1973 and 1985-1988). I et andet budskab siger det, at den Himmelske Fader har overgivet det 20. århundrede til Satan, for at han skal forfølge kirken som i budskaberne i Medjugorje. (*Words from Heaven*, p. 109).

Men på trods af, hvad forskellene end går ud på, tenderer genfærdene til at bringe bestemte budskaber, der indikerer en fællesnævner. Fx er opfordringerne, om at bringe flere ofre for at betale for deres synder, næsten universelle. Ligeledes løftet om et "vedvarende tegn", så alle vil komme til tro, som genfærdet i Garabandal, der udgav sig for at være Mikael for børnene i byen. Også solfænomenet er meget almindeligt, som det rapporteres fra vidt forskellige steder som Conyers, Denver, Lubbock, Fátima, Medjugorje, Filippinerne og andre lokaliteter. Vi ved, at det er fysisk umuligt, at solen skulle komme ned på jorden, alligevel påstår 70.000 øjenvidner i 1917, at deres gennemblødte tøj umiddelbar tørredes fuldstændigt, da solen kom farende imod dem. Dette fænomen har vist sig mange steder sammen med mirakuløse helbredelser og andre tegn. Det skete igen over for en stor skare på 100.000 i Puerto Rico den 23. april 1991, hvilket var den 38. årsdag for genfærd dér. (*Our Lady Queen of Peace*, "Our Lady of the Rosary in Puerto Rico", p. 13).

Det virker som om, at enhver, der besøger stederne, hvor genfærdene forekommer, får fortalt historien om disse fantastiske fænomener. Ved at overveje dette sammen med det falske evangelium, som genfærdene så vedholdende bringer, får det mig til at tænke på et vers i Skriften, der er interessant:

"Og jeg så et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam, men talte som en Drage. Og det udøver det første Dyrs hele Magt for dets Øjne og får Jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første Dyr, hvis Dødshug blev lægt. Og det gør store Tegn, så det endog får Ild til at falde fra Himmelen ned på Jorden for Menneskenes Øjne."

Åb. 13, 11-13

Hvis Jesus anså, det var vigtigt at advare os mod en falsk profet, der ville komme til jorden udelukkende for at forføre verden, og at denne falske profet kunne få "ild til at komme ned fra Himmelen" i alles påsyn, så er det helt ligegyldigt, om det udføres af én eller flere dæmoner. Det, der betyder noget, er, at de meget vel passer på den beskrivelse, Jesus gav af en ond magt, som han måtte advare os imod, og han tilføjede:

"Thi falske Messias'er og falske Profeter skal fremstå og gøre store Tegn og Undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild."

Matt. 24, 24

Jeg ved godt, at de udvalgte ikke kan forføres til fortabelse, men Jesus' Ord her er besynderlige, "Hvis det er muligt." Den eneste måde, hvorpå nogen kunne gøre et forsøg på at vildlede de udvalgte, ville være ved at forsikre sig om, at tegnene og underne også efterfulgtes af et evangelium, der næsten syntes at være sandt. Og rigtigt nok taler genfærdene om Jesus, hans død på korset og hans opstandelse, men vi ved også, at evangeliet, der følger med dem, er falskt.

Jeg bragte dette på tale, fordi Bibelen synes at advare mod en bestemt type af falske profeter, der ledsages af tegn og undere. Så i stedet for at nærme os dem, med en usund nysgerighed for det dæmoniske, burde vi gardere os med sandheden, for at vi ikke skal lade os hypnotisere af disse budskaber og derved blive en kilde til vildledelse og vranglærer, en anstødssten for andre.

Jeg forstår, at den menneskelige natur har en medført nysgerrighed, men der er hér grund til alvorlig bekymring. Jeg frygter, at nysgerrige kristne får lyst til at tilfredsstille deres intellekt ved at besøge de aktuelle lokaliteter, men jeg anmoder indtrængende om ikke at gøre det. Det er et meget farligt territorium, for uanset om genfærdene er én eller flere ånder, har de ét tilfælles: Deres fælles ophav er Satan. Han ved, hans tid er kort, og han gør alt for selv, ”om det er muligt”, at føre de udvalgte vild.

Hvis en sådan dæmon er farlig for troende, hvor meget mere så ikke for de ubeskyttede? Vi burde derfor holde os på lang afstand af disse genfærdsåbenbaringer, men holde os nær til deres ofre, fordi de, som i så mange andre religioner i denne verden, bliver holdt tilbage fra det sande Evangelium og er i desperat behov for at lære det at kende.

Ud over sølv og guld

”I ved jo, at det ikke var med forkrænkelige Ting, med Sølv eller Guld, I blev løskøbt fra det tomme Liv, I havde arvet fra Forfædrene, men med Kristi dyrebare Blod som med Blodet af et Lam, uden Plet og Lyde.”

1 Pet. 1, 18-19

Overgangen, fra at være et religiøst menneske til at blive kristen, er ike nogen ubetydelig sag. Når Kristus delte sandheden med vantro, gjorde han det vel vidende, at ingen kunne omvende sig mere, end Peter havde været i stand til at forstå Evangeliet uden Faderens belæring:

”Da svarede Jesus og sagde til ham: ”Salig er du, Simon Jonas’ Søn! Thi det har Kød og Blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.””

Matt. 16, 17

På samme måde er Evangeliet ikke noget, som kød og blod nødvendigvis griber ud efter eller i sig selv stræber efter. Det er én sag at være nidkær for Gud og en helt anden at være nidkær for Gud, men *med forstand*. Dette var Paulus’ bekymring med hensyn til hans landsmænd, for så vidt det drejede sig om kødet:

”Thi jeg giver dem det Vidnesbyrd, at de er nidkære for Gud, men uden Forståelse.”

Rom. 10, 2

Jeg tror, at læseren godt kan forstå, at jeg, som katolik, var nidkær for Gud, som jeg opfattede ham. Men i lighed med de mange eksempler, nævnt i et tidligere kapitel ”På deres frugter skal I kende dem”, opviste jeg en type af ugudelighed, som ikke havde noget med Guds retfærdighed at gøre. Jeg var, ligesom Paulus, vantro jøde, besat af en gud på min egen facon og hyldet på en måde, som ikke er åbenbaret i Bibelen. I stedet for søgte jeg at opstille min egen retfærdighed:

”De forstår nemlig ikke Retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen Retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under Retfærdigheden fra Gud.”

Rom. 10, 3

Sådan var også mit hjertes tilstand, medens jeg efterspurgte alle forskellige måder af Mariatilbedelse, søgende efter en gud, ifølge min egen indbildning, og i færd med ”at opstille min egen retfærdighed”. Det sværeste var at indrømme, at jeg, på trods af min personlige omsorg for at leve oprigtigt på egne præmisser, var død i min synd, ude af stand til at hjæl-

pe mig selv eller indse, *at jeg havde brug for hjælp*. Jeg havde brug for hjælp og meget mere end det. Jeg havde brug for nogen, som kunne vække mig fra døden til livet.

Det, der for mig er blevet langt den mest favoriserede lignelse i Bibelen, er den om sædemanden i Luk. 8. Bekendt som den må være for dem, der har læst den mange gange, er der noget besynderligt ved den, som ikke først fangede min opmærksomhed, ja, end ikke den tiende gang jeg læste den. Kristus opsummerer fire forskellige resultater af at prædike Evangeliet, og ud af de fire er der faktisk kun én måde, hvor Evangeliet har slået rod i hjertet:

”Men det i den gode Jord, det er dem, som hører Ordet og gemmer det i et smukt og godt Hjerte og bærer Frugt i Udholdenhed.”

Luk. 8, 15

Ud af flere anså jeg følgende to grunde for at være mest påfaldende: 1) At de, der i sandhed tror, siges at have modtaget Guds Ord af et ”oprigtigt hjerte”, og 2) At det eneste, der forandrer sig i de fire eksempler, er *jordbunden* og ikke sæden i sig selv.

For det første, ved kun en smule bibelsk undersøgelse af menneskets natur, er det åbenlyst, at der ikke er en eneste blandt os, der kan påstå at være født med ”et oprigtigt og godt hjerte”. Skriften udelukker en sådan påstand og siger:

”Hjertet er svigefuldt fremfor alt, det er sygt, hvo kender det?

Jer. 17, 9

”Men Herren så, at Menneskenes Ondskab tog til på Jorden, og at deres Hjerters higen og tragten kun var ond Dagen lang.”

1 Mos. 6, 5

Det markante ved Jesu lignelse om sædemanden er, at Jesus vidste, som han gjorde med Peter, at hans tilhørere ikke af sig selv kunne tage til sig, hvad han prædikede. Kristus vidste, at hvis hans forkyndelse skulle blive effektiv, måtte hans Fader gøre noget først. Kun da kunne Ordet, som han forkyndte – dvs., sæden han såede – slå rod i hjertet. Hjertet måtte først forandres, før Evangeliet kunne blive troet. Det er nøjagtigt, hvad Gud siger, han gør:

”Jeg giver Eder et nyt Hjerte, og en ny Ånd giver jeg i Eders Indre; Stenhjertet tager jeg ud af Eders Kød og giver Eder et Kød hjerte.”

Ez. 36, 26

For det andet siger Kristus, at når sædemanden prædiker, kaster han den samme sæd ud på fire forskellige slags jordbund. Dette er yderst betegnende, fordi det nøjagtigt viser os, hvad der bør være i centrum af vor evangeliske fremstilling for ikke troende: ORDET. Og altid ORDET. Vi behøver ikke at udlægge Evangeliet for forskellige typer mennesker ved at markere det med et sprog, som de ville være mere åbne overfor. Og vi behøver ikke at søde Evangeliet med sukker for at gøre det mere attraktivt eller tillokkende for vore tilhørere. Snarere burde vi betragte alle mennesker, som om de havde hjerter i død jordbund og trofast udsprede Guds Ord under bøn om, at Herren vil danne den *gode* jord – ”oprigtige og gode hjerter” (Ez. 36, 26) – i dem, så de må komme til tro på sandheden.

Der er ingen mangel på bøger, der retter sig mod den katolske kirkes traditioner og teologi, og jeg ønsker på dette tidspunkt ikke at bidrage til overskuddet. Megen af den kritik, jeg er blevet stillet overfor, var rettet mod rosenkransen og Mariadyrkelsen, men kun i den henseende at dette syntes fremmedartet. Selv tror jeg, at rosenkransen, Mariadyrkelsen samt brugen af den mirakuløse medaljon og skapular kun er symptomer på et meget dybereliggende problem. Dvs., at man tror, at de vil hjælpe til at blive forsonede med Gud, og de forstår ikke, at Kristus alene blev sendt som mellemmand mellem Gud og mennesket. Men i deres blindhed og desperation har de tilføjet endnu et led: Maria. Det var på grund af Satans værk og forførelse, at Adam gjorde oprør mod Gud og gjorde os alle uværdige til at nærme os Gud direkte. Men Gud banede vej for os ved at sende sin Søn Jesus, der ene og alene kunne gå direkte til Gud for os.

Men den katolske teologi siger: "Du er ikke god nok til at komme til Jesus, men du kan gå direkte til Maria, og hun vil gå direkte til Jesus på dine vegne." "Altså gennem Maria til Jesus." Det er på den måde, mange katolikker nærmer sig Gud. Jeg citerer fra en pamflet, som uddeles af Medjugorje-entusiaster:

"Af alle ærkeengle, inkl. Mikael og Rafael, alle øvrige engle, alle profeter, inkl. Abraham, Moses og Elias, og hele den menneskelige race tilsammen har ingen været så tæt på Gud som Maria. Hun er ikke en guddom. Hendes plads hos Gud står over alle engle og hele menneskeheden, men under Gud. Ind imellem ... Lige som Vor Frues rolle ikke er på lige fod med nogen engels eller noget menneskes, men *over* dem og under Gud er hendes rolle at føre os til Gud."

Understanding Our Lady's Messages, pp. 13-14

Som du kan se, er det reelle problem, at der er opstået en ny barriere mellem Gud og mennesket, som kun Maria kan overvinde. Som genfærdene har sagt forsoner og formidler, der placerer sig *mellem* Jesus og menneskeheden. Denne kæde af mellemlid blev båret et skridt videre i Garabandal, Spanien med det sidste budskab fra genfærdet, ikke af Maria, men fra Maria "gennem ærkeenglen Mikael", fordi "mit budskab den 18. oktober (1961) ikke er blevet efterfulgt og bekendtgjort for verden". Det så ud til, at Maria var træt af at blive ignoreret, og dette var hendes sidste budskab. (Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency. Message of June 18, 1965.)

Grunden, til at jeg bringer alt dette på tale, er at forberede læseren på, hvad jeg nu vil sige. Men først vil jeg indlede med endnu en kommentar: De eneste mennesker, der kommer til at gå ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus udelukkende ved tro på deres evige frelse. Dette lyder for enkelt, men det er, hvad Bibelen lærer:

"Og der er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke under Himmelen givet Mennesker noget andet Navn, hvorved vi kan frelses."

Ap. 4, 12

Igen, de eneste mennesker, der kommer i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

Og for den sags skyld er de eneste baptister, der kommer ind i Himmelen, dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

De eneste metodister, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

De eneste karismatikere, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

De eneste presbyritanere, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

De eneste anglikanere, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

De eneste mennesker, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

Og så videre og så videre.

Den *eneste* måde, enhver kan komme ind i Himmelen på, er, hvis de *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene i tro på deres frelse.

Hvorfor bliver jeg ved med at gentage dette? Fordi, hvis jeg ikke understregede dette specielle punkt, ville min næste konstatering blive betragtet som stødende:

De eneste katolikker, der kommer ind i Himmelen, er dem, der *alene* har sat deres lid til Jesus Kristus, alene ved tro på deres evige frelse.

Hvilket betyder, at mange katolikker, som alene sætter deres lid til Maria og Jesus eller til Maria alene, ikke har sat deres lid til Jesus *alene* og er dømt til Helvede. Og for den sags skyld er enhver baptist, der alene sætter sin lid til Maria og Jesus eller til Maria alene, og ikke har sat sin lid til Jesus *alene* til at forsone ham med Faderen, dømt til Helvede og så videre, og så videre ...

Hvilket betyder, at de millioner af mennesker, der har besøgt de steder, hvor genfærdene viser sig rundt om i verden, og som har sat deres lid til Maria, enten i forening med Jesus eller til Maria alene, har sat deres lid til nogen, som ikke kan frelse dem. De millioner af mennesker, der har valfartet til Fátima, Lourdes, Conyers, Medjugorje, Phoenix, Denver, Lubbock etc. ... har alle sat deres lid til noget, som selv ikke Maria *i det hele taget kan gøre noget som helst for at frelse dem fra*. Som allerede nævnt er genfærdene dæmoniske. De kommer fra Helvedets afgrund, og de ønsker intet andet end at bedrage mennesker til ikke at sætte deres lid til Jesus *alene*.

Jeg er nu blevet informeret om, at der er en kvinde, der modtager indre syner om Medjugorje direkte fra den evige Fader *uden nogen som helst mellemmand*. (*Our Lady Queen of Peace*, "The Eternal Father Speaks to a Stigmatist in Montreal", p. 10). Men det tjener kun til at illustrere min pointe: Disse budskaber fra Mariagenfærdene opsummeres i dette: "Stol på hvem som helst i verden, enhver helgen som mellemmand mellem dig og Gud. Stol til og med på dig selv. Men hvad du end gør, sæt ikke din lid til Bibelens Jesus Kristus *ale-*

ne.” Fordi, hvis du gør det, så har genfærdene forfejlet deres mål, at gøre dig selskab til den evige fortabelse.

Så hvordan skal vi nå ud til de mennesker, der er blevet bedraget af Mariagenfærdene. Jeg vil råde dig til at undgå de metoder, som ikke virkede for mig. Hvis du kun prøver at forklare, hvor forkerte de katolske lærere er, uden samtidig at formidle det levende Guds Ord til dem, bliver de drevet tilbage til Maria med endnu større ildhu. Men der er noget, der virker: Ordet. Fortæl dem om det sande Evangelium. Begrav dem i Guds Ord. Så Guds Ord i deres hjerter. Indbyd dem til bibelstudier eller start ét selv. I forening med bøn er det den eneste måde, hvormed du sikkert kan få dem fra Mariadyrkelsen. Gennem hengivne og udholdende mennesker blev jeg selv frigjort fra min dyrkelse af hende. Gud sendte dem til mig for at vise den sande vej til Jesus gennem Guds Ord. Intet mindre kunne gøre det. Og jeg håber at komme til at spendere evigheden med at prise navnet på den levende Gud og hans Søn Jesus Kristus, som førte disse mennesker på min vej for at føre mig ind på frelsens vej ved at vise mig ORDET.

Intet mindre kunne have gjort det, men ville kun have været endnu et miserabelt fejltrin.

Association

”... ”Kan en blind vejlede en blind? Vil de ikke begge falde i Grøften.””

Luk. 6, 39

Hvis jeg som besøgende kom til en kirke i provinsen, hvor jeg ikke var kendt, og ønskede at henvende mig til forsamlingen dér, tror jeg, at jeg først ville prøve at kontakte præsten og på en eller anden måde opnå hans velvilje, inden jeg henvendte mig til menigheden med mit budskab. Dette er et vigtigt skridt, fordi det er præsten, der er ansvarlig for medlemmernes ve og vel og åndelige vækst. De er alle blevet overleveret til hans omsorg, og han skal ultimativt stå til regnskab for hvilken som helst lære, der når deres øren. Så for at nå forsamlingen må jeg først gøre mig bekendt med den mand, Gud har kaldet til at være deres hyrde. Ved at gøre dette, ville jeg, i nogen grad, være forsikret om at have deres tillid, så hvad jeg end sagde, ville det have hans billigelse, som de frivilligt havde valgt at underkaste sig.

Og denne opfattelse gælder i alle livets forhold. Hvis jeg ønskede at henvende mig til en dreng i gymnasiet, måtte jeg først opsøge skolelederen for at opnå hans velvilje. Hvis jeg ønskede at præsentere noget for en kooperativ arbejdsstyrke, måtte jeg først prøve at opnå billigelse hos selskabets øverste ledelse.

Fordi dette er så grundlæggende, burde man ikke blive forbavset, hvis det viste sig, at Mariagenfærdene ikke blot var nået frem til det katolske folk uden, i det mindste, først at have fået pavelig godkendelse, fra hvem katolikker overalt modtager den rette lære. Og det er forståeligt nok. Eftersom Vatikanet ultimativt har magten, til at anerkende eller misbillige paranormale og overnaturlige begivenheder, er det usandsynligt, at den person, der er igangsat, af at disse bliver offentliggjort, ønsker at fornærme pavestolen ved at opfordre til oprør eller tilskynde til almindelig ulydighed over for Peters stol. Tværtimod. Man ville, i det mindste, understrege betydningen af at lytte til kirkens lære og dens ledere og underkaste sig dem. Dette er også i overensstemmelse med Bibelens principper for forsamlingslivet, og kirken anerkender dette.

Den katolske agenda indeholder en kort opsummering af de betingelser, der skal opfyldes, for at et genfærd skal kunne godkendes af kirken. En af dem fastslår underforstået, at de genfærd, der skaber splittelse af Jesu legeme (de troendes samfund) eller ”forårsager den mindste følelse af foragt mod nogen som helst”, vil der ikke blive set på med velvilje. (1993 *Catholic Almanac*, Felician A. Roy, ed., ”Criteria of Apparitions”, p. 265). Det er af den grund, at ærkeenglen Michaels genfærd holdt op med at uddele den hellige eukaristi til børnene i Garabandal, Spanien, undtagen når der var en præst i landsbyen. For selvom Michael ofte er i Guds nærhed, blev han jo ikke ordineret til præst og kunne derfor ikke fungere som en sådan, dvs. forvandle brød og vin og udføre det egentlige ritual. Da de lokale præster mærkede, at deres positioner var truede, ærede genfærdene omgående deres hø-

je kald og uddelte kun eukaristien, når de ikke var i byen, og ingen præst var tilgængelig. ("Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency"). Denne umiddelbare respons ville være blevet betragtet som intet mindre end ugunstig fra den katolske kirkes side, specielt af undersøgelseskomiteen der havde ansvaret for at bedømme, om genfærdene i Garabandal var fra Gud.

Når dette var tilfældet, er det ikke forbavsende, at genfærdet talte gunstigt om præsten ved den katolske kirke: "Præsten skal følge paven, for at følge ham er at følge min egen Søn." (*Our Lady Queen of Peace*, "An Urgent Appeal: Our Lady in Argentina", p. 7. Message of October 27, 1986.). Erklæringer som disse forekommer i næsten alle indspillede genfærdsbudskaber i verden og gør det klart, at de lægger stor vægt på at varetage pavedømmets interesser. Sådanne budskaber viser tydeligt, at genfærdene ved, hvor de skal gå hen for at få godkendelse.

Men det der bekymrer mig er ikke så meget, hvorvidt genfærdenes henvisning til kirkehierarkiet er berettiget, men hvorfor de overhovedet opfordrer så indtrængende til det. Og hvorfor er pavekirken så modtagelig for budskaberne.

Genfærdene har fra begyndelsen indtrængende opfordret de synske personer til at viderebringe budskaberne til paven, hvad enten de er fra genfærdet i LaSalette til Pius 9. i 1846 eller for nylig fra genfærdet i Medjugorje til Johannes Paul 2. i 1983:

"Du må informere biskoppen og paven med hensyn til budskabets presserende og vigtige betydning for menneskeheden."

Caritas of Birmingham, Januar-April 1991 edition, pp. 13-14.
Message of November 30, 1983.

Og ligesom det hemmelige budskab i LaSalette havde genfærdet i Medjugorje mindst ét budskab til de visionære, der skulle viderebringes konfidentielt til Johannes Paul 2.. Denne information kommer fra en pilgrims dagbog i Medjugorje. Hun refererer til en rundspørge-session med en af de visionære:

"Mit spørgsmål til Maria var: "Har Vor Frue givet et budskab til vor hellige Fader?" "Ja", svarede hun. "Nå, hvad var det?", spurgte jeg. "Det er til ham", svarede hun smilende. "Åh", og hele folkemængden lo. "Det var et personligt budskab til ham", forklarede hun."

Graham, Anna, *Diary of a Pilgrim to Medjugorje*, December 4, 1988, p. 8.

Men årsagen, til at Mariagenfærdene har leveret budskaber af interesse for pavekirken, er ikke uden grund. Ved at etablere en bestemt tillid fra pavestolens side har de sikret sig, hvad der må betragtes som en "yderst favorabel" status, og det har de gjort med hvert pontifikat, der valgte at have en gensidig interaktion. Genfærdene har ikke lagt skjul på deres affektion for pavestolen og omvendt. Pave efter pave har rundhåndet givet gensvar på genfærdenes lovprisninger og velsignelser. Fx har paverne ofte vist gedigen opmærksomhed til Mariagenfærdene og har placeret kostbare gaver på de statuer, som ærer dem. Dette er

åbenlyst i pave Pius 12.'s proklamation om en verdensomspændende ærbødighed for Maria:

"I den encyklika, som Hans Hellighed offentliggjorde for Institutionen for Marias Dronningeværdighed i Peterbasilikaen i Rom, der kulminerede i et verdensomspændende "Maria År" ... genkaldte den hellige Fader, at han allerede havde "kronet hende til verdens dronning i Fátima". Han sagde: "Vi vil gerne påminde om det radiobudskab, som vi bragte til Portugals befolkning, da den mirakuløse statue af Jomfru Maria, som bliver æret i Fátima, blev kronet med et gyldent diadem.""

Blue Army Cell Manual, p. 3, from AAS 38 (1946)

Og krone hende gjorde han, da han sendte et kardinallegat til Fátima med en 500.000 \$-krone, der skulle placeres på Mariastatuens hoved den 13. maj 1846. (Haffert, John M., *Russia Will Be Converted* (Washington, NJ: AMI International Press, 1950, pp. 116-117)).

Dette skete også i Vor Frues helligdom i Knock, Irland. I 1879 viste der sig et genfærd i Knock, og selvom det forblev tavst under hele besøget, skete der over 687 dokumenterede helbredelser under det første år efter hændelsen. Knockgenfærdene mangler stadig at få officiel anerkendelse af kirken, men paven har ikke tilbageholdt sin personlige godkendelse:

"Måske kom den største bekræftelse på Vor Frues besøg i Knock, Irland fra Hans Hellighed, pave Johannes Paul 2. i 1979 ved 100-års fejringen. Han kom som en pilgrim til Knock. Han fejrede messen i basilikaen, salvede de syge og drog til helligdommen for at bede. Han overbragte også en gave til Knock-helligdommen, en guldrose, til minde om den guldrose, som Mariagenfærdet bar."

Lord, pp. 125-126.

Johannes Paul 2. har heller ikke tilbageholdt sin personlige godkendelse af Medjugorjegenfærdene. Selvom han hentyder til koncilets afgørelse, der skulle fastsætte genfærdenes autenticitet, fastslår han: "Hvis ikke jeg var pave, ville jeg allerede være i Medjugorje." (Ashton, p. 216).

I tillæg til disse gaver og bekræftelser har pavestolen brugt sin autoritet til at forevige den rituelle brug af Vor Frues brune skapular fra Karmel og rosenkransrecitationen, som kirken modtog fra Mariagenfærdene. I teksten om ufejlbarlighedslæren, *Munificentissimus Deus*, betonedes Pius 12. bønne med "Marias rosenkrans, recitationen som det apostoliske embede så indtrængende rekommanderer". (Pope Pius XII, *Munificentissimus Deus*, AAS 42(1950):758). Yderligere henvendte pave Paul 6. sig til den Internationale Mariakongres, hvor han sagde:

"I skal lade vor vilje og tilskyndelse blive kendt, som baserer sig på det Økumeniske Råds 2. Vatikankoncils dogmatiske konstitution, der er i fuldstændig overensstemmelse med vore tanker, og med det vore tanker er baseret på: "At man altid holder øvelser og handlinger, med hensyn til vor hengivenhed for

den velsignede Jomfru, højt i hævd, som det er blevet rekommanderet i århundreder af kirkens magisterium.” Og iblandt dem gør vi ret i at genkalde os Mariarosenkransen og den religiøse brug af den brune skapular fra Karmel ... en slags fromhed der er tilpasset enhver ved sin åndelige enkelthed, og den der er mest udbredt blandt de trofaste for dens rigelige, åndelige frugter.”

Blue Army Cell Manual, pp .9-10. Paul VI quotes from Pius XII, Epistle *Neminem Profecto Latet*, AAS 42(1950):390

Og da Fátimagenfærdet ønskede, at paverne skulle vie Rusland og resten af verden til Marias Ubesmittede Hjerte, var pavestolen hurtig i sin respons. 1917-genfærdet afgav et løfte under sit besøg det år, et løfte der var betinget af pavens indvilligelse i dets begæring. Fátimavisionæren, Lucia Abóbora Russia, relaterer:

”Det, Vor Frue ønsker, er, at paven og alle biskopper i verden skal vie Rusland til hendes Ubesmittede Hjerte på en speciel dag. Hvis det bliver gjort, vil hun omvende Rusland, og der bliver fred.”

Walsh, *Our Lady of Fátima*, p. 221.

Pave Pius 12. forsøgte at fuldføre genfærdets begæring den 7. juli 1952, da han viede verden, ”og særlig det russiske folk”, til Marias Ubesmittede Hjerte, men tilsyneladende blev det ikke gjort i overensstemmelse med samtlige af verdens biskopper og var derfor ikke helt i overensstemmelse med det oprindelige mandat. Pave Paul 6. gjorde i 1964 et nyt forsøg og viede verden til Marias Ubesmittede Hjerte, men nævnte ikke Rusland og opfyldte derfor ikke genfærdets instrukser. Johannes Paul 2. forsøgte igen den 13. maj 1982, men da Rusland også her kun delvis blev nævnt, var det ikke med fokus på det, genfærdet havde begæret. (*Our Lady of Fátima's Peace Plan from Heaven*, (Rockford, IL: TAN Books and Publi-shers, Inc. 1983, p. 13.) Men den 25. marts 1984 udførtes på Peterspladsen i Rom Johannes Paul 2.-vielsen, nøjagtig som Fátimagenfærdet havde opfordret til, og det lød

”Fátimas opfordring er nu blevet fuldført, men nu er det nødvendigt for enhver biskop at vie sin egen forsamling, enhver præst sin forsamling, hver fader og moder sin egen familie.”

Signs of the Times, Volume 6, Number 1, January/February/March 1994

Der er stadig dem, som tror, at Johannes Paul 2.'s sidste vielse heller ikke var gyldig, men hans anstrengelser, sammen med hans forgængeres, gør én ting klar: Pavekirken og genfærdene har været meget indbyrdes samarbejdsvillige. Genfærdet ønsker en offentlig vielse til Marias Ubesmittede Hjerte, og paven udfører den. Genfærdet introducerer et ritual – paven godkender det. Genfærdet instruerer os i at følge paven, paven giver venlig respons og lærer os at følge Maria. Men denne gensidige interaktion når sine mest dramatiske højder, når man tænker på udviklingen af den katolske kirkes Mariadoktriner. De blev diskuteret tidligere i denne bog med den opfattelse, at pavestolen ene og alene var ansvarlig for at proklamere dem. Men hvad der klart fremgår, ved studiet af doktrinerne, er, at genfærdene for en stor del var ansvarlige for tilskyndelsen til og selv insisterede på, at paven skul-

le proklamere dem. I det lys fremgår det tydeligt, at medens genfærdene opbygger pavestolens autoritet i deres budskaber, har den, på sin vis, etableret deres gyldighed, som har givet dem en egen, bestemt autoritet. Så genfærdenes århundrede lange bekræftelse på pavens autoritet har virkelig betalt sig.

Som tidligere nævnt instruerede genfærdet i 1830 Catherine Labouré i at fremstille og distribuere den Mirakuløse Medaljon med indskriften, der udtrykkeligt refererede til Marias Ubesmittede Undfangelse. Dette ville kun være af ringe betydning, hvis ikke det var fordi, denne doktrin endnu ikke var stadfæstet af pave Pius 9. og heller ikke blev det før 24 år senere. Og da han endelig i 1854 proklamerede det, forstod man, at genfærdet ikke kun havde spillet en rolle i definitionen af doktrinen, men også havde indflydelse på kirkens undersøgelse af synet:

”Medens den ”Mirakuløse Medaljon” generelt anses for at bidrage til at bane vej for pave Pius 9.’s proklamation af dogmet om den Ubesmittede Undfangelse i 1854, ser det også ud til, at den væsentligt bidrog til kirkens formelle anerkendelse af Catherines synet.”

Zimdars-Swartz, p. 26

Og da dogmet først blev mødt med skepsis, var genfærdet hurtig til at bakke det op. Kun fire år efter, at Pius 9. havde proklameret det, viste genfærdet sig atter, denne gang i Lourdes, Frankrig for en ung pige ved navn Bernadette Soubirous. Da genfærdet, ved det første møde, blev spurgt om sin identitet, svarede det ved at sige, ”Jeg er den ubesmittede undfangelse”, og Bernadette meddelte øjeblikkeligt sin præst dette, hvilket, efter manges mening, bekræftede, hvad doktrinen så desperat behøvede for universelt at blive accepteret:

”Dogmet, om Den Velsignede Jomfru Marias Ubesmittede Undfangelse, var i det 19. århundredes katolicisme af nogen politisk betydning ... Det var for de fleste mennesker ligeså utilnærmeligt som idéen om selve treenigheden. Ikke desto mindre var entusiasmen for dette nye, forbløffende dogme en vigtig del af det franske præsteskabs forsøg på at lede en religiøs vækkelse i det 19. århundrede. Bernadette kunne næppe have sørget for et mere velkomment eller uventet navn.”

Marnham, Patrick, *Lourdes: A Modern Pilgrimage*, (New York: Coward, McCann & Geoghegan, Inc., 1980), p. 4, 8-9

Og sådan gik det til, at Mariagenfærdet, ved at bekræfte gyldigheden af den Ubesmittede Undfangelse, forsikrede sig om, at det ”forbløffende, nye dogme” hurtigt og uden yderligere spørgsmål ville blive accepteret af folket. Dette resulterede i en generel følelse af tillid til pavestolens evne til at etablere sandheden, og dogmet, om Pavelig Ufejlbarlighed, var godt og vel på vej – en doktrin, som genfærdene også gav deres support.

Det var ikke før i 1870, at denne doktrin blev defineret som 1. Vatikankoncil, men pave Pius 9. havde haft ufejlbarlighed i tankerne siden 1846. Det var samme år, Mariagenfærdet viste sig for Maximin Giraud og Melanie Mathieu, denne gang i LaSalette, Frankrig og bad dem om at bringe et hemmeligt budskab til paven. Kun meget lidt er kendt om denne hemmelighed, ud over at den indeholdt to meget vigtige ord. Børnene, som havde svoret tavs-

hedspligt, kendte hverken stavemåden eller betydningen af ”ufejlbarlig” og ”ypperstepræst” og måtte derfor spørge højt derom, inden de kunne skrive dem ned. (Zimdars-Swartz, pp. 177-179). Resten af ordlyden er ukendt undtagen for de få, der virkelig så det, men da budskabet var blevet videregivet til Pius 9., var hentydningen tydelig nok, og doktrinen var på vej mod formel proklamation af kirkens magisterium.

24 år senere, den 12. februar 1870, kun få måneder før 1. Vatikankoncil ville proklamere doktrinen, modtog pave Pius 9. den synske Don Bosco i privat audiens. Bosco havde haft nogle bestemte åbenbaringer om fremadskridningen af doktrinen om Pavens Ufejlbarlighed og var i desperat behov for at meddele paven dem. Hans syn gav instrukser og direktiver til Pius 9. om at gå videre med udformningen af doktrinen, også selvom han kun havde support fra to biskopper. Uanset omstændighederne kunne paven regne med Marias beskyttelse og vejledning. Åbenbaringen var formuleret i mystiske allegorier, men ved Boscos behjælpelighed, med at tolke dens betydning og i lyset af Pius 9.’s tidligere, hemmelige budskab fra genfærdet i LaSalette, var dette budskab tydeligt nok (Boscos egne kommentarer ses i parenteserne):

”Altså er røsten fra Himmelen henvendt til hyrdernes hyrde. (*Til Pius 9.*). Du er optaget af drøftelser med dine medarbejdere (*Vatikankoncilet*), men fjenden af det gode er aldrig uvirksom. Skynd dig! Hvis knuder ikke kan løsnes, så hug dem over. Tøv ikke, når du står over for vanskeligheder, men gå videre, indtil vildfarelsens monster er blevet halshugget (*gennem proklamation af ufejlbarlighedsdogmet*) ... Saml kun to medarbejdere omkring dig, og dog, hvor du end går, fuldfør det kald, du er blevet betroet, og bring det til fuldbyrdelse (*Vatikankoncilet*) ... den store Dronning vil altid ledsage dig som i det forgangne, hun vil altid være den magtfulde, enorme forsvarer af kirken.”

Dreams, Visions & Prophecies of Don Bosco, Brown, Eugene M., editor, 1986, p. 114

Da Pius 9. endelig gik videre med den nye doktrin, om Pavelig Ufejlbarlighed, gjorde han det på genfærdets opfordring og baserede den på det fundament, han allerede havde lagt ved proklamationen af den Ubesmittede Undfangelse. Således blev deklARATIONEN, om hans ufejlbarlighed, kun en formalitet:

”Folk ønsker at tilskrive mig ufejlbarlighed. Jeg behøver den overhovedet ikke. Er jeg ikke allerede ufejlbarlig? Stadfæstede jeg ikke, helt af mig selv, for adskillige år siden dogmet om Jomfruens Ubesmittede Undfangelse?”

Hasler, August Bernard, *How the Pope Became Infallible: Pius IX and the Politics of Persuasion*, (New York: Doubleday & Company, Inc. 1981) p. 82

Med disse to dogmer i sikkerhed var pavekirken i stand til at forberede sin næste officielle proklamation om Maria.

I 1950 proklamerede Pius 12. dogmet om Mariahimmelfarten, men gjorde dette ved at appellere til de to foregående dogmer, som genfærdet havde hjulpet Pius 9. med at etablere: Den Ubesmittede Undfangelse og Pavens Ufejlbarlighed. I indledningen til proklamationen

.nen af den nye doktrin refererede Pius 12. både til Maria som "Ubesmittet i sin Undfangelse" og til pavens autoritet, der som "Ufejlbarlig" var styret til at proklamere en sådan doktrin. (Pope Pius XII, *Munificentissimus Deus*, AAS 42(1950):761). Således hvilede Himmelfarten på to meget signifikante søjler, som genfærdet havde hjulpet med at oprette, søjler der simultant forlangte proklamation af dogmet og gjorde dette muligt: Maria var opsteget til Himmelen, *fordi* hun var Ubesmittet, og pavekirken kunne proklamere Himmelfarten, *fordi* den var Ufejlbarlig.

Dette kan ved første øjekast synes som en enorm ja til og med unødvendig stor anstrengelse at udvise, blot for at se disse doktriner blive etablerede, men uden dem ville Mariagenfærdenes nærværelse være uden berettigelse. De kunne simpelthen ikke være korporligt nærværende fra Himmelen, hvis det ikke var på grund af Himmelfartsdoktrinen, der udtrykkeligt havde fastslået, at Maria var blevet taget op til Himmelen, med *krop* og sjæl, da hun forlod jorden. Uden denne kritiske doktrin, ville genfærdet være uden forklaring på, hvordan det kunne være korporligt tilstede forud for den almene opstandelse. Ja, Marias optagelse til Himmelen var en enkelt undtagelse og var "tværtimod den almindeligt gældende lov", der ville have gjort sådanne kropslige nærværelser umulige:

"Når vi siger, at Vor Frue blev optaget i Himmelen, mener vi, (det var) kontrært til den almindelige lov, ved hvilken de trofastes legemer er dømt til forrådnelse, indtil tidspunktet for den generelle dom."

Carter, G.E, "The Assumption of the Blessed Virgin", *Studie Mariana: Vers le dogma de l'Assomption*, 4: pp. 425-432.
Montreal, 1948

Hvis Maria ikke var blevet undtaget fra denne lov, så kunne genfærdet ikke have retfærdiggjort sin nærværelse, da Marias legeme, som resten af de "troendes legemer", stadig ville have været i graven i venten på den kommende dommedag, der havde gjort dets nærværelse umulig. Genfærdet *havde brug for* dogmerne, så der ville være en logisk forklaring på dets fysiske interaktioner, for de der så dem, og måderne de viste sig på.

Og knapt havde pavestolen proklameret Himmelfarten, før genfærdet begyndte en ny kampagne for at få det endelige Mariadogme annonceret. Mariagenfærdet i Amsterdam, fra 1945 til 1959, insisterede over for mediet, Ida Peederman, på, at det var tidspunktet for kirken til at "gå længere end den havde gjort indtil nu. I de sidste dage vil Satan, med sine hære, samles til kamp mod Maria og hendes tilhængere, det var tid ... for kirken at proklamere hende, som hun bad om, "som med-frelser, med-forsoner og fortaler"". (Zimdars-Swartz, pp. 257-258).

Vejen fra Amsterdam til Rom har ikke været lang. Denne bevægelse, der giver support til Marias endelige doktrin, er stadig stærk og vinder ny support i dag. Biskop Paolo Hnilica skriver:

"Jeg håber, at 1994 introducerer os ... til Marias århundrede af triumf. Det er i det lys, vi burde arbejde, så det endelige dogme om Maria, som med-frelser, med-forsoner af alle nåder og fortaler, må blive proklameret så snart som muligt ... utallige, trofaste præster og mange biskopper fornemmer behovet for at ære Vor Frue til fulde og anerkende den rolle, hendes Søn har givet hende, for

hele den universelle kirke: Med-frelser, med-forsoner og fortaler for alle nåder.”

Signs of the Times, Volume 6, Number 1, January/ February/
March 1994

Skematisk oversigt over Mariadogmernes udvikling.

1830	Rue de Bacgenfærdet antyder, at Maria blev Undfanget Ubesmittet	
1846		LaSalettegenfærdet antyder Pavens Ufejlbarlighed
1854	Pius 9. proklamerer dogmet om den Ubesmitte Undfangelse	
1858	Lourdesgenfærdet bekræfter dogmet om den Ubesmittede Undfangelse og overbeviser Pius 9. om, at han allerede er ufejlbarlig	
1870	12. februar	Genfærdet bekræfter den Pavelige Ufejlbarlig- hed gennem den synske Don Bosco
1870	18. juli	Pius 9. modtager Pave- lig Ufejlbarlighed ved 1. Vatikankoncil
1950	Pius 12. proklamerer Himmelfartsdoktrinen baseret på dogmesøjlerne: Den Ubesmittede Undfangelse og Pavens Ufejlbarlighed	
	Genfærdene har nu den nødvendige autoritet til at retfærdiggøre synlig, korporlig nærværelse på grund af for tidlig opstandelse, gennem hvilken de fremover kan formulere nye dogmer	

Måske pavestolen igen vil besvare fremtidige genfærds opfordringer, som den har gjort hidtil. Hnilica er titulær biskop i Rusado og er en omrejsende gejstlig, hvis base er Rom. Han har ved flere lejligheder konverseret med Johannes Paul 2. om disse emner (*Signs of the Times*, Volume 6, Number 1, p. 32-34), så hvis Hnilica behøver støtte til en ny doktrin, har han uden tvivl pavens opmærksomhed. Og hvis han ikke gør det, er der en anden fortæller for doktrinen, som vil: Luigi Cardinal Ciappi, O.P., pavelig teologiemeritus for Johannes Paul 2. og for alle paver siden Pius 12., der proklamerede dogmet om Marias Himmelfart. Ciappi var professor i Mariologi for Johannes Paul 2., da han endnu gik i skole, og Ciappi har en sidste opgave til sin elev:

”Med vor nuværende Hellige Faders, pave Johannes Paul 2.’s, dybsindige bidrag til forståelse af Marias mystiske formidling mellem Kristus og kirken ... er der kun én sluttelig handling, som mangler i at bringe Marias rolle som medfrelser, med-forsoner og talsmand ... til fuld anerkendelse i Guds folks kirkelige liv: At vor Hellige Fader, i sit embede som Kristi stedfortræder på jord og vejledt af Sandhedens Ånd, definerer og proklamerer Marias rolle som medfrelser, med-forsoner og talsmand for alle nådegaver og for Guds folk, antaget som et *kristent dogme* åbenbaret af Gud, i den retmæssige ærbødighed for Jesu Moder og til bedste for den ene, hellige, katolske og apostolske Kristi kirke.”

Miravalle, Mark I., S.T.D., *Mary: Coredemptrix, Mediatrix, Advocate*, (Santa Barbara, CA: Queenship Publishing, 1993) p. ix.

Selv Moder Teresa sluttede sig til anstrengelserne for at se denne nye doktrin blive proklameret. Hun skrev: ”Maria er vor talsmand, der beder til Jesus for os. Det er kun gennem Marias hjerte, vi kommer til Jesu eukaristiske hjerte. Den pavelige definition af Maria som medfrelser, med-forsoner og talsmand vil bringe store nådegaver til kirken.” (*Signs of the Times*, Volume 5, Number 4, September/October/November 1993, ”Marian News Update”, p. 7). Hun virkede, såvel som mange andre fortalere, overbevist om, at paven snart ville se lyset og proklamere dogmet som obligatorisk for alle katolikker. Moder Teresas overbevisning var berettiget. Genfærdene har allerede vist, at de er i stand til at bruge pavestolen, for at etablere nye dogmer, næsten som de vil. Det sidste fuldbyrdede dogme, om Marias op-højelse og ligestilling med Jesus Kristus, burde ikke volde de store vanskeligheder for genfærdene.

Men den endelige doktrin byder på store vanskeligheder i forhold til enkeltheden i Evangeliet om Jesus Kristus, og i det lys kan vi tydeligt se genfærdenes sande hensigt. Hvis og når det sidste dogme bliver proklameret, vil det repræsentere den fuldstændige overførsel af alle Kristi messianske egenskaber til Maria eller snarere til genfærdet, som giver sig ud for at være Maria: Hans syndefrihed, hans opstandelse, hans rolle som frelser, mellemmand og talsmand. Man kan undre sig over, hvorfor Maria skulle have nogen interesse i sådanne æresbevisninger, men for genfærdet er en sådan overførsel essentiel. Med alle praktiske formål ville den sluttelige Mariadoktrin ikke kun gøre det muligt at kalde sig selv ”en kristen”, uden selv den mindste forståelse for Kristus’ unike rolle i frelsen. Denne overførsel af Kristi egenskaber til Maria vil gøre det bibelske Evangelium om Jesus Kristus til et impotent, historisk menneskeværk, fra en tid da frelsen var for enkel og for ren, fra en tid da mennesker blot var fortrolige med de bibelske Skrifter til at kunne blive taget ved næsen.

Og Evangeliet må være den eneste, sande kilde, ud fra hvilken en diskussion, om genfærdenes egentlige identitet, bør bedømmes. Det centrale emne handler ikke om, hvor mange penge der spenderes på kostbare kroner og guldrosen, eller hvilke genstande folk bærer for at vise deres hengivenhed, ej heller hvor megen affektion pavestolen føler for Maria. Når alt kommer til alt, var Maria et ypperligt forbillede på underkastelse, som burde inspirere alle kristne, og hvis det virkelig var Maïa, der gik igen, ville hun afgjort have noget at sige, der var værd at lytte til. Det handler snarere om, hvad genfærdene lærer fra sig, og hvordan pavestolen opfatter budskaberne.

Som kardinal Tedeschini sagde, da han kom til Fátima som Pius 12.'s legat i 1951:

”Fátima er en bekræftelse på evangeliet.”

Blue Army Cell Manual, p. 5

Men når genfærdet påstår, at rosenkransen og den brune skapular kan sikre frelse, er mit spørgsmål: ”Hvilket evangelium er det, Fátimagenfærdet bekræfter?” Og hvis genfærdet i Fátima ønskede at føre os til Jesus, spørger jeg: ”Til hvilken Jesus vil genfærdet føre os?” Vi har allerede modtaget genfærdenes lærer, der opfordrer til gentagne, daglige ofre som bod for synder i verden, og ved at bære den brune skapular og bede med rosenkransen garanteres vi frelse. Men hvis Jesus bragte det eneste, nødvendige offer, hvorfor så forkynde et evangelium, der kræver mange ofre, i stedet for at forkynde Evangeliet, der blev givet os, og som kun krævet ét? Men genfærdene ønsker at føre os til den forkerte Jesus – en svag Jesus, der stadig lider på korset og har brug for sin moders hjælp for at få mennesker ind i Himmelen.

Som du måske husker, gav ærkeenglen Michaelgenfærdet, der gik forud for Mariagenfærdet i Fátima, kommunion (nadver) til børnene dér. Det bøjede sig i tilbedelse af eukaristien og lærte dem at bede følgende bøn:

”Du hellige treenighed, Fader, Søn og Helligånd, jeg tilbeder dig dybt og tilbyder dig det mest dyrebare legeme, blod, sjæl og Jesu Kristi guddommelighed, nærværende i alle tabernakler på jorden, som bod for al den krænkelse, blasfemi og ligegyldighed, ved hvilken han selv blev krænket.”

Walsh, *Our Lady of Fátima*, pp. 41-42.

Og da søster Agnes Sasagawa først begyndte at få syner, indledtes de med flere syn af engle, som tilbad eukaristien i kirkens tabernakel (”Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency”) og opfordrede hende til at gøre det samme. Dette går igen i næsten alle genfærdenes budskaber til dags dato. De ønsker alle, at flere mennesker skal tilbede alterets hellige brød og vin, som skal foregive at blive Jesu Kristi sande legeme, blod, sjæl og guddommelighed, der skal ofres til Gud som et offer for vore synder.

Jeg vil ikke komme ind på emnet om, hvorvidt det er værdigt at tilbede eukaristien, eller om Jesus overhovedet er sandt nærværende i eukaristien. Denne bog er ikke skrevet for at berøre disse emner. Men hvis Jesus, som er nærværende i eukaristien, ”i hvert enkelt tilfælde bliver ofret på ethvert alter i verden”, som bod for alle begåede synder mod Marias Ubesmittede Hjerter, som genfærdet lærte søster Sasagawa (*Our Lady Queen of Peace*,

"Church Approves Messages, Weeping Status as Supernatural", p. 16. Message of July 6, 1973), så er den Jesus, der siges at være i eukaristien, ikke den Jesus, jeg satte min tillid til for min sjæls frelse. Hvis den Jesus i eukaristien bliver ofret igen og igen for at gøre bod for synder, så er det ikke den Jesus, som Bibelen taler om. Den Jesus, som jeg i 1984 stolede på som min frelser, betalte for de synder, jeg havde begået mod *ham*, og han ofrede sig kun *én* gang på Golgata. Jesus havde ingen grund til at underkaste sig igen på korset, som genfærdene påstår, fordi, som der står skrevet, efter at han havde frembragt et eneste offer for synder, er der ikke noget offer for synd. (Hebr. 10, 12-18).

Og man kan undre sig over, at genfærdet lærer Theresa Lopez i Denver, at "Gud hver dag sender sin Søn til korsets mysterium". (Kuntz, p. 59. Message of October 7, 1991). Og hvorfor lærer Jesusgenfærdet i Conyers Nancy Fowler, at han fortsat bliver ofret på korset i messeofferet, som bod for vore synder, når den sande Jesus, der blev sendt til os den første pinsedag, inspirerede forfatteren af Brevet til Hebræerne til at skrive det direkte modsatte? Og hvorfor bliver Mariagenfærdet ved med at opfordre til tilbedelse af eukaristien, hvis det ikke er Jesus i Bibelen?

"Jesus, eukaristien! Det er hans levende og sande legeme; tilbed det og elsk det."

Our Lady Queen of Peace, "An Urgent Appeal: Our Lady in Argentina", p. 7. Message of June 1, 1986.

Det er den falske Jesus, der bliver ofret i messeofferet, et offer der ikke kan tage synderne væk. Bemærk, at selvom Skriften lærer, at Jesus' offer er fuldbragt og fuldbyrdet, beder præsten, efter at have forvandlet brød og vin til Jesu legeme, blod, sjæl og guddommelighed, endnu engang Gud om at acceptere Kristi offer på Himmels alter:

"Vi ... ofrer til dig, Gud, i herlighed og majestæt, dette hellige og fuldkomne offer ... Se i nåde til disse ofre og modtag dem ... almægtige Gud, vi beder om, at din engel må frembringe dette offer på Himmels alter. Og når vi fra dette alter modtager din Søns hellige legeme og blod, lad os blive fyldt med enhver nåde og velsignelse."

Sunday Missal Prayerbook and Hymnal for 1994.

"Eucharistic Prayer Number 1," (NY: Catholic Book Publishing Company, 1993) p. 27.

Som jeg før sagde, skrev jeg ikke denne bog for at kritisere, men for at demonstrere, hvordan alle tidligere nævnte genfærd opfordrede og instruerede mennesker over hele verden til at bringe flere ofre for at betale for synder, som om Kristi offer på korset ikke var nok. Og det er dette messeoffer, de opfordrer til.

Hvilket betyder, at pavekirken, om den er klar over det eller ej, har gjort sig selv til konspirator i en verdensomspændende anstrengelse for at bedrage mennesker ved at få dem til at stole på, at en falsk Jesus eller Maria kan frelse dem. Og ved at samarbejde med genfærdene, og overføre Jesu Kristi egenskaber på Maria, har pavekirken uforvarende eller på anden måde givet de ånder hånden, som prædiker, at en falsk Jesus kan tage folks synder

væk ved gentagne daglige ofre – et koncept som Helligånden kategorisk afviser, og et ritual som ophørte fuldstændig ved indstiftelsen af Den Nye Pagt. (Hebr. 8, 7-13).

Og hvis Maria-, Jesus- og Michaelgenfærdene er skyldige i bedrag, og i at lære et falsk evangelium til menneskemasserne, så er pavekirken, som udbreder dem, blevet medskyldig.

Ved association.

Hemmeligheder

”i stedet for Tjørnekrat vokser Cypresser, i stedet for Tidsler
Myrter – et Æresminde for Herren, et evigt, uudsletteligt Tegn.”
Es. 55, 13

Jeg lovede mig selv, at dette skulle blive det korteste kapitel i bogen, og det vil jeg gerne holde. Det ser ud til, at på de mange steder, hvor Mariagenfærdene viser sig, følger også mirakler og helbredelser ledsaget af hemmeligheder, godtaget af medierne, der skal kundgøres på bestemte datoer ud i fremtiden. Nancy Fowler har modtaget adskillige hemmeligheder i Conyers. Lucia Abóbora modtog flere hemmeligheder i Fátima (Walsh, *Our Lady of Fátima*, pp. 69n, 70), medens medierne i Medjugorje har modtaget 10 hemmeligheder. I Sabana Grande, Puerto Rico modtog mediet Juan Angel Collado syv hemmeligheder i 1953, ud af dem er tre blevet afslørede, og de andre fire forbliver hemmelige, til bestemte profetier er blevet opfyldte. (*Our Lady Queen of Peace, Our Lady of the Rosary in Puerto Rico*, p. 13).

I et tilfælde fortalte genfærdet Mirjana Dragicevic, Medjugorje, at den ottende hemmelighed, en kommende, verdensomspændende straf, var blevet reduceret eller mildnet på grund af de troendes faste og bønner (*Words From Heaven*, p. 106. Message of November 6, 1982), og i et andet tilfælde fik Mirjana at vide, at syv hemmeligheder, eller tugtelse, helt og holdent var blevet eliminerede. (*Words From Heaven*, p. 108). Medens nogle af hemmelighederne drejer sig om verdensomfattende tugtelse, er andre involverede i forekomster af ”Vedvarende Tegn”, hvorfra videoen ”Medjugorje: The Lasting Signs” har fået sit navn. Som jeg før nævnte, modtog både Medjugorje og Garabandal løfter om et ”holdbart tegn”, som angav det, der skulle forekomme på de oprindelige steder, hvor genfærdene havde vist sig på en bestemt dato, der endnu ikke er blevet afsløret. Et lignende løfte blev givet til mediet i Denver, Colorado.

Jeg indser, at nogle kristne ikke føler sig vel tilpas ved hele forestillingen om mystiske hemmeligheder, det gør jeg heller ikke. Lærte Jesus ikke sine disciple at råbe højt fra tagene, hvad han havde fortalt dem, når de var alene? (Matt. 10, 27). På den anden side lærte Jesus dem også ikke at nævne til nogen, at han var Messias, eller at han havde helbredt nogen (Matt. 17, 9; 9, 30), så det kan være vanskeligt at modsige genfærdenes brug af at holde noget hemmeligt.

Men hvis vi spekulerer på, hvorvidt det er teologisk korrekt, at genfærdene fortæller hemmeligheder, har vi mistet hele pointen. For min del er jeg ikke helt overbevist om, at nogen af disse hemmeligheder nogensinde vil ske, og selvom de skulle gøre det, har det ingen betydning for mig. Har genfærdene hemmeligheder at komme med? Jeg vil ikke vide af dem. En ting, de ikke har holdt hemmeligt, er, at de prædiker et falskt evangelium, hvilket er mere end nok for mig til at holde mig væk. Selv du er ved at holde dig væk fra rovdyr.

Profeterer genfærdene holdbare tegn? Jeg behøver dem ikke, jeg har allerede et: Jesus, et holdbart, uforgængeligt tegn på Guds udødelige kærlighed til mig og alle hans børn. På grund af Adams synd voksede der torne og tidsler op af jorden. (1 Mos. 3, 18). På grund af Jesus' retfærdighed har myrter og cypresser indtaget deres plads. Det er det enese tegn, jeg behøver.

Og hvorvidt, disse hemmeligheder vil ske eller ej, er uvedkommende. Skriften lærer mig, at selv en fuldbyrdet profeti kommer mig ved, når profeten bag den er falsk. Der står skrevet:

”og det Tegn og Under, han talte til dig om, indtræffer, og han samtidig opfordrer Eder til at holde Eder til andre Guder, som I ikke før kendte til, og dyrke dem, så må du ikke høre på den Profets Tale eller på den, der har Drømmen; ...”

5 Mos. 13, 2-3

Genfærdenes profetier og hemmeligheder gives specielt for at holde folks opmærksomhed fokuseret på de forkeret ting, for at holde dem væk fra Ordet og få dem til at tjene falske ånder. Et mirakuløst tegn eller en fuldbyrdet profeti er da uden betydning, for de gives for at forføre. Disciplene ønskede også, at Jesus skulle give dem en hemmelighed angående verdens ende, men han afslog deres ønske. I stedet for fortalte han dem, ”... ”Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild.” (Matt. 24, 4).

Ønsker du at kende genfærdenes hemmeligheder? Vil du vide, hvornår tugtelserne sker? Hvis du gør, har Jesus et råd til dig:

”Se til, at ingen bedrager jer!”

Ved du, hvordan du undgår at blive bedraget? Lær Jesus at kende. Lær at kende Ordet: Legemliggjort. Læs ham, lær af ham, gør hans Ord til din daglige føde og bær hans Ord som beskyttelse rundt om dit hjerte.

Så vil du være fuldt og helt under hans beskyttelse.

Epilog

”Hid alle, som tørster, her er Vand, kom, I, som ikke har Penge! Køb Korn og spis uden Penge, uden Vederlag Vin og Mælk! Hvi giver I Sølv for, hvad ikke er Brød, Eders Dagløn for, hvad ej mætter? Hør mig, så får I, hvad godt er, at spise, Eders Sjæl skal svælge i Fedt; bøj Eders Øre, kom til mig, hør, og Eders Sjæl skal leve! ...”

Es. 55, 1-3

Når man skriver denne slags, er det vanskeligt at dirigere tankens flugt og præsentere det uden at såre nogen. Jeg lyttede en gang til en evangelists prædiken, og hver aften advarede han tilhørerne: ”Hvis det, jeg siger, støder jer, så stjæler I noget, jeg ikke har givet jer.” Dette holdt altid humøret oppe, i hvert fald de første minutter af hans prædiken, men det holdt sjældent nogen fra at blive stødt, når han først kom ind på de kontroversielle dele af sin udlægning den aften. Det, han sagde, ville nogen tage anstød af, hvad enten de stjal eller ej, så kom de ikke tilbage næste aften.

Og jeg kan ikke tænke mig, at der var noget, han kunne have gjort for at gøre indholdet i disse prædikener mere behageligt; han måtte simpelthen gå videre og acceptere, at der som oftest kom nye tilhørere næste aften, og de få, der kom igen, havde sjældent nogle nye med sig. Men han fortsatte, uden en eneste gang at udvande sit budskab, og til sidst forlod han byen, når seminaret var slut, uden at være blevet mere populær, da han gik, end da han kom.

Ikke desto mindre har jeg selv spekuleret på, hvordan jeg kunne gøre dette budskab mere behageligt for mine tilhørere, dvs. tilhængerne af genfærdene, protestanter, katolikker eller andre, men jeg kan virkelig ikke se nogen måde at gøre det på. Jeg kan ikke udvande emnet, og hvis det ultimativt drejer sig om, at ens frelse afhænger af, hvilket af de to evangelier, man favoriserer, gør jeg ikke noget menneske en tjeneste ved at lade som om, det ikke drejede sig om liv eller død. Det gør det. Så til hvilken nytte? At gøre ens livsbane mod døden og dødsriget mere komfortabel? At retfærdiggøre budskaberne fra selve afgrunden (Helvedet)? Det er for meget forlangt.

Men ind imellem er der budskaber fra genfærdene, der kunne skrives en hel ekstra bog om. Jeg kunne skrive om alle de gange, Mariagenfærdene opfordrer familier til at bede sammen, læse Bibelen sammen, faste, gå i kirke, adlyde kirkens hierarki etc. Nogle forfattere har skrevet netop om dette. Der er hundredvis af budskaber, der opfordrer til bøn og faste, som man aldrig hører om i protestantiske kirker, og som jeg også selv kommer til at korte ned.

Men disse ”gode budskaber” kan på ingen måde undskylde de falske lærer, genfærdene udbreder. Som fx et budskab fra Mariagenfærdet i Medjugorje: ”Der er kun én mellem-

mand mellem Gud og mennesket, og det er Jesus Kristus.” (*Words From Heaven*, p. 75, Message of October 7, 1981). Hvis dette skal opfattes isoleret fra de øvrige, ville jeg ikke have noget at argumentere om. *Men*, hvordan kan jeg tage dette alvorligt, når Mariagenfærdet kun nogle få år senere, på samme sted, i stedet for siger, ”Jeg vil gå i forbøn for jer ind for Gud”, eller i Montichiari, Italien, ”Jeg har placeret mig som mellemmand mellem min guddommelige Søn og menneskeheden, specielt for de sjæle, der er helliget Gud”?

Og hvordan skal jeg forholde mig til Mariagenfærdet i Medjugorje, når det siger, ”Jesus foretrækker, at du vender dig til ham, hellere end gennem en mellemmand”, når det i den næste sætning siges, at

”i mellemtiden, hvis I ønsker at give jer selv helt til Gud, og hvis I ønsker, at jeg skal være jeres beskytter, så vend jer til mig og betro mig alle jeres intentioner, jeres faster og jeres ofre, så jeg kan gøre med dem efter Guds vilje.”

Words From Heaven, p. 105, Message of September 4, 1982

Det selvmodsigende i disse udtalelser er vanskeligt at få til at harmonere, når det påståede Jesusgenfærd i Conyers, Georgia siger: ”Jeg vil at I, kære børn, skal komme til min Moder på jeres vej tilbage til mig.”

Så selvom det ser ud, som om genfærdene lejlighedsvis giver budskaber, der synes at overensstemme med Evangeliet, så er de dog filtrerede sammen med alvorlige vildfarelser, når de belyses teologisk. Og da vi fra Paulus (2 Kor. 11, 4) ved, at det er fuldt muligt, at nogen prædiker en Jesus, der ikke er den, vi modtog, og et Evangelium, der ikke er det sande, ved en ånd, der ikke er den, vi lærte at tro på.

Men der er kun én sand Jesus og kun ét sandt Evangelium og kun én sand Ånd, og alle tre findes, uden at Mariagenfærdene kommer ind i billedet. Alle tre finder vi i Bibelen.

Men alle de millioner af pilgrimme, der rejser til Medjugorje, Conyers, Lourdes, Fátima, og andre steder hvor genfærdene viser sig, ser ikke ud til selv at se efter i Bibelen. De vender tilbage fra deres pilgrimsrejser med stor mangel på forståelse for, at det evige liv tilbydes og helt frit. Fx da en gruppe af pilgrimme fra Birmingham, Alabama fik lejlighed til at udspørge Vicka Ivankovic, et af medierne i Medjugorje, spurgte de:

”Når Jesus lover evigt liv, betyder det så evigt liv i Himmelen med ham, eller kunne det være et andet sted?”

Og en anden spurgte hende:

”Hvordan hun kender Helligånden? Og hvordan man kommer til at kende Helligånden?”

Both quotes from ”Medjugorje: The Lasting Sign”

Spørgsmålene er værd at stille, for selvom disse pilgrimme har brugt tusindvis af dollars på rejser til Medjugorje, for at spørge om evigt liv, var der ingen, der gjorde sig besvær med at

oplyse dem om, at de kunne have fundet svar på disse spørgsmål i Bibelen. Gratis. I stedet for hørte de evangeliet om Maria.

Genfærdet i Medjugorje - blandt mange andre steder - har kun forkyndt sin egen plan for frelse af menneskeheden, fx efter at det havde sagt, at "Gud har valgt hver enkelt af jer for at bruge jer i en stor plan til menneskehedens frelse", svarede deltagerne, at de troede, at "Medjugorje er et led i denne plan", (*Medjugorje The Fulfillment of All Marian Apparitions?* p. 11) uden tanke for Kristus død på Golgata, hvor Guds plan blev fuldbyrdet. Og selv om genfærdet siger, at dets tilhørere skal læse Bibelen, forsikrer det dem om, at det allerede har sikret dem en plads i Himmelen. Så hvorfor skulle nogen bryde sig om, hvad Bibelen siger og Guds plan for det evige liv, når Mariagenfærdet har sin helt egen?

I denne sammenhæng er udelukkelsen af det sande Evangelium fra Mariagenfærdenes budskaber det mest påfaldende samt det vedvarende fravær af konceptet om, at Kristi lidelser og død for vor frelse er tilstrækkelig. Ingen gjorde dette mere åbenlyst, end da Fader Tomislav Vlasic interviewede Medjugorjemeditet, Mirjana Dragicevic, efter at hun havde modtaget synet i 18 måneder og følte, at hun kendte den velsignede Jomfru Maria "rigtig godt". Her følger et uddrag af det:

Mirjana Dragicevic: Hun gav også udtryk for de religiøses mangler, særligt i de små byer, som fx her i Medjugorje, hvor der er adskillelse mellem serbere (ortodokse serbere) og muslimer. Denne adskillelse er ikke god. Madonnaen betoner altid, at der kun er én Gud, og at mennesker har fremtvunget adskillelse.

Fader Tomislav Vlasic: Hvad er så Jesu Kristi rolle, hvis den muslimske religion er en god religion?

Mirjana: Det talte vi ikke om. Hun forklarede kun, at hun ynkedes over mangelen på religiøst fællesskab, "særligt i småbyerne". Hun sagde, at enhvers religion skulle respekteres og selvfølgelig også ens egen.

Weible Wayne, *Miracle at Medjugorje: A series of columns on a modern-day supernatural religious event*, "Part 3: Interview With The Seers", p. 3, from an article published December 18, 1985.

Jeg vil ikke være ordkløver, men jeg kunne virkelig tænke mig nøjagtig at vide, hvilken rolle Jesus Kristus har i menneskehedens frelse, hvis alle religioner er gode, og hvorfor Mariagenfærdet er så påfaldende tavst om dette spørgsmål. Et af de seneste budskaber fra Mariagenfærdet var løftet om, at det ville beskytte enhver, der, trods borgerkrigen i Jugoslavien, tog på pilgrimsrejse til Medjugorje, og at det ville eskortere dem lige til Himmelen i deres dødsøjeblik. Med sådanne forsikringer er det ikke mærkeligt, at adskillige mennesker, som deltog i mødet, begyndte at danse af glæde ved tanken, og at Evangeliet om Jesus Kristus er et helt fremmed koncept for dem, der hellere lytter til genfærdene. Og det er ikke mærkeligt, at de ville blive krænkede over det, jeg har skrevet, fordi det opfordrer dem til at gå ud og væk fra det, der tilsyneladende ser ud til at være Himmelenes port. Ja, ud og væk fra det, som ser ud til at være den rette kilde til frelse. At bede nogen om dette, ville krænke dem dybt.

Men som flertallet af mennesker nyder jeg ikke at krænke nogen, så det var en vanskelig beslutning at følge dette emne op ved at skrive en bog. Derfor diskuterede jeg emnet med mange af mine venner, før jeg gik i gang. Og jeg var lige på nippet til at have overtalt mig selv til at lade være, da jeg præsenterede mine venner for mine tre grunde: 1) Katolikker ville blive så krænkede over denne bog, at de ikke ville komme igennem det første kapitel, så derfor ville der i det hele taget ingen gyldig grund være til at skrive den. 2) Protestanter har enten ikke hørt om Mariagenfærdene, og hvis de har, ville de ikke ønske at træde igennem den stadig tynde is, der bærer det økumeniske fællesskab, ved at diskutere emnet. 3) De, der tror, at alt er relativt, og at mennesker skal kunne tro på det, "der fungerer for dem", ville allerede være af den overbevisning, at jeg havde fundet, hvad der "fungerer for mig", men ville i øvrigt være helt uinteresserede i emnet.

Hvis disse tre grunde var rigtige, så ville der ikke være nogen reel målgruppe at skrive for. Så hvem skulle jeg i det hele taget skrive denne bog til? Mine venner var hurtige til at fortælle mig, at de ikke tilhørte nogen af disse tre kategorier og var lidt surmulende over, at jeg ikke havde udtænkt en kategori for dem. "Hvad med de mennesker, der er interesserede i emnet, men ikke har nok information om det til at træffe en afgørelse?" Med andre ord, "Hvad med os? Er vi ikke værd at skrive en bog til?" Jo, det er I virkelig.

Det var en sådan ven, der fortalte mig, at det amerikanske Larry King Live talk show havde haft Billy Graham som gæst i juli 1991. Han var lige kommet tilbage fra et korstog til det tidligere Sovjetunionen, og en af seerne spurgte ham:

"Sir, hvad er din mening om Jomfru Mariagenfærdene i Østeuropa gennem de sidste 13-14 år, som BBC har dokumenteret? Hvilken rolle tror du, at genfærdene har spillet med hensyn til kommunismens fald?"

Jeg er sikker på, at mr. Graham blev fanget i et ubevogtet øjeblik, men han så ud til at tage det i stiv arm. Han svarede:

"Jeg har ikke noget svar på det, fordi jeg ikke ved noget om det. Jeg har hørt om det, men har ikke undersøgt det, og jeg føler, at det sovjetiske folk - det russiske folk, særligt den russiske del af Sovjetunionen - altid har været dybt religiøse."

Begge citater fra *Larry King Live* talk show, 1991

Så ved at besvare spørgsmålet efterlod han det egentlig ubesvaret, og jeg ved ikke, om han gjorde det for ikke at støde det katolske publikum, eller han bare ikke vidste, hvad han skulle sige. Men talk showet overbeviste mig om en ting; der er mange, mange mennesker derude, som ikke ved ret meget om Mariagenfærdene, som ikke har haft tid til at undersøge dem.

Så jeg har besluttet at skrive dette til jer - til alle præster derude, som prædiker fra Bibelen som det sande Guds Ord, og i hvis omsorg de får i flokken befinder sig, som genfærdene gerne vil have over i deres fold. Til dig, hvem det er blevet betroet at undgå bedrag fra falske evangelier og falske messiaser. Og til dig, som ikke har hørt om dette, og som ønsker at følge Bibelen for at beslutte, om du skal gå efter genfærdene eller ej.

Jeg håber, dette vil spare dig for tidskrævende studier og den energi, det kræver at følge med i alle de nye budskaber, der synes at vise sig både her og der hvert år. Fortæl dine nær-meste, at Mariagenfærdene, og deres kohorte, ikke er, hvad de giver sig ud for at være.

Fortæl dem, at Jesus Kristus *er*.

Appendix:

Den Moderne Marianismes Mytologi

”... hvor som helst i hele Verden Evangeliet prædikes, skal også det, som hun har gjort, fortælles til Minde om hende.”

Mark. 14, 9

Det kommer måske som en overraskelse for nogen, at der er en kvinde i Det Nye Testamente, hvis navn for altid vil være forbundet med forkyndelsen af Evangeliet om Jesus Kristus. Hendes navn er Maria. Ifølge Kristi enkle lære skal vi altid og for altid forbinde hendes navn og lydighed med evangeliet, hvor det end prædikes. Ja, Maria:

”Sandelig siger jeg Eder: hvor som helst i hele Verden Evangeliet prædikes, skal også det, som hun har gjort, fortælles til Minde om hende.”

Mark. 14, 9

Selvfølgelig er den Maria, Jesus taler om, ikke hans moder. Han talte faktisk om en besat, en diskrimineret kvinde med dårligt ry og tarvelig moral, en kvinde som var prototypen på urenhed, en gang besat af syv, onde ånder. Det er måske svært for nogen at acceptere, at Jesus faktisk favoriserede denne berygtede kvinde frem for sin egen moder, men alt tyder på, at det var, hvad han gjorde. Ikke at hans valg af Maria Magdalene var ment som en direkte fornærmelse, men det simple faktum er, at Kristi moder blev oversat i denne sammenhæng. Jesus havde masser af muligheder for at associere sin moders navn med forkyndelsen af det gode budskab. Han overså dette tilfælde – og mere end én gang. I stedet ærede han en simpel kvinde, hvis synder havde været mange og offentligt kendt.

Man kan måske gøre indsigelser mod dette ved at citere Lukas 1, 48, hvor Maria deklarerer: ”... Se, herefter skal alle Slægter prise mig salig,”. Men man må lægge mærke til, at Maria siger dette af sig selv, når hun reciterer Hannas Lovprisning i 1 Sam. 2. Mange mennesker, i alle generationer, er blevet velsignede, men kun én har fået æren af at blive ihukommet, hvor som helst evangeliet forkyndes, hendes navn er Maria Magdalene, ene og alene.

Jeg går løs på dette specielle punkt, fordi det i vore dage står i så skærende kontrast til de typiske Mariaapologetikker. Efter den første udgave af denne bog modtog jeg et brev fra en katolsk kvinde, som klagede over, at det at skrive *Quite Contrary* var en klar ulydighed over for Bibelens lære.

”Lukas 1, 48 udlægger magnifikatet (Marias Lovsang), og der er ingen undskyldning, for enhver der påberåber sig at være kristen, for at undlade at opfylde hendes skriftsmæssige mandat, der siger: ”... Se, herefter skal alle

Slægter prise mig salig.” Der er ingen undtagelse for nogen generation af kristne for ikke aktivt at gøre det. De, der rejser til de anerkendte åbenbaringssteder, gør netop dette. Du gør ikke. Hvem er den bibelkristne?”

Jeg er ikke i tvivl om, at denne kvindes hensigt med sit brev var at dele Evangeliet med mig for at føre mig ind i lyset. Hvad der mærkeligt nok manglede i hendes brev var, at Maria Magdalene ikke blev nævnt, ej heller Jesus’ opfordring til at ihukomme hende. Men det går igen hos alle genfærdstilhængere. Hvor meget de end appellerer til Luk. 1, 48, så viser deres klare ulydighed over for Mark. 14, 9, at det, at være bundet til Bibelens enkle lære, aldrig var deres egentlige hensigt. Men at Luk. 1, 48 kun bereder dem en nødvendig undskyldning til at fortsætte med deres fejlagtige tilbedelse.

Scott Hahn, en katolsk apologet, tidligere protestant, har ligeledes konstrueret et interessant (vildledende) argument for sin tilbedelse af Maria. Han skriver:

”For det første ved du, at som menneske opfyldte Jesus Guds Lov til fulde, inkl. buddet om at ære sin fader og moder. Det hebraiske ord for ære, *kaboda*, betyder bogstaveligt ”at herliggøre”. Så Kristus ærede ikke kun sin Himmelske Fader; han ærede også sin jordiske moder, Maria, til fulde ved at udgyde sin egen guddommelige glorie over hende. Det andet princip er endnu lettere: Kristi efterfølgelse. Så vi imiterer helt enkelt Kristus, ikke blot ved at ære vore egne mødre, men også ved at ære dem han ærer, og med den samme ære som han viser.”

Hahn, Scott & Kimberly, *Rome Sweet Home: Our Journey to Catholicism*, (San Francisco: Ignatius Press, 1993), pp. 68-69.

Dette citat er mest notabelt for den sidste mening: ”Så vi ærer simpelthen Kristus ... ved at ære den, han ærer.” Men ingen steder i hans bog, *Rome, Sweet Home*, hvorfra ovennævnte stammer, nævnes Maria Magdalene én eneste gang. Hvis Scott Hahn, eller for den sags skyld enhver anden katolik, virkelig ønskede at ære dem, som Kristus ærede, ville helligdomme for Maria Magdalene skyde op alle vegne og nå helt op til Himmelen. Men det gør de ikke, fordi katolikker ærer Kristi Moder af helt andre grunde, end dem Hahn giver udtryk for. Dette behøver katolikker at få at vide, og de behøver at vide det ud fra Ordet. Kun da vil *begge* Maria’er blive æret på den rigtige måde.

”Passende”

Det er sikkert, at et hvilket som helst antal falsknerier kunne opstå, ud fra hvad man syntes kunne være ”passende”. Maria, som person, har måttet lide for megen uværdig behandling med hensyn til, hvad mennesker har fundet passende. Tre eksempler vil være nok.

Da pave Pius 9. i 1854 proklamerede, at Maria var blevet undfanget ubesmittet, uden synd, erklærede han det for sandt, fordi det var ”passende”.

”Og egentlig var det også i den grad *passende*. At en så vidunderlig Moder for altid skulle lyse med en sådan stråleglans af sublim hellighed og så fuldstændig fri for al besmittelse af arvesynd, at hun helt og holdent kunne triumfere

over den gamle slange ... Det var i virkeligheden ganske *passende*, at den enbårne Søn har en Fader i Himmelen, hvem serafen hæver til skyerne som trefoldig hellig, så han burde have en Moder på jorden, som aldrig ville være uden hellighedens glans.”

Pope Pius IX, *Ineffabilis Deus*, December 8, 1854, emphasis added

Og da pave Pius 12. proklamerede, at Maria var blevet taget op til Himmelen med krop og sjæl, deklarerede han, at det var ”passende”, at det skulle være sådan:

”Det var *passende*, at hun, som havde set sin Søn på korset, og som derved var blevet gennemboret i sit hjerte af sorg, hvilket hun havde undgået ved fødslen af ham, skulle se på ham, når han sidder ved Faderens side.”

Pope Pius XII, *Munificentissimus Deus*, AAS 42(1950):761, emphasis added

Og da Johannes Paul 2. i 1997 deklarerede, at Maria, Kristi Moder, var den førte, der mødte ham, da han opstod fra de døde, erklærede han det for at være sådan, fordi det var ”passende”:

”I dette år afsluttede han (Johannes Paul 2.) en serie på 50 onsdagftermiddags henvendelser til offentligheden om forskellige aspekter på Mariologi, inkl. én i maj måned, hvor han gik et godt stykke ud over Skriftens tavshed for at fastslå, at Maria var den første, der oplevede den opstandne Kristus den påske. Det var, sagde han, også passende for hende at gøre.”

Newsweek, August 25, 1997, Volume CXXX, No. 8, ”Hail Mary”, by Kenneth L. Woodward, pp. 49-55.

En sådan erklæring er ligefrem en modsigelse af sandheden ifølge Guds Ord, der ikke nævner Maria, Jesus’ moder, i denne forbindelse, men giver denne specielle ære til én, man mindst af alle havde ventet det, Maria Magdalene:

”Da han var opstanden tidlig om Morgenens på den første Dag i ugen, viste han sig først for Maria Magdalene, af hvem han havde uddrevet syv onde Ånder.”
Mar. 16, 9

Problemet med disse argumenter, bortset fra det indlysende faktum, at doktrinerne, og påstandene der skal understøtte dem, ikke forekommer nogen steder i Bibelen, er, at mennesket ikke er dommer over, hvad der er ”passende”. Jesus gør selv op med dette, når han erklærer, at hvad mennesker anser for ”passende”, er en vederstyggelighed for Gud:

”... thi det, som sættes højt blandt Mennesker, er en Vederstyggelighed for Gud.”

Luk. 16, 15

Eller i den charmerende åbenhjertighed i den katolske *New American Bible*:

”Hvad Mennesket anser for vigtigt, nærer Gud foragt for.”

Grunden, til at disse spørgsmål fortjener at tages op til overvejelse, er, at hvis man for et øjeblik skulle tillempe Roms logik, ville man konkludere, at det kun ville være ”passende”, at Kristi Evangelium altid og for altid skulle associeres med en kvinde af renhed, ære og værdighed. Men det er ikke, hvad Kristus gjorde. Nej, det han gjorde, ville anses for ”upassende” i menneskers øjne. Men Gud foragter sådanne meninger.

”Dronning Maria”

Et andet argument, for at ære og ophøje Maria, er, at hendes rolle som dronningemoder havde figureret i Det Gamle Testamente. Den stammer fra 1 Kong. 2, 19, hvor Salomo, konge i Israel, placerede sin moder på en trone og tilbad hende:

”Derpå begav Batseba sig til Kong Salomo for at tale Adonijas sag; og Kongen rejste sig, gik hende i møde og bøjede sig for hende; derpå satte han sig på sin Trone og lod også en Trone sætte frem til Kongemoderen.”

Baseret på dette vers konkluderes, at hvis dronningemoderen i Det Gamle Testamente er en sådan æresbevisning værdig, hvor meget mere så ikke den ”syndefri” dronningemoder i Det Nye Testamente? *Rome, Sweet Home* forsyner os med ræsonnementet:

”Marias titel som Himmeldronning stammede ikke fra at være gift med Gud – som jeg troede – men var baseret på æren af at være Jesus’ Dronningemoder. Kongernes Konge, Davids Søn. I Det Gamle Testamente ophøjede kong Salomo, Davids Søn, sin moder Batseba og satte hende på en trone ved sin højre side. Og i Det Nye Testamente ophøjer Jesus sin moder, den velsignede Jomfru Maria, til en trone ved sin højre side i Himmelen og opfordrer os til at hylde hende som Dronningemoder i Himmelen.”

Hahn, pp. 143-144

Det, vi først lægger mærke til, er mangel på bevis fra Det Nye Testamente på, at Jesus ”ophøjede sin moder og opfordrede os til at hylde hende”. Men der er en anden ting, som Hahn fuldstændig ignorerede i sin tolkning af 1 Kong. 2, 19, og det er, at Adonijas frygtede kong Salomos vrede og derfor fik sin moder til at gå i forbøn. Selvom Batseba, dronningemoderen, føler sig forpligtet til at opfylde hans ønske, reagerer Salomo på en meget overraskende måde og befaler, at Adonijas skal miste livet. Langt fra at være en tekst, der styrker Mariatilbedelse, ser vi en større konflikt, som Hahn valgte at ignorere. Hvis en Maria-entusiast ville prøve at bruge dette eksempel som en allegori til Marias rolle som formidler mellem os og Kristus, viser det i stedet for med al tydelighed, at for den, der prøver at nærme sig Kristus gennem hans jordiske moder, bliver følgen *døden*. Denne konklusion ville være mere ”passende”.

”Kun at henvise til Jesus”

Mange genfærds fortalere holder på, at Maria, gennem sine forskellige syner, ikke gør andet, end hvad hun gjorde i Joh. 2, 5 ved brylluppet i Kana, hvor hun siger til tjenerne, ”Hvad som helst, han siger til jer, det skal I gøre.” En fortaler forsvarede genfærds budskaberne med, at ”de vidnede dramatisk om, at millioner af mennesker blev ført til Kristi kors”. En kort gennemgang af Mariagenfærdenes lærer viser det modsatte.

Lucia Abóbora, det anerkendte Fátimamedie, modtog i 1917 et budskab fra ”Maria”, der sagde: ”Jesus ønsker at bruge dig, for at jeg skal blive anerkendt og elsket. Han ønsker, verden skal tilbede mit Ubesmittede Hjerte.” (Walsh, p. 68). Når genfærdet opfordrer til dette, hvem er det så, folket bliver ført til? Senere rapporterede Lucia, at hun havde modtaget et budskab fra Jesus, der igen erklærede, at hun skulle bære budskabet, om at tilbede ”hans moders Ubesmittede Hjerte, videre”. (Abóbora, Lucia, *Fátima In Lucia’s Own Words: Sister Lucia’s Memoirs*, Kondor Louis, SVD. Ed., (Still River, MA: The Ravengate Press, 1976, p. 195).

Mariagenfærdet i LaSalette, Frankrig, et andet katolsk anerkendt genfærd, fastslog: ”I lang tid har jeg lidt for jer; hvis jeg ikke vil, at min Søn skal overgive jer, er jeg nødt til selv at bede til ham uafbrudt. Men I hører ikke efter. Hvor meget I end prøver, kan I ikke godtgøre den smerte, jeg har båret for jer.” (Zimdars-Swartz, p. 30. Message of September 19, 1846). To spørgsmål kommer til mig: Hvis Maria er i Himmelen, hvor der ikke mere er smerte (Åb. 21, 4), hvorfor lider hun så stadig? Og for det andet, ved hvis smerte bliver kristne forløst, ved Jesus’ eller Marias? Den Hellige Skrift lærer, at det var gennem Kristi lidelser, at kristne bliver forsonede med Gud:

”thi Gud besluttede at lade hele Fylden bo i ham, og ved ham at forlige alt med sig, hvad enten det er på Jorden eller i Himlene, idet han stiftede Fred ved Blodet på hans Kors.”

Kol. 1, 19-20

Det er værd at lægge mærke til, at Jesus i Bibelen hver gang leder den offentlige opmærksomhed væk fra sin moder. Da skaren meddelte ham, at hans moder og brødre ventede på ham udenfor, afvises de med ordene:

”Hvem er min Moder og mine Brødre? ... Den, som gør Guds Vilje, er min Broder og Søster og Moder.”

Mark. 3, 33; 35

Og da en Mariaentusiast prøvede at påkalde uønsket opmærksomhed, på det moderliv der bar Kristus, og det brøst der diede ham, og afbrød ham under hans prædiken, afbrød han kvindens fejlrettede entusiasme med ordene:

”Ja, salige er de, som hører Guds Ord og bevarer det.”

Luk. 11, 28

Hvis Jesus ikke ophøjede sin moder i sit jordiske liv, så var det bestemt ikke, fordi der var mangel på tilfælde til det. Maria i Bibelen peger på Jesus. Men Jesus- og Mariagenfærdene

peger på Maria. Den uundgåelige konklusion er, at disse genfærd ikke var tilstede ved brylluppet i Kana. Og de peger afgjort ikke "kun på Jesus".

"Gospelforvirring"

Som et slutteligt notat bør det gøres klart, som det er fremgået af det foregående i *Quite Contrary*, at Mariagenfærdenes budskaber på mange punkter er forfejlede, men intet så tydeligt som i Evangeliet om Jesus Kristus. Her er de miserabelt forfejlede.

I en populær video, kaldet "Marias Åbenbarelsen i det 20. århundrede: A Message of Urgency", instrueres seerne af Mariagenfærdet i Garabandal om, at det er meget vigtigt at tage sine synder alvorligt. Man bliver fortalt, at Herren bliver meget krænket over menneskers synder, og Guds vredes bæger er fyldt til randen og flyder over. Så følger en serie af indtrængende opfordringer fra genfærdet om at forsone os med Gud gennem forskellige bodsøvelser.

"I må anstrenge jer for at vende Guds vrede væk fra jer ... jeg anmoder jer om at forbedre jeres liv ... I burde bringe flere ofre."

"Marian Apparitions of the 20th Century: A Message of Urgency",
Message of June 18, 1965

Men Jeremias påmindelse os i Jer. 2, 22 om, hvor nytteløst det er, ved vore egne anstrengelser, at vende Guds vrede væk fra os:

"Om du end tor dig med Lud og ødsler med Sæbe, jeg ser dog din Brødes Snavs, så lyder det fra Herren."

Verset afslører også for os, hvor håbløst Mariagenfærdenes evangelium virkelig er. Et andet Mariagenfærd i Medjugorje, Bosnien bidrager til denne "gospelforvirring" med følgende udtalelse:

"Kære børn, denne aften beder jeg, at I specielt tilbeder min Søn Jesus' hjerte. Dette hjerte bliver krænket ved alle former for synd."

Words From Heaven, p. 162. Message of April 5, 1985

Grunden, til at denne udtalelse fra Mariagenfærdet er så skadelig for Kristi sande Evangelium, er, at den fremstiller Kristi lidelser som grunden til vor adskillelse fra Gud, når Kristi lidelser netop er grunden til vor forsoning. Som det blev skrevet i Es. 53, 11, hvor Jesu lidelser for vore overtrædelser beskrives:

"Fordi hans Sjæl har haft Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes. Når han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange, han, som bærer deres Overtrædelser."

Den hellige Skrift lærer os, at Kristi lidelser fjernede den krænkelse, som adskilte os fra Gud. Mariagenfærdet siger lige det modsatte. Mediet i Medjugorje lærer, at Kristi lidelser

skyldes krænkelse: "Gør bod for de smerter I har påført min Søns hjerte." Sandheden er, at de sår, der påførtes Kristus, er grunden til, at vi ikke behøver at godtgøre dem!

"Og hvor Syndere er tilgivet, behøves der ikke mere noget Offer for Synd."
Hebr. 10, 18

"Oprigtigt tilgivet"

I Luk. 7, hvor farisæeren Simon var kritisk over for Maria Magdalenes overstrømmende tilbedelse af Kristus, benyttede Jesus lejligheden til at belære ham med en lignelse, fordi farisæeren, der havde indbudt ham, sagde ved sig selv: "Hvis den Mand var en Profet, ville han vide, hvad Slags Kvinde det er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde." Da tog Jesus til Orde og sagde til ham: "Simon! jeg har noget at sige dig." Han svarer: "Sig det, Mester!" Så siger han:

"En Mand, som lånte Penge ud, havde to Skyldnere; den ene skyldte ham fem hundrede Denarer, den anden halvtreds. Da ingen af dem havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres Gæld. Hvem af dem vil nu elske ham mest?" Simon svarede og sagde: "Jeg tænker den, som han eftergav mest." Jesus sagde til ham: "Du dømte rigtigt."

Luk. 7, 41-43

I denne lignelse er det interessant at se, at kreditoren så, hvad Simon, farisæeren, ikke kunne: De to skyldnere havde ikke noget at betale med. Grunden, til at Simon protesterede over hele situationen, var, at han ikke kunne rumme begrebet om, *ikke* at have noget at betale tilbage med. Han kunne ikke gøre sig noget håb om at træde frem for Gud uden at tilbyde sine ofre og anstrengelser for at betale sin gæld.

Men Maria Magdalene var ikke det mindste forvirret over dette. Hun vidste, at hun ikke havde noget at gengælde med. Og Kristus, der så, at hun kom fuldstændig tomhændet, "tilgav hende oprigtigt". Og det var i kraft af tro på hans tilgivelse, hun blev frelst.

I tillæg til de mange breve, jeg har modtaget med kritik af min bog *Quite Contrary*, har jeg også modtaget en hel del gode breve og telefonopringninger fra familier, som er dybt bekymrede for deres nærmeste og kære, der har vandret efter Mariasynerne. For mange er det deres første erfaring med hensyn til genfærdenes manifestationer, og de føler sig hjælpeløse og uvidende over for dem. Foruden den trøst, det giver blot at kunne tale om deres situation, er der endnu en trøst, som jeg tilbyder dem. Og hvis læseren også har venner og familie, der følger Mariagenfærdenes budskaber, kan jeg også trøste dem. Det, hvormed de trøstes, er, at også jeg engang var fast overbevist om Mariagenfærdenes budskab. Også jeg syntes at være langt uden for frelsens rækkevidde, dybt involveret i Roms Mariadogmer. Jeg vandrede efter disse bedrageriske ånder.

Og dog, her er jeg, "oprigtigt tilgivet". Hvis der er noget, jeg ønsker, familierne, som følger genfærdene, bør vide, så er det, at der engang var en mand, som var fortabt i synd, forblundet i sit eget behov for en frelser, stolende på Maria, der skulle gøre det for ham, som kun Kristus kunne gøre. Denne mand er ham, der skriver nu, som var fortabt, men blev fundet. Så medens vi er ved myterne, der omgiver Mariatilhængerne, så lad os gøre op med endnu

en myte, at tilhængerne er uden for rækkevidde. Det er de ikke. Jesus Kristus vil opsøge sine egne, og han vil finde dem. Han fandt mig, da jeg syntes at være ”ufindelig”, og han fandt Maria Magdalene. Han kan også finde jeres nære og kære.

Efterskrift

Til læseren:

Hvis du, efter at have læst dette, indser, at du aldrig har stolet på Jesus Kristus og hans godtgørelse for dine synder på korset, eller du indser, at du har stolet på den ”forkerte Jesus”, så betænk følgende bøn: ”Jesus, tak for at du har frelst mig fra mine synder, og for at du har givet mig evigt liv. Amen.” Begynd med at læse og studere Bibelen, eller find en lokal forsamling der underviser ud fra Bibelen som Guds sande, inspirerende Ord.

Til genfærdenes tilhængere:

Jeg indbyder dig til at tænke om med hensyn til Mariagenfærdene - som jeg har gjort - ikke baseret på fornemmelser og følelser, men baseret på Bibelen. Bedøm genfærdenes budskab mod det absolutte Guds Ord. Hvis Jesus’ jordiske moder, Maria, vidste, at hun blev imiteret for at forføre dig med et falsk budskab, ville hun sikkert være fortvivlet, men hun hviler i fred. Thi skønt hun, i lighed med alle troens forgængere, nævnt i Hebr. 11, ”... fik godt Lov for deres Tro, oplevede de ikke at se Forjættelsen opfyldt.”

”Thi Gud havde for vor Skyld noget bedre for Øje, så de ikke skulle nå til Fuldenselsen, uden at vi var med.”

Hebr. 11, 39-40
(Oversætterens tillæg)